

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพุทัญญา
เพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

กรกฎาคม 2561

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพุทัญญา
เพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

กรกฎาคม 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพุทธรูป
เพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

บทคัดย่อ
ของ
เปรม ป้อมกระโทก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

กรกฎาคม 2561

เปรม ป้อมกระโทก. (2561). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้าง
ความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา
และพลศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อาจารย์ที่ปรึกษา
ปรินญาพนธ์: รองศาสตราจารย์ ดร.ภาณุภูมิ รัตนโรจนากุล,อาจารย์ ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิด
ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างที่
ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน
60 คนแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน และ กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้คือแผนการ
จัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา มีค่าความ
เที่ยงตรง 1.00 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่
ผลการวิจัยพบว่า 1)กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญามี
คะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาลงหลังการจัดการเรียนรู้พลศึกษาสัปดาห์ที่ 8 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้พล
ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2)กลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติมี
คะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาลงหลัง การจัดการเรียนรู้พลศึกษาสัปดาห์ที่8 ต่ำกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้พล
ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 3)หลังการจัดการเรียนรู้พลศึกษาสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองที่
ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญามีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกับ
กลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT ACCORDING TO
MULTIPLE INTELLIGENCES THEORY TO ENHANCE SPORTSMANSHIP
OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
PREM POMKRATOK

Presented in the Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Health Education and Physical Education
at Srinakharinwirot University

July 2018

Prem Pomkratok. (2561). Effects of Physical Education learning Management According To multiple Intelligences theory To enhance Sportsmanship of Lower Secondary School Students. Master's thesis, M.Ed. (Health Education and Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Associate Professor. Dr. Parkphoom Rattanarojanakul, Dr. Pimpa Moungsirithum

The purpose of this research was to study the effects of physical education program according to the theory of multiple intelligences to enhance sportsmanship for lower secondary school students. Subjects were 60 students from Satit bilingual school of Rangsit university (grade 8 and 9). They were purposely selected and divided into two groups the experimental and control groups. The only experimental subjects were taught the physical education program according to the theory of multiple intelligences. The instrument was the 8 physical education lesson plans and sportsmanship test. Data from the tests were analyzed the mean, standard deviation and t-test.

The results revealed that : 1) Physical education program according to theory of multiple intelligences effected to lower secondary school student of sportsmanship. The experimental group showed statistically significant difference after 8 weeks preatment from before treatment at the .05 level 2) Normal physical education program effected to lower secondary school student of sportsmanship. The control group showed statistically significant difference after 8 weeks treatment from before treatment at the .05 level 3) After 8 weeks treatment, the experimental and control groups had significantly difference at the .05 level.

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยการรับความช่วยเหลือจากคุณพ่อทวี คุณแม่แดงเรีย ป้อมกระโทก ที่เป็นพลังใจให้กับผู้วิจัยตลอดมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ภาณุ รัตนโรจนกุล ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณามาเป็นประธานควบคุมปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม อาจารย์ที่ปรึกษา ที่คอยดูแลเอาใจใส่และคอยช่วยเหลือตลอดหลักสูตรการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณดร.สุรภี ไตรจกุลที่กรุณามอบทุนส่วนตัวให้กับการศึกษาครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ น้ำหงา สุรัชย์ จันทิมาธร ที่คอยดูแลให้คำแนะนำในการดำเนินชีวิตตลอดจนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบคุณชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและพี่น้องชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกคนที่เป็นกำลังใจและอยู่เคียงข้างกันเสมอมาและจะอยู่เคียงข้างกันตลอดไป

สุดท้ายนี้ขอพรบารมีของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชจงช่วยปกปักรักษาทุกท่านตลอดไป

เปรม ป้อมกระโทก

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิด.....	8
สมมุติฐาน.....	9
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.....	10
สาระมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา.....	10
มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเมื่อจบมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	12
การจัดการเรียนรู้พลศึกษา.....	19
การจัดการเรียนรู้พลศึกษา.....	19
จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา.....	20
การจัดกิจกรรมทางพลศึกษาของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต.....	22
ความหมายและลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา.....	22
ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา.....	22
ลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬา.....	23
แนวคิดการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬา.....	29
ทฤษฎีพหุปัญญา.....	30
ความหมายของพหุปัญญา.....	30
แนวคิดของทฤษฎีพหุปัญญา.....	31
ประเภทของพหุปัญญา.....	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	34
งานวิจัยในประเทศ.....	34
งานวิจัยต่างประเทศ.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	57
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	57
สรุปผลและอภิปรายผลวิจัย.....	58
ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยในครั้งนี้.....	74
บรรณานุกรม.....	75
ภาคผนวก.....	79
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	166

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้านของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง..	51
2 คะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้านของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	52
3 การเปรียบเทียบการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาและผลการเปรียบเทียบการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ.....	53
4 ผลการทดสอบการการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างกลุ่มทดลอง (N = 30) และกลุ่มควบคุม (N=30) ก่อนและหลังการทดลอง.....	54
5 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง โดยแบ่งความมีน้ำใจนักกีฬาออกเป็น 10 ด้าน.....	55
6 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง โดยแบ่งความมีน้ำใจนักกีฬาออกเป็น 10 ด้าน.....	56

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันสังคมไทยเข้าสู่ยุค โลกาภิวัตน์ หรือ ศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ และสังคมไทยกำลังเดินไปเช่นนั้นกำลังเดินเข้าสู่ยุคแห่งการต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของตัวเองมากยิ่งขึ้นเป็นการแก่งแย่งชิงดีในสังคมต่าง ๆ มากมายสังเกตได้จากสื่อต่างๆ ของสังคมโดยไม่เว้นแม้แต่บุคลากรระดับล่างจนถึงระดับบนตั้งแต่ครอบครัวจนถึงสถาบันการเมือง ภาพและข่าวสารถูกถ่ายทอดผ่านสื่อช่องทางต่าง ๆ เช่น จากโทรทัศน์จะเห็นได้จากละครต่างๆ ที่ส่งเสริมการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันหรือข่าวการทะเลาะกันของนักการเมืองที่มีการแบ่งข้างกันอย่างชัดเจนมีความเห็นที่ต่างกันแบบสุดขั้วไม่สามารถที่จะยอมรับฟังเหตุผลของแต่ละฝ่ายได้และไม่สามารถที่จะยอมแพ้และให้อภัยกันหรือในการแข่งขันกีฬาก็มีเหตุการณ์ทำร้ายกันของกองเชียร์และถึงขั้นรุมทำร้ายผู้ตัดสินกีฬา เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ถูกแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็วและขยายเป็นวงกว้าง ซึ่งเด็กช่วงวัย 12-15 ปีหรือช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้และจดจำสิ่งต่างๆ นำมาเป็นแบบอย่างให้กับชีวิตซึ่งได้รับสื่อเหล่านั้นอย่างเต็มที่ด้วยการเห็นตัวอย่างการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นการเห็นแก่ตัวจนลืมทำความเข้าใจหัวใจของคนอื่นที่อยู่รอบข้างส่งผลให้เมื่อยามดำรงชีวิตหรือเล่นกีฬาก็จะมีความต้องการที่เอาชนะและไม่มีน้ำใจนักกีฬา จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวของสังคม เป็นเหตุให้เยาวชนในสังคมละเลยความมีน้ำใจต่อกันเพราะความกดดันทางด้านการแข่งขันในสังคมรวมถึงส่งผลไปในการศึกษาแม้แต่กิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาพลศึกษาหรือการเล่นกีฬาประเภทต่างๆ

พระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่งพระราชทานในวันงานประจำปีของโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายนพ.ศ 2475 วิธีการอบรมพลีชีพของโรงเรียนเอกชนชั้นนำของอังกฤษหรือที่เรียกว่า public school ซึ่งเป็นแม่แบบของโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัยนั้นเป็นผลดีแก่การปกครองแบบประชาธิปไตยดังความในพระบรมราโชวาทตอนหนึ่งว่า

“...หลักที่สาม ที่ public school เขาใช้ก็คือเขาฝึกให้นักเรียนมีน้ำใจเป็นนักกีฬาแท้คือ ที่เรียกว่า สपोर्टสแมนการฝึกน้ำใจนั้นเป็นของสำคัญมากยิ่งเราจะปกครองแบบเดโมคราซี ยิ่งสำคัญขึ้นอีก ในที่นี้จะขอหยิบยกหลัก 2-3 อย่างที่ว่าน้ำใจเป็นนักกีฬานั้นคืออะไร ประการที่หนึ่งนักกีฬาจะเล่นเกมอะไรก็ตามต้องเล่นให้ถูกต้องตามกฎข้อบังคับของเกมนั้นไม่ใช้วิธีโกงเล็กโกงน้อยอย่างใดเลย จึงจะสนุกจึงจะเป็นประโยชน์ ประการที่สอง ถ้าเกมที่เล่นนั้นเล่นหลายคนต้องเล่นเพื่อความชนะของฝ่ายตนไม่ใช่เล่นเพื่อตัวคนเดียว ไม่ใช่เพื่อแสดงความเก่งของตัวเองคนเดียว ประการที่สาม นักกีฬาแท้จะต้องรู้จัก

ชนะและรู้จักแพ้ถ้าชนะก็ต้องไม่อวดทำภูมิ ถ้าแพ้ก็ต้องไม่พยายาบทผู้ชนะ เป็นต้น หลักสามอย่างนี้สำคัญมาก ย่อมใช้เป็นประโยชน์ได้ในการเมืองด้วยเมื่อเราจะปกครองแบบรัฐสภาแล้ว ก็ต้องมีคณะกรรมการเมือง เป็นธรรมาภิบาลการเมืองก็ย่อมต้องมีกฎของเกมเหมือนกันถ้าเราเล่นผิดกฎการเมืองก็ย่อมมีผลเสียหายได้มากทีเดียวเพราะการปกครองแบบเดโมคราซี ย่อมต้องมีการแพ้และชนะซึ่งถือเอาตามเสียงของหมู่มากกว่า ฝ่ายใดแพ้และชนะเพราะคณะกรรมการเมืองย่อมมีความเห็นต่างๆ กันเป็นธรรมดาต่างฝ่ายก็ต้องมุ่งที่จะให้หมู่มากเห็นด้วยกับตน และเลือกตนเข้าเป็นรัฐบาล ฝ่ายไหนประชาชนส่วนมากเห็นด้วยฝ่ายนั้นก็เป็นผู้ชนะ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเมื่อเวลาจะพูดชักชวนประชาชนลงความเห็นด้วยกับตนนั้น ถ้าเราใช้วิธีโก่งต่างๆ เช่น ดิดสินบนหรือข่มน้ำใจก็ต้องเรียกว่าเล่นผิดเกมการเมืองโดยแท้ต้องพูดให้คนอื่นเห็นตามโดยโวหารและโดยชอบธรรมจึงจะถูกกฎของเกมการปกครองแบบเดโมคราซี นั้นผู้ที่ชนะแล้วได้เข้ามาปกครองบ้านเมืองก็ควรต้องนึกถึงน้ำใจของฝ่ายน้อยที่แพ้เหมือนกัน ไม่ใช่เราชนะแล้วก็จะหาวิธีดขี่ข่มเหงผู้ที่แพ้ฝ่ายต่างๆ นานาหาได้ไม่ ย่อมต้องมุ่งปกครองเพื่อประโยชน์ของคณะต่างๆ ทั้งหมดส่วนผู้ที่แพ้ก็เหมือนกันเมื่อแพ้แล้วก็ต้องยอมรับว่าตนแพ้ในความคิดในโวหารแพ้เพราะประชาชนส่วนมากไม่เห็นด้วย เมื่อแพ้แล้วก็ตั้งก่อวิาทเรือยบอกว่าถึงแม้จะแนบโหวตแพ้กำหนดยังไม่แพ้ เช่นนั้นแล้วความเรียบร้อยจะมีไม่ได้คงได้เกิดดิกันหัวแตกเต็มไป ฝ่ายผู้แพ้ควรต้องนึกว่าคราวนี้เราแพ้แล้วต้องไม่ขัดขวางหรือขัดคอพวกที่ชนะอย่างใดเลยต้องปล่อยให้เขาดำเนินการตามความเห็นชอบของเขา ต่อไปภายหน้าเราอาจเป็นฝ่ายที่ชนะได้เหมือนกันน้ำใจที่เป็นนักกีฬาที่เป็นของสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าเราต้องเล่นสำหรับคณะเป็นส่วนรวมแม้ในโรงเรียนนี้เราแบ่งออกเป็นคณะต่างๆ เมื่อเล่นแข่งขันในระหว่างคณะเราก็เล่นสำหรับคณะของเราเพื่อให้คณะของเราชนะ แต่เมื่อโรงเรียนทั้งโรงเรียนไปเล่นเกมกับโรงเรียนอื่นไม่ว่าคณะใดก็ตามต้องร่วมใจกันเล่นเพื่อโรงเรียนอย่างเดียวกัน เวลานั้นต้องลืมว่าเราเคยแบ่งเป็นคณะเคยแข่งขันกันมาในระหว่างคณะอย่างไรต้องลืมหมดต้องมุ่งเล่นเพื่อโรงเรียนอย่างเดียวกัน สำหรับประเทศชาติความข้อนี้เป็นของสำคัญอย่างยิ่งเหมือนกันเพราะตามธรรมชาติย่อมต้องมีคณะกรรมการเมืองคณะต่างๆ ซึ่งมีความเห็นต่างๆ กัน แต่เมื่อถึงคราวที่จะต้องนึกถึงประเทศแล้วต่างคณะต้องต่างร่วมใจกันนึกถึงประโยชน์ของประเทศอย่างเดียวเป็นใหญ่ ต้องลืมความเห็นที่แตกต่างกันนั้นหมดถึงจะเคยน้อยยกน้อยใจกันมาอย่างไรต้องลืมหมด ต้องฟังเสียหมด ต้องนึกถึงประโยชน์ของประเทศตนเท่านั้นจะนึกเห็นแก่ตัวไม่ได้ อย่างนี้จึงจะเรียกว่ามีใจเป็นนักกีฬาแท้เป็นของจำเป็นที่จะต้องปลูกให้คนมีน้ำใจอย่างนั้นจึงจะปกครองอย่างแบบเดโมคราซี ได้ดี...”

นอกจากนี้ความคิดเรื่องน้ำใจนักกีฬา ยังปรากฏอยู่ในพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราชเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ.2502 ในวันเปิดงานกรีฑาและศิลปหัตถกรรมนักเรียน ณ กรีฑาสถานแห่งชาติ ดังความตอนหนึ่งว่า“...การกีฬานั้นเป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไปว่าเป็นการบริหารร่างกายให้แข็งแรง ทั้งเป็นการฝึกอบรมจิตใจให้เป็นผู้ร่าเริงรู้จักแพ้และชนะไม่

เอารัดเอาเปรียบให้อภัยซึ่งกันและกัน อย่างที่เรียกว่ามีน้ำใจเป็นนักกีฬา รวมความว่าผลของการกีฬา คือ ผลทางร่างกายและจิตใจ นอกจากนั้นยังจะส่งเสริมความสามัคคีกลมเกลียวกัน อันเป็นวัตถุประสงค์ที่พึงปรารถนาอย่างยิ่ง...” และยังมีพระบรมราโชวาททรงพระราชทานแก่ประชาชนชาวไทยเนื่องในวันขึ้นปีใหม่ พ.ศ 2532 ดังความตอนหนึ่งว่า“...ความสามัคคีปรองดองเป็นอันหนึ่งอันเดียว กับความรักใคร่เพื่อแผ่กันฉันญาติพี่น้องสองประการนี้ คือ คุณลักษณะสำคัญของไทย ที่ช่วยบ้านเมืองให้อยู่รอดเป็นอิสระและเจริญมั่นคงมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน...”และความสามัคคีควรจะมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่านั้นอีก เช่น ควรจะหมายถึงความพร้อมเพรียงของทุกฝ่ายทุกคนที่มีความสำนึกแน่ชัดในความรับผิดชอบที่พึงให้ความรู้ ความคิด ความสามารถ ตลอดจนคุณสมบัติทุก ๆ ประการของตน ให้ประกอบพร้อมเข้าด้วยกัน และให้เกื้อกูลส่งเสริมกัน เพื่อสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นสาระแก่นสารและที่เป็นประโยชน์เป็นความเจริญต่อส่วนรวมและเพื่อนมนุษย์...”ดังที่ ศดส โส ยาทอง ไชย (2540) ได้กล่าวไว้ว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะของคนไทยที่พึงปรารถนา คือ ดี เก่ง และมีความสุข โดยใช้กิจกรรมทางกายเป็นสื่อการเรียนรู้ และมีได้พัฒนาผู้เรียนเฉพาะทางด้านร่างกายแต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังคงสอดแทรก ส่งเสริม อบรม และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงงามควบคู่ไปด้วยความมีน้ำใจ นักกีฬานั้นมีความจำเป็นที่จะต้องปลูกฝังในวัยเด็ก ให้รู้ถึงการแพ้ การชนะ การอภัย รู้จักการปฏิบัติตนตามกฎ ระเบียบ กติกาการแข่งขันอย่างถูกต้อง รู้จักการเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ มีการแสดงออกในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม ฯลฯ เพื่อให้เด็กได้รับการฝึกฝนจนเป็นนิสัยเพื่อประโยชน์สุขทั้งปัจจุบันและอนาคต ...” นอกจากนี้ บุญสม มาร์ติน (2508:65) ได้ให้ความสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬาไว้ว่า “...เชื่อว่าการเรียนพลศึกษาไม่ได้มุ่งหวังเพียงเพื่อสร้างและพัฒนากล้ามเนื้อและอวัยวะต่างๆ ให้แข็งแรงและสมบูรณ์เท่านั้นหากแต่ยังเป็นการช่วยสร้างทัศนคติพัฒนาบุคลิกภาพ ความมีน้ำใจสร้างคุณค่าทางสังคมอีกด้วย...”มนุษย์แต่ละคนนั้นมีความสามารถและความถนัดแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้ การคิดแก้ปัญหาสร้างคุณค่าให้แก่ตนเองและเป็นที่ยอมรับของสังคม โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ นักจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านสติปัญญา แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้ศึกษาเกี่ยวกับสติปัญญาของมนุษย์ โดยใช้หลักการทางชีววิทยา สรุปลอกมาได้เป็นแนวความคิดทฤษฎีพหุปัญญา ซึ่งการ์ดเนอร์เชื่อว่าสมองของมนุษย์ได้แบ่งออกเป็นส่วนๆ แต่ละส่วนได้กำหนดความสามารถที่ค้นหาและแก้ปัญหาจากสมองเฉพาะส่วนแตกต่างกันไปซึ่งแบ่งออกได้เป็น 9 ด้านดังนี้ 1.ด้านภาษา (Linguistic Intelligence) 2.ด้านตรรกะ-คณิตศาสตร์ (Logical -Mathematical Intelligence) 3.ด้านมิติ (Spatial Intelligence) 4.ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) 5.ด้านดนตรี (Musical Intelligence) 6.ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) 7.ด้านตนเองหรือความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) 8.ด้านธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) 9.ด้านอัตถวายนิยมจิตนิยมหรือการดำรงคงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence) ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าแนวความคิดทฤษฎี

พหุปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลและด้านความเข้าใจตนเองมีความจำเป็นและสำคัญอย่างมากในการนำมาจัดการเรียนรู้พลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียน

ซึ่งนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นช่วงวัยที่สามารถถล่มกลาได้ หากเยาวชนมีจิตสำนึกที่ดีก็จะทำให้มีน้ำใจต่อผู้อื่นและสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้เป็นอย่างดี ทำให้สังคมสงบสุขเป็นระเบียบ ตลอดจนสามารถช่วยพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าได้อย่างยั่งยืนต่อไป ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามแนวคิดพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาในการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ความสำคัญของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาความมีน้ำใจนักกีฬาอันเป็นผลจากการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยหวังว่าการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางให้กับโรงเรียนและครูพลศึกษาที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมวิชาพลศึกษาที่เหมาะสมต่อไป

ขอบเขตในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิต 54 โรงเรียนทั่วประเทศ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 29,168 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2559)

กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการกำหนดกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย

1 โรงเรียนสาธิต จำนวน 54 โรงเรียนทั่วประเทศ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ได้แก่ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต

2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 คน โดยวิธีเลือกตามความสมัครใจ ประกอบด้วย กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน และกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น(Independent Variable)

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

ตัวแปรตาม(Dependent Variable)

ความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียน มีองค์ประกอบ 10 ประการ ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความอดทนอดกลั้น ความมีมารยาท

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษา หมายถึง การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิตโดยการใช้กิจกรรมพลศึกษาต่อไปนี้เป็นสื่อ ได้แก่ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส และแอโรบิกแดนซ์

แนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา หมายถึง โครงสร้างทฤษฎีพหุปัญญาของการ์ดเนอร์ ว่าด้วยปัญญาที่มีลักษณะหลากหลายประเภทและสามารถเห็นผลจากการกระทำและการแก้ปัญหาที่แสดงออกทางพฤติกรรมใน 9 ด้าน ดังนี้

1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) หมายถึงความสามารถในการจัดกระทำเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา เสียง ความหมาย และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษา ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาในการหว่านล้อม การอธิบาย เป็นต้น ผู้ที่มีความสามารถทางด้านภาษาสูง ได้แก่ นักเล่านิทาน นักพูด นักการเมือง หรือด้านการเขียน ได้แก่ กวี นักเขียนบทละคร บรรณาธิการ นักหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2. ปัญญาด้านตรรกะ-คณิตศาสตร์ (Logical -Mathematical Intelligence) หมายถึงความสามารถไว้ในการมองเห็น ความสัมพันธ์แบบแผนตรรกวิทยา การคิดเชิงนามธรรม และการคิดที่เป็นเหตุผล (Cause-effect) และการคิดคาดการณ์ (If -then) วิธีการที่ใช้ในการคิด ได้แก่ การจำแนกประเภท การจัดหมวดหมู่ การสันนิษฐาน สรุปการคิดคำนวณ การตั้งสมมติฐานผู้ที่มีความสามารถสูงในการใช้ตัวเลข ได้แก่ นักบัญชี นักคณิตศาสตร์ นักสถิติ และผู้ให้เหตุผลที่ดี ได้แก่ นักวิทยาศาสตร์นักตรรกศาสตร์ นักจัดทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

3. ปัญญาด้านมิติ (Spatial Intelligence) หมายถึงความสามารถไว้อตส์ เส้น รูปร่าง เนื้อที่ และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเหล่านั้น นอกจากนี้ยังหมายถึงความสามารถที่จะมองเห็นและแสดงออกเป็นรูปร่างถึงสิ่งที่เห็นและความคิดเกี่ยวกับพื้นที่ ผู้ที่มีความสามารถสูงในการมองเห็นพื้นที่ ได้แก่ นายพรานลูกเสือผู้นำทางและสามารถปรับปรุงวิธีการใช้เนื้อที่ได้ดี ได้แก่สถาปนิก มัณฑนากร ศิลปิน นักประดิษฐ์ เป็นต้น

4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) หมายถึงความสามารถ ทักษะทางกาย ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความรวดเร็ว ความยืดหยุ่น ความประณีต และความไวทางประสาทสัมผัส ผู้ที่มีความสามารถสูงในการใช้ร่างกายของตนแสดงความคิดความรู้สึกได้แก่ นักแสดงท่าเต้น นักกีฬา นาฏกร นักฟิสิกส์ และความสามารถในการใช้มือประดิษฐ์ได้แก่นักปั้นช่างซ่อมรถยนต์ ศัลยแพทย์ เป็นต้น

5. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) หมายถึง ความสามารถในการไวต่อเรื่องของจังหวะ ทำนอง เสียง ตลอดจนความสามารถในการเข้าใจและวิเคราะห์ดนตรี ผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านดนตรี ได้แก่ นักแต่งเพลง นักดนตรีนักวิจารณ์ดนตรี

6. ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด และเจตนาของผู้อื่น ทั้งนี้รวมถึงความไวในการสังเกตน้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง ทั้งยังมีความสามารถสูงในการรู้ถึงลักษณะต่างๆ ของสัมพันธภาพของมนุษย์และความสามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความสามารถทำให้บุคคลหรือกลุ่มชนปฏิบัติตาม ผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ได้แก่ ครู นักแสดง นักสังคมสงเคราะห์นักการเมือง พนักงานขายของ เป็นต้น

7. ปัญญาด้านตนเองหรือความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) หมายถึงความสามารถในการรู้จักตนเอง และสามารถประพฤติปฏิบัติตนได้ด้วยตนเองความสามารถในการรู้จักตนเอง ได้แก่ การรู้จักตนเองตามความเป็นจริง ได้แก่มีจุดอ่อนจุดแข็งในเรื่องใด มีความรู้เท่าทันอารมณ์ ความคิด ความปรารถนาของตน มีความสามารถในการฝึกฝนตนเอง และเข้าใจตนเองผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านความเข้าใจตนเอง ได้แก่ นักจิตวิทยา ผู้นำศาสนา เป็นต้น

8. ปัญญาด้านธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เข้าใจความสำคัญของตนเองกับสิ่งแวดล้อมและตระหนักถึงความสามารถของตนเองที่จะมีส่วนช่วยในการอนุรักษ์ธรรมชาติ เข้าใจถึงพัฒนาการมนุษย์และการดำรงชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย เข้าใจจำแนกความเหมือนกันของสิ่งของ เข้าใจการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของสสารผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านธรรมชาติ ได้แก่ นักวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

9. ปัญญาด้านอัตถาวนิม จิตนิมหรือการดำรงคงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence) เป็นปัญญาด้านสุดท้ายที่การ์ดเนอร์นำเสนอในปีค.ศ. 1999 ในหนังสือชื่อ Intelligence Reframed และสรุปว่าเป็นปัญญาในปี ค.ศ.2004 ในหนังสือ“Changing Minds” หมายถึงมีความไวและความสามารถในการจับประเด็นคำถามที่เกี่ยวกับการดำรงคงอยู่ของมนุษย์สามารถรับรู้บทบาทและการดำรงอยู่ของตนเองเข้าใจเกี่ยวกับหลักปรัชญาและการตั้งคำถามเพื่อยืนยันความเข้าใจและรับเกี่ยวกับตนเองอย่างลึกซึ้งเข้าใจความสัมพันธ์ของร่างกาย จิตใจและความเป็นจริงในโลกผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านนี้ได้แก่ นักปราชญ์ ผู้นำทางศาสนา เป็นต้น

แต่ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา 2 ด้าน คือ

1. ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกความคิดและเจตนาของผู้อื่นทั้งนี้รวมถึงความไวในการสังเกตน้ำเสียง ใบหน้าท่าทางทั้งยังมีความสามารถสูงในการรู้ถึงลักษณะต่างๆของสัมพันธภาพของมนุษย์และความสามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพได้แก่ความสามารถทำให้บุคคลหรือกลุ่มชนปฏิบัติตามผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ได้แก่ ครูนักแสดง นักสังคมสงเคราะห์นักการเมือง พนักงานขายของ เป็นต้น

2. ปัญญาด้านตนเองหรือความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) หมายถึงความสามารถในการรู้จักตนเองและสามารถประพฤติปฏิบัติตนได้ด้วยตนเองความสามารถในการรู้จักตนเองได้แก่การรู้จักตนเองตามความเป็นจริงได้แก่มีจุดอ่อนจุดแข็งในเรื่องใดมีความรู้เท่าทันอารมณ์ความคิดความรู้สึกปรารถนาของตนเองมีความสามารถในการฝึกฝนตนเองและเข้าใจตนเองผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านความเข้าใจตนเอง ได้แก่ นักจิตวิทยา ผู้นำศาสนา เป็นต้น

ความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง คุณลักษณะที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะและความสามารถในการทำงานร่วมกัน เล่นกีฬาร่วมกัน และอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข โดยความมีน้ำใจนักกีฬาสามารถแสดงออกได้ตามลักษณะดังต่อไปนี้

1. การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย หมายถึง การรู้สึกรับผลของการแข่งขันกีฬา โดยปราศจากการมีอคติต่อผู้อื่น และสามารถปฏิบัติตนด้วยความจริงใจ โดยไม่ถือเอาผลของการแพ้ชนะและการได้เปรียบเสียเปรียบเป็นเรื่องสำคัญ

2. การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา หมายถึง ความรู้สึกที่ยอมรับและปฏิบัติตามกรอบข้อบังคับของสังคมที่ร่วมกันกำหนดขึ้นมา

3. ความซื่อสัตย์ หมายถึง ความรู้สึกยินดีที่จะปฏิบัติตนให้ตรงต่อความเป็นจริงที่เกิดขึ้นและไม่นำสิ่งของของผู้อื่นมาเป็นของตนมีความละเอียดและเกรงกลัวต่อความผิด

4. ความยุติธรรม หมายถึง มีความเที่ยงตรงไม่เอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง

5. ความสามัคคี หมายถึง ความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันภายในกลุ่มและทีม

6. ความรับผิดชอบ หมายถึง ความรู้สึกตระหนักในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

7. ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง ความตั้งใจเอาใจใส่ ในหน้าที่ของตนเองอย่างสม่ำเสมอ

8. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ หมายถึง การแบ่งปันเสียสละผลประโยชน์ของตนเพื่อผู้อื่นด้วยความเต็มใจ ตลอดจนพยายามช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อเดือดร้อน ไม่เห็นประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง

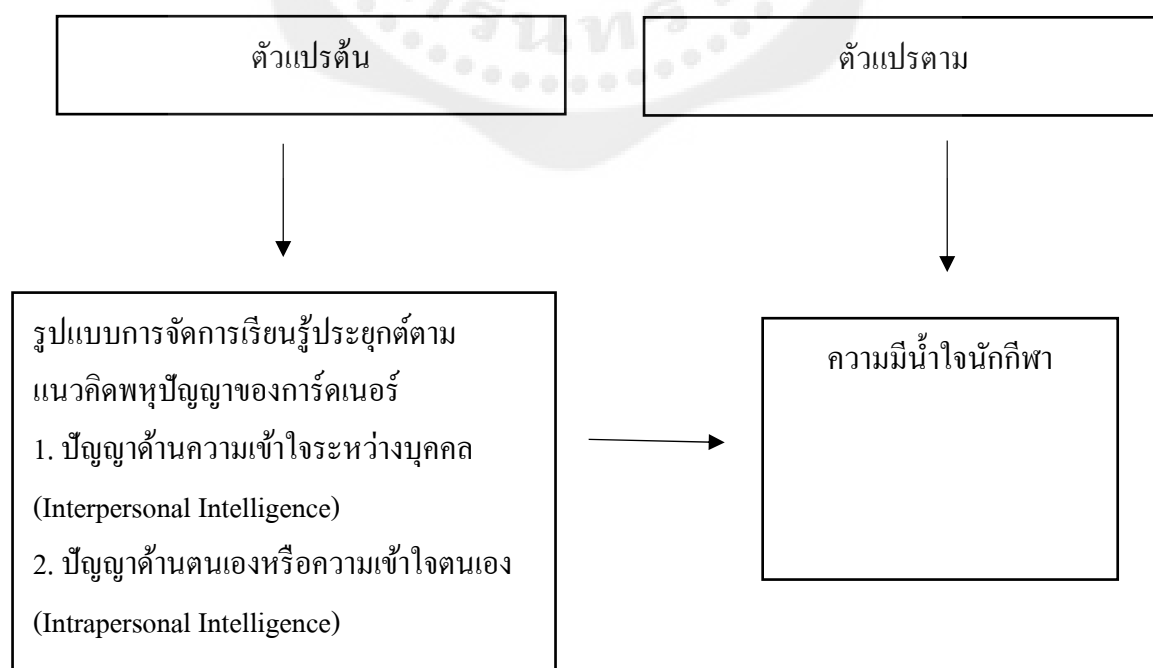
9. การยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น หมายถึง ให้ความเคารพความสามารถของตนเองและผู้อื่นด้วยความจริงใจโดยปราศจากอคติ

10. ความมีมารยาท หมายถึง การแสดงพฤติกรรมการปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความสุภาพ มีสัมมาคารวะ และรู้จักกาลเทศะในสังคม

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีหุปัญญา หมายถึง การจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่เน้นการเรียนรู้ทางปัญญาในด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลและปัญญาในด้านตนเองหรือความเข้าใจตนเองเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ร่วมการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ความมีน้ำใจนักกีฬา จากการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มทดลองค่าเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองแตกต่างกับหลังการทดลอง โดยค่าเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. ความมีน้ำใจนักกีฬา จากการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มทดลองมีผลการทดสอบหลังการเรียน (ค่าเฉลี่ย) ที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งงานวิจัยต่างประเทศ และในประเทศซึ่งสามารถนำมาสนับสนุนแนวทางการศึกษาครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
 - 1.1 สารมาตรฐานการเรียนรู้สู่ศึกษาและพลศึกษา
 - 1.2 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเมื่อจบมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. การจัดการเรียนรู้พลศึกษา
 - 2.1 การจัดการเรียนรู้พลศึกษา
 - 2.2 จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
 - 2.3 การจัดกิจกรรมทางพลศึกษาของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต
3. ความหมายและลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา
 - 3.1 ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา
 - 3.2 ลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬา
 - 3.3 แนวคิดการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬา
4. ทฤษฎีพหุปัญญา
 - 4.1 ความหมายของพหุปัญญา
 - 4.2 แนวคิดของทฤษฎีพหุปัญญา
 - 4.3 ประเภทของพหุปัญญา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

1.1 สารมาตรฐานการเรียนรู้สู่ศึกษาและพลศึกษา

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ได้จัดทำสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้สู่ศึกษาและพลศึกษา และอธิบายตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้สู่ศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ดังนี้

สุขภาพ หรือ สุขภาวะ หมายถึง ภาวะของมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิตใจ ทางสังคมและทางปัญญาหรือจิตวิญญาณ สุขภาพหรือสุขภาวะจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเกี่ยวข้องกับทุกมิติของชีวิต ซึ่งทุกคนควรจะได้เรียนรู้เรื่องสุขภาพ เพื่อจะได้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตนคติคุณธรรมและค่านิยมที่เหมาะสมรวมทั้งมีทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพจนเป็นกิจนิสัย อันจะส่งผลให้สังคมโดยรวมมีคุณภาพ

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมายเพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัวและชุมชนที่ยั่งยืน

สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตนคติ คุณธรรมค่านิยมและการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสุขภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

สาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาประกอบด้วย

1. การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ธรรมชาติของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ ปัจจัยที่มีต่อการเจริญเติบโต ความสัมพันธ์เชื่อมโยงในการทำงานของระบบต่าง ๆ ของร่างกาย รวมถึงวิธีปฏิบัติตนเพื่อให้เจริญเติบโตและมีพัฒนาการที่สมวัย

2. ชีวิตและครอบครัว ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องคุณค่าตัวเองและครอบครัว การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ความรู้สึทางเพศ การสร้างและรักษาสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น สุขปฏิบัติทางเพศ และทักษะการดำเนินชีวิต

3. การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและสากล ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ การเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา ทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งไทยและสากล การปฏิบัติตามกฎ กติกา ระเบียบ และข้อตกลงในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา และความมีน้ำใจนักกีฬา

4. การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับหลักและวิธีการเลือกบริโภคอาหาร ผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ การสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ และป้องกันโรคทั้งโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อ

5. ความปลอดภัยในชีวิต ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ทั้งความเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุความรุนแรง อันตรายจากการใช้ยาและสารเสพติดรวมถึงแนวทางในการสร้างเสริมความปลอดภัยในชีวิต

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 สาระ ดังนี้

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัวเพศศึกษาและมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทริยภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

1.2 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเมื่อจบมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. เข้าใจและเห็นความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การเจริญเติบโตและการพัฒนาการที่มีต่อสุขภาพและชีวิตในช่วงวัยต่าง ๆ

2. เข้าใจ ขอบรับ และสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ความรู้สึทางเพศ ความเสมอภาคทางเพศ สร้างและรักษาสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น และตัดสินใจแก้ปัญหาชีวิตด้วยวิธีการที่เหมาะสม

3. เลือกกินอาหารที่เหมาะสม ได้สัดส่วน ส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาการตามวัย

4. มีทักษะในการประเมินอิทธิพลของเพศ เพื่อน ครอบครัว ชุมชนและวัฒนธรรมที่มีต่อเจตคติ ค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพและชีวิต และสามารถจัดการได้อย่างเหมาะสม

5. ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพและการเกิดโรค อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง รู้จักสร้างเสริมความปลอดภัยให้แก่ตนเอง ครอบครัว และชุมชน

6. เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมกีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพ โดยนำหลักการของทักษะกลไกมาใช้ได้อย่างปลอดภัย สนุกสนาน และปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอตามความถนัดและความสนใจ

7. แสดงความตระหนักในความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสุขภาพ การป้องกันโรค การดำรงสุขภาพ การจัดการกับอารมณ์และความเครียด การออกกำลังกายและการเล่นกีฬากับการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดีสำคัญในคุณค่า ศักยภาพและความเป็นตัวของตัวเอง

8. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา หน้าที่ความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น ให้ความร่วมมือในการแข่งขันกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างเป็นระบบ ด้วยความมุ่งมั่นและมีน้ำใจนักกีฬา จนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายด้วยความชื่นชม และสนุกสนาน

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา แต่ละช่วงของชีวิต	- การเปลี่ยนแปลง ด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาในแต่ละวัย - วัยทารก - วัยก่อนเรียน - วัยเรียน - วัยรุ่น - วัยผู้ใหญ่ - วัยสูงอายุ
2. วิเคราะห์อิทธิพลและความคาดหวังของสังคมต่อการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่น	อิทธิพลและความคาดหวังของสังคมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่น
3. วิเคราะห์ สื่อ โฆษณา ที่มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของวัยรุ่น	- สื่อ โฆษณา ที่มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของวัยรุ่น - โทรทัศน์ - วิทยุ - สื่อสิ่งพิมพ์ - อินเทอร์เน็ต

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. อธิบายอนามัยแม่และเด็ก การวางแผนครอบครัว และวิธีการปฏิบัติตนที่เหมาะสม	- องค์ประกอบของอนามัยเจริญพันธุ์ - อนามัยแม่และเด็ก - การวางแผนครอบครัว
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการตั้งครรภ์	- ปัจจัยที่มีผลกระทบท่อการตั้งครรภ์ - แอลกอฮอล์ - สารเสพติด - บุหรี่ - สภาพแวดล้อม - การติดเชื้อ - โรคที่เกิดจากภาวะการตั้งครรภ์
3. วิเคราะห์สาเหตุ และเสนอแนวทางป้องกัน แก้ไขความขัดแย้งในครอบครัว	- สาเหตุความขัดแย้งในครอบครัว - แนวทางป้องกัน แก้ไขความขัดแย้งในครอบครัว

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากลได้อย่างละ 1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเองและทีม	เทคนิคและวิธีการเล่น กีฬาไทยและกีฬาสากลที่เลือก เช่น กรีฑาประเภทลู่และลาน วอลเลย์บอล บาสเกตบอล คาบสองมือ เทนนิส ตะกร้อข้ามตาข่าย ฟุตบอล
2. นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬาไปใช้สร้างเสริมสุขภาพอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ	การนำหลักการ ความรู้ ทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม การเล่นกีฬาไปใช้เป็นระบบสร้างเสริมสุขภาพอย่างต่อเนื่อง
3. ร่วมกิจกรรมนันทนาการอย่างน้อย 1 กิจกรรมและนำหลักความรู้วิธีการไปขยายผลการเรียนรู้ให้กับผู้อื่น	การจัดกิจกรรมนันทนาการแก่ผู้อื่น

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. มีมารยาทในการเล่นและดูกีฬาด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา	• มารยาทในการเล่นและการดูกีฬาด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา
2. ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองด้วยความภาคภูมิใจ	• การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาประเภทบุคคล และประเภททีม • การนำเสนอประสบการณ์ แนวคิดจากการ ออกกำลังกาย และเล่นกีฬาไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต
3. ปฏิบัติตนตามกฎ กติกา และข้อตกลงในการเล่นตามชนิดกีฬาที่เลือกและนำแนวคิดที่ได้ไปพัฒนาคุณภาพชีวิต ของตนในสังคม	• กฎ กติกาและข้อตกลงในการเล่นกีฬาที่เลือกเล่น • การประยุกต์ประสบการณ์การปฏิบัติตามกฎ กติกา ข้อตกลงในการเล่นกีฬาไปใช้พัฒนาคุณภาพชีวิตของตนในสังคม
4. จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และใช้ในการเล่นกีฬาที่เลือกและตัดสินใจเลือกวิธีที่เหมาะสมกับทีมไปใช้ได้ตามสถานการณ์ของการเล่น	• วิธีการประยุกต์ใช้กลวิธีการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาได้ตามสถานการณ์ของการเล่น
5.เสนอผลการพัฒนาสุขภาพของตนเองที่เกิดจากการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นประจำ	• การพัฒนาสุขภาพตนเองที่เกิดจากการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นประจำ

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. กำหนดรายการอาหารที่เหมาะสมกับวัยต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความปลอดภัยและคุณค่าทางโภชนาการ	• การกำหนดรายการอาหารที่เหมาะสมกับวัย ต่าง ๆ • วัยทารก วัยเด็ก (วัยก่อนเรียน วัยเรียน) วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ วัยสูงอายุ โดยคำนึงถึงความปลอดภัยและคุณค่าทางโภชนาการ
2. เสนอแนวทางป้องกันโรคที่เป็นสาเหตุสำคัญของการเจ็บป่วยและการตายของคนไทย	• โรคที่เป็นสาเหตุสำคัญของการเจ็บป่วยและการตายของคนไทย - โรคติดต่อ เช่น - โรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ - โรคเอดส์ - โรคไข้หวัดนก - โรคไม่ติดต่อ เช่น - โรคหัวใจ - โรคความดันโลหิตสูง - เบาหวาน - มะเร็ง
3. รวบรวมข้อมูลและเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาสุขภาพในชุมชน	• ปัญหาสุขภาพในชุมชน • แนวทางแก้ไขปัญหาสุขภาพในชุมชน
4. วางแผนและจัดเวลาในการออกกำลังกาย การพักผ่อนและการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย	• การวางแผนและจัดเวลาในการ ออกกำลังกาย การพักผ่อน และการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย
5. ทดสอบสมรรถภาพทางกายและพัฒนาได้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคล	• การทดสอบสมรรถภาพทางกายแบบต่าง ๆ และการพัฒนาสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยาเสพติด และความรุนแรง

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. วิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยง และพฤติกรรมเสี่ยงที่มีผลต่อสุขภาพและแนวทางป้องกัน	- ปัจจัยเสี่ยง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ - แนวทางการป้องกันความเสี่ยงต่อสุขภาพ
2. หลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรงและชักชวนเพื่อนให้หลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา	- ปัญหาและผลกระทบจากการใช้ความรุนแรง - วิธีหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรง
3. วิเคราะห์อิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมสุขภาพและความรุนแรง	อิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมสุขภาพและความรุนแรง (คลิปวิดีโอ การทะเลาะวิวาท อินเทอร์เน็ต เกม ฯลฯ)
4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ต่อสุขภาพและการเกิดอุบัติเหตุ	ความสัมพันธ์ของการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ต่อสุขภาพและการเกิดอุบัติเหตุ
5. แสดงวิธีการช่วยฟื้นคืนชีพอย่างถูกวิธี	วิธีการช่วยฟื้นคืนชีพ

กล่าวโดยสรุปหลักสูตรแกนกลางพลศึกษาสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ในสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล นอกจากผู้เรียนจะได้เรียนรู้การเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบต่าง ๆ หรือเล่นกีฬาไทยและสากลแล้วผู้เรียนยังจะต้องรู้จักความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาในการเล่นกีฬานิตต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนต่อไปนอกจากนี้ยังจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ชีวิตอยู่ในสังคมโดยที่รู้การเอื้อเฟื้อและมีมีน้ำใจต่อกันรอบข้างสังคมก็มีความสุขเมื่อสังคมมีความสุขแล้วประเทศชาติก็พัฒนาได้อย่างยั่งยืน

2. การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.1 การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

พลศึกษา (Physical Education) เป็นศาสตร์แขนงหนึ่ง ที่อยู่บนรากฐานทางวิทยาศาสตร์ และมีความเกี่ยวข้องกับศาสตร์แขนงอื่น ๆ อีกหลายแขนงซึ่งพลศึกษาในสมัยโบราณยังไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน แต่จะแฝงอยู่ในการดำรงชีวิตปัจจุบันมนุษย์ต้องดิ้นรนเพื่อการอยู่รอด เช่น การหาอาหาร การต่อสู้สัตว์ร้าย และภัยธรรมชาติตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่างๆ โดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว ดังนั้น มนุษย์จึงต้องเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ร่างกายเจริญเติบโต และความเจริญเติบโตนี้เองเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความเปลี่ยนแปลงของชีวิต และสังคม จนมีคำกล่าวว่า “ ผู้ให้กำเนิดชีวิต คือ การเคลื่อนไหว ”

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2525) ได้กล่าวว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามและมีพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมโดยอาศัยกิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้เลือกเน้นแล้วเป็นสื่อกลางการเรียนรู้ ดังนั้น ในการจัดการศึกษาในวิชาพลศึกษาในโรงเรียน ซึ่งต้องคำนึงถึงนักเรียนเป็นสำคัญและต้องมีการจัดกระบวนการจัดการเรียนการสอนกิจกรรมต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดพัฒนาการด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษาหากได้มีการจัดการพลศึกษาในโรงเรียนที่สมบูรณ์จะทำให้เยาวชนไทยมีคุณภาพ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษา เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษาหรือกีฬาเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านต่าง ๆ ด้าน ทั้งในด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านคุณธรรม การมีน้ำใจนักกีฬาและด้านเจตคติที่ดีในการออกกำลังกายโดยมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง

กอง วิสุทธารมณ (คณั ดวงกมเมศร์,2553 อ้างอิงจาก กอง วิสุทธารมณ 2523)ให้ความหมายของพลศึกษาไว้ว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการฝึกฝนร่างกายให้มีสมรรถภาพดีขึ้น โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวเป็นเครื่องมือประกอบการพลศึกษา ช่วยส่งเสริมให้ร่างกายเจริญเติบโต แข็งแรง ว่องไวช่วยส่งเสริมอบรมจิตใจให้เป็นผู้มีระเบียบวินัยหนักแน่น อดทน รู้แพ้รู้ชนะมีจิตใจสูงสร้างสรรค์สามัคคีและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

บุษเชอร์ (คณั ดวงกมเมศร์,2553 อ้างอิงจาก Bucher,1975) ให้ความหมายว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งในกระบวนการศึกษาทั้งหมด ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้เกิดการพัฒนาทางกาย จิตใจอารมณ์และสังคมโดยใช้กิจกรรมต่างๆที่เลือกแล้วเป็นสื่อให้บรรลุถึงจุดหมายที่วางไว้

คามิล และ โรซาลิน (คณั ดวงกมเมศร์,2553 อ้างอิงจาก Camille; & Rosalind,1963) ให้ความหมายว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ในการเคลื่อนไหวของมนุษย์ซึ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตสำหรับโลกปัจจุบัน หรือการพัฒนาการเคลื่อนไหวและพฤติกรรมของมนุษย์

โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อและการกระทำนั้นจะเป็นข้อกำหนด เป็นเกณฑ์แสดงออกอย่างชัดเจนหรือแสดงออกโดยใช้หลักตามความจริงตามธรรมชาติ

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาการจัดการการเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อพัฒนาส่วนต่างๆของร่างกายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาร่างกายให้เจริญเติบโตและแข็งแรงโดยใช้กิจกรรมต่างๆเป็นสื่อในการเคลื่อนไหวร่างกายรวมไปถึงการพัฒนาทางด้านสังคมในการรู้จักการแพ้ รู้จักการชนะ และรู้จักการให้อภัยมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

2.2 จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (คณัย ดวงกมลเมศร์.2553: 62)กล่าวว่า พลศึกษาเป็นเครื่องช่วยพัฒนาลักษณะนิสัยและความสามารถต่างๆของเด็กแต่ละคนระหว่างผู้เรียนฝึกพลศึกษาและเล่นกีฬาต่างๆครูย่อมมีโอกาสศึกษาและรู้ถึงนิสัยใจคอพฤติกรรมของเด็กและความต้องการของเด็กได้เป็นอย่างดีการได้สังเกตเห็นพฤติกรรมจะทำให้รู้ว่าเด็กบกพร่องเรื่องใดสนใจเรื่องอะไรและมีความสามารถเรื่องอะไรซึ่งจะเป็นข้อมูลให้ครูได้หาทางแก้ไขได้ถูกต้องและเด็กจะได้ปรับปรุงตนเองให้เหมาะสมกับสังคมและเข้ากับเพื่อนฝูงได้กิจกรรมพลศึกษาส่วนใหญ่ให้มีการเล่นเป็นกลุ่มเป็นทีมซึ่งจะช่วยให้เด็กได้รู้จักวิธีเล่นร่วมกันเล่นเพื่อส่วนรวมเกิดความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548)กล่าวว่าการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ตามหลักการและปรัชญาของการพลศึกษาคือ การจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงด้วยตนเองเป็นสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองในด้านต่างๆอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งมีกระบวนการเรียนรู้สำคัญ คือ

1. กระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นกระบวนการเตรียมร่างกายและจิตใจของผู้เรียนก่อนที่จะเริ่มเรียนพลศึกษา ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนพลศึกษาเป็นอย่างมาก เนื่องจากกระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความตื่นตัว พร้อมที่จะเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายด้วยความปลอดภัยและทำให้ระบบต่างๆของร่างกายได้รับการกระตุ้นให้ตื่นตัวและพร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้โดยไม่เกิดการบาดเจ็บ

2. กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่ครูช่วยให้นักเรียนได้มีความเข้าใจและเห็นความสำคัญในสิ่งที่เรียน เห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬาหรือกิจกรรมที่สอนรวมทั้งกำหนดระเบียบ กติกาการเล่น หรือข้อตกลงอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การเล่นกีฬาเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้

3. กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนาน เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และได้พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตามที่จุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้

4. กระบวนการสรุป ประเมินผล และสรุปปฏิบัติ เป็นกระบวนการสุดท้ายของการเรียนการสอน พลศึกษา เพราะเป็นการสรุปและประเมินผลของการเรียนการสอนที่ผ่านมาให้ผู้เรียนทราบเพื่อปรับปรุง ให้ดีขึ้น สิ่งที่ครูควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบจะมีทั้งด้านการเล่น และพฤติกรรม การแสดงออกของผู้เรียน เกี่ยวกับระเบียบ กติกา การมีน้ำใจนักกีฬา และอื่น ๆ ที่ควรส่งเสริมให้ดีขึ้น ผู้เรียนจะได้มีเวลาพักก่อนที่จะทำความสะอาดและเข้าเรียนในวิชาอื่นต่อไป

การจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการจัดการในกลุ่มสาระการเรียนรู้พลศึกษาและ พลศึกษา ซึ่งมุ่งเน้นเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพเป็นสำคัญ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้จึงให้ความสำคัญกับ เรื่องทักษะกระบวนการ โดยผสมผสานเข้ากับเรื่องความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมสัมฤทธิ์ผล ของการเรียนรู้ จะเห็นได้จากผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน คือสามารถปฏิบัติได้ หรือปฏิบัติเป็นประจำ สม่ำเสมอในการดำเนินชีวิตประจำวัน จึงอาจกล่าวได้ว่าการจัดการการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการ จัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการปฏิบัติคือ กระบวนการที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ การที่ผู้เรียนศึกษาตนเองโดยสังเกตและได้เห็นตัวอย่างจากของจริงหรือการสาธิตผู้เรียนสามารถฝึก ปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติเกิดผลดีในการเรียนอย่างยิ่ง ขั้นตอนการปฏิบัติมี 4 ขั้นตอน คือ

1. สังเกตรับรู้ หมายถึง ให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างหลากหลายจากรูปภาพ วิดีทัศน์ การสาธิต ของจริงจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และผู้เรียนสรุปเป็นความคิดรวบยอดได้
2. ทำตามแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนตามแบบอย่าง หรือตัวอย่างที่แสดงให้เห็นทีละขั้นตอน โดย ลำดับจากง่ายไปหายาก
3. ทำเองโดยไม่มีแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเองโดยลำดับขั้นตอนตั้งแต่เริ่มต้น ไปสู่ ผลสำเร็จจากประสบการณ์ที่เคยเห็นได้ศึกษาด้วยตัวเอง
4. ฝึกให้ชำนาญ หมายถึง ให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความชำนาญหรือทำได้โดย อัตโนมัติ ซึ่งอาจจะเป็ผลงานชิ้นเดิมหรือสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่

สุกกิจ วิริยะกิจ (2557:18) กล่าวว่า การเรียนการสอนพลศึกษาว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้น เพื่อเสริมสร้างความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกายและเกิดการเรียนรู้ทางสังคมจากการเข้าร่วมกิจกรรม เป็นกลุ่มโดยผ่านการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมทางกายเป็นการเรียนรู้จาก ประสบการณ์ตรง ดังนั้นการเรียนการสอนพลศึกษา จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ เกี่ยวกับกฎระเบียบ กติกา และความมีน้ำใจนักกีฬาโดยจากการสังเกต การเลียนแบบโดยที่เริ่มจาก ทักษะที่ง่ายไปหาทักษะที่ง่ายไปหาทักษะที่ยากขึ้นและจากการฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ ปฏิบัติเป็น นิสัย

อภิวัฒน์ จั่วลำหิน (2553:16) การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึก ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกายและเกิดการเรียนรู้ทางสังคมจาก การเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ดังนั้นการเรียนการสอนพลศึกษา

จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับระเบียบ กติกา ความมีน้ำใจนักกีฬาโดยจากการสังเกต การเลียนแบบและการฝึกปฏิบัติจนเกิดความเคยชิน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษา คือ การมุ่งเน้นให้ร่างกายได้เรียนรู้ทักษะหรือการเคลื่อนไหวต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ โดยมีการกระทำซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในทักษะที่เริ่มต้นจากทักษะที่ง่าย ๆ พัฒนาไปหาทักษะที่ยากยิ่งขึ้นไปตลอดจนเกิดความชำนาญในกิจกรรมนั้น ๆ และมุ่งเน้นให้รู้จักกฎ กติกา มารยาท ของกิจกรรมที่ได้เรียนรู้ และรู้จัก การให้อภัยและมีความมีน้ำใจเป็นนักกีฬากับกิจกรรมต่าง ๆ ทางพลศึกษา

2.3 การจัดกิจกรรมทางพลศึกษาของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิตมีการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 มีกิจกรรมไว้ดังนี้

1. ฟุตบอล
2. วอลเลย์บอล
3. บาสเกตบอล
4. เทเบิลเทนนิส
5. แบดมินตัน
6. แอโรบิคแดนซ์

ในหนึ่งภาคเรียนนักเรียนจะต้องเลือกเรียน 2 กิจกรรม จะแบ่งการเรียนออกเป็น 20 ครั้ง โดยเรียนกิจกรรมละ 10 ครั้งเมื่อครบแล้วก็จะเปลี่ยนไปเรียนอีกกิจกรรมหนึ่ง ที่นักเรียนได้เลือกเอาไว้โดยการให้คะแนนแต่ละกิจกรรมจะให้คะแนน 16 คะแนน โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่การเคลื่อนไหวร่างกาย,การแก้ไขและปรับปรุงตนเอง,ความรู้ความเข้าใจและเวลาเรียน ด้านละ 4 คะแนน

3. ความหมายและลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา

3.1 ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา

จรินทร์ธานีรัตน์ (2514: 23) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา (Sportsmanship) หมายถึงการที่ผู้เล่นกีฬา หรือนักกีฬาลเล่นกีฬาเพื่ออุดมการณ์ทางการกีฬาอย่างแท้จริง ไม่หวังแต่ความแพ้ชนะเป็นสำคัญ ไม่เอารัดเอาเปรียบคู่ต่อสู้แบบผิดกฎกติกา รู้จักเสียสละ รู้จักแพ้ รู้จักชนะและรู้จักให้อภัยคู่แข่งจนตลอดจนการแสดงออกซึ่งมารยาทที่สุภาพ อ่อนน้อม เป็นต้น

กอง วิสุทธารมณ (2523: 7) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง การมีคุณธรรมในเรื่องการไม่เห็นแก่ตัว มีความยุติธรรม บังคับใจตนเองให้ประพฤติดนด้วยกาย วาจา ใจ

วรศักดิ์เพียรชอบ (2523: 20) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นคุณธรรมที่ประกอบด้วย คุณธรรมที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ เป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้บุคคลสามารถมีชีวิตอยู่ร่วมกัน ในสังคม ได้อย่างเป็นปกติสุข เช่น น้ำใจที่เต็มไปด้วยความยินดีที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และระเบียบข้อบังคับ น้ำ ใจเต็มไปด้วยความรักความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อยกย่องซึ่งกันและกันเป็นต้น

บรรจบ สุพรรณพิทักษ์ (2529: 63-64) กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬาคือการรู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย เป็น คุณธรรมอย่างหนึ่งของบุคคลที่ไม่จำเป็นต้องมีหรือเกิดแต่เฉพาะนักกีฬาเท่านั้น จะเกิดกับบุคคลทั่ว ๆ ไปก็ได้เพียงแต่ให้ปฏิบัติตามให้ถูกต้องตามลักษณะที่เกิดขึ้นจากการแสดงออกในทางที่งดงาม

วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2539: 204) กล่าวว่า การมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง ความมีใจจริงที่จะเล่น หรือแข่งขันกีฬา โดยไม่เอาเปรียบผู้อื่น พร้อมทั้งมีน้ำใจเอื้อเฟื้อและให้อภัยต่อผู้อื่นด้วย

สุปรานีขวัญบุญจันทร์ (2541: 104) กล่าวถึงน้ำใจนักกีฬาว่า เป็นอุดมคติที่นักกีฬาและผู้ฝึกสอน จะต้องยึดถือในการแข่งขัน เข้าใจผลลัพธ์ในการแข่งขัน คือรู้จักชนะหรือแพ้โดยยอมรับผลการตัดสิน นั้น

สุนิต อธิวิรุฒ (2555: 15) กล่าวว่าความมีน้ำใจนักกีฬาว่าเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญ ในตัว บุคคลและมีความจำเป็นในการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคีความมีวินัย ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความมุ่งมั่นการอ่อนน้อมถ่อมตน และความมีมารยาท

สุกกิจ วิริยะกิจ (2557: 30) กล่าวว่าความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญในตัวบุ คลและมีความจำเป็นต่อมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันเป็นสังคม ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี ความมีวินัย ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความมุ่งมั่น การอ่อนน้อมถ่อมตน และความมีมารยาท ถ้าคนเราทุกคนมีคุณธรรมดังกล่าวจะช่วยให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า ความมีน้ำใจเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานสำหรับมนุษย์ทุกคนเพราะ มนุษย์จะต้องอาศัยซึ่งกันและกันเพื่อดำรงชีวิตหากแต่บุคคลใดขาดความมีน้ำใจนักกีฬาแล้วบุคคลนั้นก็ อาจจะอยู่ร่วมสังคมกับผู้อื่นไม่ได้และการดำเนินชีวิตจะเป็น ไปโดยลำบากเพราะฉะนั้นแล้วทุกคน จะต้องรู้จัก การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้จักการให้อภัยมีน้ำใจเป็นนักกีฬาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกันชีวิตจะ ได้อยู่ ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

3.2 ลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬา

กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ (ไพฑูรย์ กันสิงห์, 2541: 9; อ้างอิงจาก กองส่งเสริมพลศึกษา และสุขภาพ, 2522: 67-71) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของผู้มีน้ำใจนักกีฬาไว้ดังนี้

1. ลักษณะของนักกีฬาที่มีน้ำใจนักกีฬา

1.1 มีความโอบอ้อมอารี

1.2 ไม่เอาการแพ้ชนะมาเป็นอารมณ์มากจนทำให้ตนเองแสดงท่าที่ไม่เหมาะสมออกมา
ในลักษณะก้าวร้าวหรือการพาล เมื่อแพ้ก็แพ้อย่างสมศักดิ์ศรีแสดงความยินดีและเห็นใจซึ่งกันและกัน

1.3 มีความสำนึกในหน้าที่ เช่น การฝึกซ้อม การเข้าแข่งขัน

1.4 เป็นผู้ที่ยอมรับ

1.4.1 ในฝีมือของผู้ร่วมทีมในการฝึกที่มีการแข่งขันเป็นทีม

1.4.2 ในสภาพของความเป็นจริงที่ผู้อื่นมีความสามารถแทนตน

1.5 ต้องเข้าใจในกฎกติกาอย่างแท้จริงและเคารพในคำตัดสินของผู้ตัดสิน

1.6 เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี

1.7 ไม่เป็นผู้มีอคติ

1.8 เป็นผู้ที่ไม่เสียสละ เปิดโอกาสให้นักกีฬาตัวสำรองเล่นบ้างเพื่อสร้างประสบการณ์ให้แก่เขา

1.9 ให้เกียรติผู้อื่น

1.10 มีขันติ โสรัจจะ คือมีความอดทนอดกลั้นและสงบเสงี่ยม

2. ลักษณะของผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬา

2.1 พึงปรบมือแสดงความยินดีต้อนรับผู้เข้าแข่งขันทุกฝ่าย

2.2 ไม่เหยียดหยันผู้เข้าแข่งขัน

2.3 ไม่บ่งการรบกวนผู้เข้าแข่งขันหรือเจ้าหน้าที่ และไม่ทำให้เกิดการแตกความ
สามัคคีระหว่างผู้แข่งขันด้วยกันหรือกับผู้ดู

2.4 พึงยอมรับคำตัดสินของเจ้าหน้าที่อย่างเด็ดขาด เคารพกฎข้อบังคับ และกติกา

ทั้งปวง

2.5 ไม่บ่งการเปล่งวาจาสนับสนุนผู้เล่นไปในทางที่ผิด

2.6 เป็นผู้รู้แพ้รู้ชนะ

2.7 เป็นผู้ที่ไม่เคารพและเชื่อฟังคำตัดสินของผู้ตัดสิน

2.8 ให้กำลังใจผู้เล่นทั้งสองฝ่าย แสดงความยินดีต่อผู้ชนะ และแสดงความเห็นใจต่อผู้

แพ้เมื่อจบการแข่งขัน

3. ลักษณะของบุคคลทั่วไปที่แสดงออกซึ่งการมีน้ำใจนักกีฬา

3.1 เป็นผู้ที่มีความเสียสละไม่เห็นแก่ตัว ทำงานเพื่อส่วนรวม

3.2 มีความเห็นใจซึ่งกันและกันในการทำงานต่าง ๆ

3.3 เป็นผู้ที่มีใจกว้างยอมรับในความจริง

3.4 เป็นผู้ไม่มีอคติ ควรมีความยุติธรรมเสมอ

วรศักดิ์เพียรชอบ (2523: 20 –21) กล่าวว่าการเล่นกีฬานี้้นนอกจากจะเล่นเพื่อจุดประสงค์ในการแข่งขันและเพื่อความสนุกสนานแล้วนั้น บุคคลผู้มีน้ำใจนักกีฬานั้นควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

ก. เมื่อเป็นผู้เล่น

1. เล่นด้วยน้ำใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักความสามัคคี
2. ยินดีปฏิบัติตามกฎและระเบียบข้อบังคับของการเล่น
3. ไม่เอารัดเอาเปรียบคู่แข่ง
4. เล่นกีฬาเต็มกำลังความสามารถ
5. รู้จักถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน
6. เล่นด้วยความสุภาพเรียบร้อย
7. ไม่เย่อหยิ่งจองหองหรือโอ้อวดตน
8. รู้จักควบคุมอารมณ์มีความอดกลั้นและยับยั้งชั่งใจ

ข. เมื่อเป็นผู้ดู

เมื่อเล่นจบเกมแล้ว

ในระหว่างเล่น

ไม่ดูถูกหรือเหยียดหยามผู้แพ้

ผู้ชนะ

เพื่อมิตรภาพและกีฬาเพื่อความสนุกสนานอย่างแท้จริง

และฝ่ายตรงกันข้าม

1. ปรบมือให้เกียรติแก่ผู้ตัดสินและผู้เล่นทั้งสองฝ่ายเมื่อ ลงสนามเริ่มเล่นและ
2. ปรบมือแสดงความชื่นชมในฝีมือหรือความสามารถของผู้เล่นทั้งสองฝ่าย
3. ยอมรับในคำตัดสินและเจ้าหน้าที่ควบคุมเกมการเล่นด้วยดี
4. ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบข้อบังคับของสนามโดยเคร่งครัด
5. ชมกีฬาในแง่ของชั้นเชิงและความสามารถในการเล่นกีฬาอย่างแท้จริง
6. ไม่ให้ ยั่วผู้เล่น เจ้าหน้าที่ หรือผู้เล่นทั้งของฝ่ายตนเองและฝ่ายตรงข้าม
7. เปล่งเสียงสนับสนุน ให้กำลังใจผู้เล่นด้วยวาจาสุภาพ
8. เมื่อฝ่ายเดียวกันเป็นผู้ชนะก็ไม่แสดงความดีใจจนออกนอกหน้า เกินไปและไม่ดูถูกหรือเหยียดหยามผู้แพ้
9. เมื่อฝ่ายเดียวกันเป็นผู้แพ้ก็ไม่แสดงอาการออกนอกหน้าเกินไปและไม่อาฆาต
10. มีใจเป็นธรรม ชมกีฬาโดยยึดมั่นในอุดมคติของการกีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อมิตรภาพและกีฬาเพื่อความสนุกสนานอย่างแท้จริง
11. มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเป็นมิตรกับเพื่อนผู้ชมกีฬาด้วยกัน
12. ยอมรับในผลของการเล่นและในความสามารถของผู้เล่นทั้งของฝ่ายตนเอง

ฟอง เกิดแก้ว (2527: 115 – 116) ได้สรุปแนวคิดความมีน้ำใจนักกีฬาของครูเทวไว้ดังนี้

1. เป็นผู้มีจิตใจกล้า มีความชำนาญในเทคนิคและชั้นเชิงในการแข่งขันกีฬา หากมีโอกาสชนะคู่แข่งก็ไม่ปล่อยโอกาสอันนั้น และเมื่อถึงคราวแพ้หรือมีความสามารถด้อยกว่าก็ทำการแข่งขันอย่างสุดฝีมือไม่ท้อถอย
2. เป็นผู้มีร่างกายแข็งแรงเป็นพิเศษ กล้ามเนื้อเจริญเติบโตทุกสัดส่วน มีความอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อยเป็นอย่างดีและทั้งมีความคล่องแคล่วว่องไวในทุกสถานการณ์
3. เป็นผู้มีจิตใจอันหนักแน่น รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา เป็นผู้รู้จักแพ้รู้จักชนะ รู้จักถอยเป็นที่ไว้วางใจได้ไม่ว่าผู้ที่เป็นมิตรหรือศัตรู
4. เป็นผู้ไม่เอาเปรียบในชั้นเชิงอันมิใช่วิสัยของนักกีฬา ทำการแข่งขันกันอย่างยุติธรรม ไม่ชอบการเล่นที่เอาดีเอาเด่นแต่ผู้เดียว
5. เป็นผู้ยึดหลักความสามัคคีร่วมแรง ร่วมใจกัน ไม่ว่าในการประกอบกิจการงานหรือในการเล่นก็ตาม

บุญสม มาร์ติน (2528: 1-2) กล่าวว่านักพลศึกษาที่ดีนั้นต้องเป็นมีคุณสมบัติของนักกีฬาที่ดี กล่าวคือต้องเป็นบุคคลที่มีน้ำใจนักกีฬา ต้องเล่นกีฬาด้วยจิตใจที่สะอาด ซึ่งลักษณะของผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬานั้นมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ใจสะอาด
2. ใจกว้าง
3. ใจจริง
4. ใจเย็น
5. ใจสนุก

บรรจบ สุพรรณพิทักษ์ (2529: 61) กล่าวว่าจิตใจของนักกีฬาที่แท้จริงนั้นควรประกอบไปด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. เล่นสุดความสามารถและยุติธรรม
2. เล่นเพื่อความสนุกสนานและเพื่อความสำเร็จของทีม
3. เล่นด้วยการใช้สมองและเล่นตามแบบฉบับของนักกีฬา
4. ยอมรับเจ้าหน้าที่และการตัดสินของกรรมการ
5. ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีทั้งในและนอกสนามแข่งขัน
6. ทำตัวให้เป็นທີ່เลื่อมใสแก่บุคคลทุกคน
7. ซื่อสัตย์ต่อกฎระเบียบของการเล่นนั้น ๆ
8. มีความสุภาพอ่อนน้อมต่อคู่แข่ง กรรมการ เจ้าหน้าที่
9. ให้เกียรติคู่แข่งด้วยความจริงใจเมื่อเขาชนะ

10. สงบเสงี่ยมที่สุดเมื่อได้รับชัยชนะ

11. งดการกระทำที่ไม่สุภาพให้กับทีมชนะหรือดำเนินการตัดสินของกรรมการเมื่อตนเองแพ้

12. จะต้องไม่โกง พนัน หลีกเลียงการแข่งขัน ประทุษร้ายต่อร่างกาย

พระพจนันท์ศิริ (2536: 110) ได้กล่าวถึงความมีน้ำใจนักกีฬาว่าประกอบไปด้วยคำ พยางค์คือ รู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย

1. การรู้แพ้หมายถึง การรู้จักประมาณในความสามารถของตนว่า ไม่สามารถทัดเทียมคู่ต่อสู้ทั้งในด้านบุคคลและทีม ทั้งนี้ต้องมาจากสภาพความพร้อม ทักษะ ความสามารถและสมรรถภาพทางจิตใจ เพราะการกีฬาจะตัดสินผลแพ้ชนะด้วยเวลา ระยะทาง ความสูง หรือคะแนนในเมื่อไม่สามารถเอาชนะได้ก็ยอมเป็นฝ่ายแพ้ โดยไม่พาลเกร อาฆาต แต่รู้สึกยินดีและยอมรับในชัยชนะของฝ่ายตรงข้าม

2. การรู้ชนะ หมายถึง มีความสามารถเหนือคู่ต่อสู้ ซึ่งมาจากความพร้อมทั้งบุคคลและทีม ความถนัดในการฝึกซ้อม เมื่อสามารถชนะได้ก็จะไม่เหยียดหยัน ดูถูก หรือเหยียดหยามฝ่ายแพ้ทั้งทางร่างกายและวาจา มีการให้กำลังใจซึ่งกันและกันตามความเหมาะสม

3. การรู้ภัย หมายถึง การยอมรับคู่ต่อสู้ในการแข่งขัน ถ้าขาดคู่แข่งและกรรมการผู้ตัดสิน การแข่งขันกีฬาที่จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นจึงต้องช่วยกันประนีประนอม ให้มีองค์กรทั้งสามอยู่ครบสมบูรณ์คือ ทีมที่จะแข่งขัน และกรรมการผู้ตัดสิน ความพลัดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการแข่งขันย่อมเกิดขึ้นได้ และอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการผู้ตัดสิน ผู้เล่นหรือผู้แข่งขัน ผู้เล่นหรือผู้แข่งขันจึงควรรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกันตามหลักพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์

ดังนั้นความมีน้ำใจนักกีฬาจึงเป็นคุณธรรมหรือคุณสมบัติของนักกีฬาทุกคนดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีจิตใจกล้าหาญ ชำนาญในการเล่น หากมีโอกาสชนะคู่แข่งก็ไม่ปล่อยโอกาส ถ้าฝีมืออ่อนด้อยกว่าก็พยายามสู้สุดฝีมือ ไม่ท้อถอย
2. เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงสมรรถภาพทางกายและจิตดี
3. เป็นผู้ที่มีจิตใจหนักแน่น รู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย เป็นที่ไว้วางใจของบุคคลทั่วไป
4. เป็นผู้ไม่เอาเปรียบคู่แข่ง เล่นด้วยความยุติธรรม ไม่เอาเด่นเพียงคนเดียว
5. เป็นผู้ยึดหลักความสามัคคีทั้งในด้านการงานและการกีฬา

มงคล พรหมสาขา ณ สกลนคร กล่าวถึงหลักสำคัญแห่งความเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา (Code of Sportsmanship) ไว้ดังนี้

1. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา ของการเล่น
2. เชื้อสตัลส์สุจริตต่อคู่แข่ง ตลอดจนเพื่อนฝูง
3. เป็นผู้รู้จักข่มใจ รักษาสติไม่แสดงอาการ โมโหโทโส
4. เป็นผู้รักษาสุขภาพให้อยู่เสมอ
5. หากปราชัยก็ทำให้หนักแน่น

6. หากมีชัยชนะที่ไม่แสดงความภูมิใจจนออกนอกหน้า

7. เป็นผู้ทำตนได้ผูกมัดทั้งกาย วาจา ใจ อยู่เสมอเล่นกีฬาด้วยชั้นเชิงกีฬา

ประโยค สุทธิสง่า (2538: 18) ได้กล่าวถึงลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬาในเกมฟุตบอลว่าควรประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1. ต้องยอมรับในการตัดสินใจของผู้ตัดสิน
2. ต้องไม่ต่อว่าเยาะเย้ยคู่แข่ง ผู้ตัดสิน
3. ต้องรักษาอารมณ์ให้คงที่อยู่เสมอ
4. ต้องชนะทั้งเกมและใจ
5. ต้องแสดงความเป็นผู้มีมารยาทของผู้เล่นที่ดีแก่คู่แข่งทุกคน
6. ต้องไม่ก่อกวนเมื่อถูกยิงโทษ ณ จุดเตะโทษ
7. ต้องเล่นอยู่ในกรอบและระเบียบของกติกาอยู่เสมอ
8. นึกถึงกติกาอยู่เสมอ จงอย่าทำผู้อื่นก่อนเดี๋ยวเขาจะทำเราบ้าง
9. ชนะหรือแพ้ต้องยอมรับเมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน

กลิ่นประทุม แสงสุระ (2550) กล่าวถึงลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬาไว้ดังนี้

1. ความยุติธรรม
2. ความมีวินัย
3. ความมุ่งมั่น
4. ความรู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย
5. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
6. ความสามัคคี
7. ความอดทนอดกลั้น
8. ความอ่อนน้อมถ่อมตน
9. ความมีมารยาท
10. ความซื่อสัตย์

สรุปได้ว่าลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬา จะถูกแบ่งออกเป็นลักษณะเอาไว้อย่างชัดเจนซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวสามารถจับต้องได้โดยการสังเกตพฤติกรรมของแต่ละบุคคลโดยที่แต่ละคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาในตัวของตัวเองได้ให้เป็นที่ไปตามที่ได้กำหนดลักษณะเอาไว้

3.3 แนวคิดการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬา

กอง วิสุทธธรรมณ์ (2523: 7) กล่าวว่า การปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาสามารถทำได้ดัง ต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนเล่นกีฬาเป็นประจำสม่ำเสมอ
2. ครูหรือผู้ฝึกกีฬาอบรมสั่งสอนสิ่งที่ดีที่ถูก
3. ครูหรือผู้ฝึกกีฬาทำตัวอย่างที่ดีให้เด็กเห็น
4. ครูหรือผู้ฝึกกีฬาไม่ยอมให้เด็กเล่นผิดกติกา
5. ครูหรือผู้ฝึกกีฬาไม่ยอมให้เด็กเล่นกีฬาเพื่อเอาแต่ชนะอย่างเดียว
6. ครูหรือผู้ฝึกกีฬาเล่นกีฬาถูกต้องตามกติกา

จรรยาพร ธรณินทร์ (2538: 25-26) กล่าวว่า การดำเนินการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาแก่เด็กนั้น ควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ควรปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาจากชั่วโมงพลศึกษา และการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ เมื่อมีโอกาสหรือจังหวะที่เหมาะสม
2. ควรปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กทุกคน ไม่เลือกเฉพาะบางคนแต่ควรเป็นไปอย่างถ้วนหน้า
3. กีฬาที่จะช่วยปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด คือ กีฬาประเภททีม เนื่องจากการฝึกการทำงานและรับผิดชอบร่วมกัน
4. กีฬาประเภทศิลปะการต่อสู้มักจะมีปรัชญาชีวิตแฝงไว้ด้วย เช่น มวยไทยกระบี่ กระบองจะเน้นความสุขุม อ่อนน้อม การเคารพครูอาจารย์การฝึกให้พลังจิตอ่อนโยน และการนำอาวุธ การต่อสู้ไปใช้ในทางที่ดีงาม จึงสามารถฝึกความมีน้ำใจนักกีฬาได้อย่างลึกซึ้งถึงจิตใจ
5. การฝึกน้ำใจนักกีฬาควรปลูกฝังทุกครั้งที่มีการฝึกกีฬา และฝึกได้ทุกวัน ทุกเวลา และทุกสถานที่ ไม่เฉพาะแต่ในสนามกีฬาเท่านั้น
6. ครูอาจารย์และพ่อแม่ผู้ปกครอง มีส่วนช่วยปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้เด็กได้ เพราะในชีวิตจริงเด็กจะต้องเรียนรู้ความมีน้ำใจนักกีฬาจากผู้ใกล้ชิดและผู้ใหญ่ ไม่ใช่แต่เฉพาะใน ชั่วโมงพลศึกษา ซึ่งมีเพียง 1 – 2 ครั้งเท่านั้น
7. การให้เด็กได้มีโอกาสเข้าร่วมแข่งขันกีฬาย่อย ๆ เป็นหนทางหนึ่งที่จะสอนความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กได้ทั้งนี้ครูและผู้ฝึกประจำทีม จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้เล่นกีฬาเพื่อความมีน้ำใจนักกีฬา และมีศรัทธา มากกว่ามุ่งเพียงเพื่อชัยชนะหรือเหรียญทองอย่างเอาเป็นเอาตายจนปราศจากคุณธรรม
8. ควรปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กตั้งแต่เยาว์เพื่อนำไปใช้ในการดำรงชีวิต ในสังคมไทยปัจจุบันได้อย่างราบรื่น

9. เด็กที่มีน้ำใจนักกีฬามักจะเป็นคนยิ้มง่าย สนทนากล้นเคยกับผู้อื่นได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

10. เด็กควรได้รับการฝึกฝนความมีน้ำใจนักกีฬาทั้งจากประสบการณ์ ตรง และโดยทางอ้อม หรือเลียนแบบจากตัวอย่างที่ดีในสังคม

สรุปได้ว่าแนวคิดการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬา คือการที่ผู้ที่มีความรู้ทางด้านกีฬาจะต้องถ่ายทอดการเรียนรู้ตลอดจนถึงแนวคิดและศาสตร์ต่าง ๆ โดยที่จะต้องทำเป็นประจำสม่ำเสมอเพื่อให้ผู้ที่เรียนรู้ได้จดจำเลียนแบบตลอดไปจนติดเป็นนิสัยสามารถทำได้โดยอัตโนมัติเกี่ยวกับเรื่องของความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

4. ทฤษฎีพหุปัญญา

4.1 ความหมายของพหุปัญญา

มีผู้ให้ความหมายของพหุปัญญาเอาไว้ดังต่อไปนี้

แกรนเนอร์ (เยาพา เดชะคุปต์ 2544: 2–3; อ้างอิงจาก Gardner. 1983) ให้ความหมายของคำว่า “พหุปัญญา” ของ การ์ดเนอร์ว่าเป็นความสามารถเชิงชีวจิต (Biopsychology Potential) นั่นคือ คนทุกคนสามารถแสดงออกซึ่งองค์แห่งปัญญาที่เขาสามารถและพัฒนาความสามารถนั้นกับบริบทต่างๆตามสภาพแวดล้อมของตนมองปัญญาในหลายลักษณะและเชื่อว่าปัญญาของแต่ละคนจะเป็นกระบวนการทางจิตใจหรือความสามารถที่จะค้นหาแก้ปัญหาและสร้างผลผลิตที่มีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของสังคม

แกรนเนอร์ (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. 2544: 108; อ้างอิงจาก Gardner. 1983) กล่าวถึงความหมายที่การ์ดเนอร์ให้ความหมายของคำว่า พหุปัญญา ซึ่งประกอบด้วยหลัก 3 ประการ คือ

1. ความสามารถในการแก้ปัญหา
2. ความสามารถในการสร้างสรรค์และค้นพบสิ่งที่ก่อให้เกิดประโยชน์หรือผลผลิตอันมีประสิทธิภาพ
3. ความสามารถในการพบเห็นปัญหาใหม่

นพเนตร ธรรมบวร (2545: 8) กล่าวว่า พหุปัญญา หมายถึง ความสามารถของคนที่ใช้สมองซึ่งจัดเป็นอวัยวะที่มีความสำคัญมากของร่างกายมนุษย์เพราะนอกจากจะทำหน้าที่ควบคุมเกี่ยวกับสติปัญญา ความคิด การเรียนรู้ พฤติกรรมและบุคลิกภาพของมนุษย์แล้วสมองยังทำหน้าที่ควบคุมการทำงานของอวัยวะอื่นๆด้วย

ประเวศ วะสี (2535: 9) กล่าวว่าพหุปัญญา หมายถึง ความฉลาดของมนุษย์ที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนเซลล์ในสมองแต่ขึ้นอยู่กับ การเชื่อมโยงเซลล์ประสาทที่จะออกงอกออกมาเป็นวงจรสมองถ้าสมองได้รับการกระตุ้นมากวงจรสมองก็ยิ่งมากขึ้นทำให้ฉลาดถ้าได้รับการกระตุ้นน้อยการเชื่อมโยงกัน

ของเซลล์ประสาทก็จะลดน้อยลงตามไปด้วย ดังนั้นสิ่งแวดล้อมและการเลี้ยงดูจึงมีความสำคัญต่อการกำหนดโครงสร้างและโปรแกรมในสมอง

สรุปได้ว่าทฤษฎีปัญญามีความหมายถึงความสามารถที่มีอยู่ในตัวของทุกคนซึ่งแต่ละคนจะแตกต่างกันไป โดยที่แต่ละคนอาจนำมาใช้ให้ได้หรือไม่ก็ได้ก็ขึ้นอยู่กับที่การเรียนรู้ของแต่ละคนว่าจะสามารถนำสิ่งที่มียุ่มนั้นออกมาใช้ได้มากน้อยแค่ไหนกับชีวิตของตนเอง

4.2 แนวคิดของทฤษฎีปัญญ

มีผู้ให้แนวคิดทฤษฎีปัญญเอาไว้ดังต่อไปนี้

อารี สันทลวี (2535: 1) กล่าวว่าเมื่อปี ค.ศ. 1904 (พ.ศ. 2447) กระทรวงศึกษาธิการในกรุงปารีส ได้ขอร้องให้นักจิตวิทยาชาวฝรั่งเศสชื่อ อัลเฟรดบินเน็ต (Alfred Binet) และคณะให้พัฒนาเครื่องมือสำหรับวัดนักเรียนประถมศึกษาที่มีความเสี่ยงที่จะเป็นนักเรียนสอบตกเพื่อหาทางช่วยเหลือแก้ไขจากการพัฒนาเครื่องมือวัดนี้ทำให้เกิดแบบทดสอบเชาว์ปัญญาขึ้นเป็นครั้งแรกของโลกหลายปีต่อมาสหรัฐอเมริกาได้นำแบบทดสอบนี้ไปใช้และได้มีการสร้างแบบทดสอบกันเพิ่มเติมและใช้อย่างแพร่หลายดังเป็นที่รู้จักในปัจจุบันว่าแบบทดสอบไอคิว (IQ) หรือแบบทดสอบเชาว์ปัญญาแปดสิบปีหลังจากที่มีแบบทดสอบเชาว์ปัญญานับแรกนักจิตวิทยาชาวอเมริกันแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดชื่อโฮเวิร์ดการ์ดเนอร์ ก็ได้ประกาศว่าโลกเรตีความหมายของคำว่า ฉลาด หรือ เชาว์ปัญญาหรือปัญญาแคบไปการ์ดเนอร์เสนอในหนังสือชื่อขอบเขตของจิต(Frames of Mind) เมื่อปี พ.ศ. 2526 (Gardner. 1983) ว่าความฉลาดหรือเชาว์ปัญญาของมนุษย์นี้มีอย่างน้อยถึง 7 ด้านและภายหลังเพิ่มอีก 2 ด้านรวมเป็น 9 ด้านการ์ดเนอร์เรียกทฤษฎีนี้ ว่าทฤษฎีปัญญ (Theory of Multiple Intelligences – M.I.) การ์ดเนอร์ต้องการจะรู้จักขอบเขตของศักยภาพความสามารถของมนุษย์ที่นอกเหนือไปจากคะแนนแบบทดสอบเชาว์ปัญญาเขาดังข้อสงสัยถึงความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบเชาว์ปัญญาแบบต่างๆที่ดึงคนออกจากสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติการ์ดเนอร์บอกว่าความฉลาดหรือเชาว์ปัญญาน่าจะเกี่ยวกับความสามารถในการแก้ปัญหาและออกแบบงานและผลงานชนิดต่างๆในสถานการณ์ธรรมชาติ

การ์ดเนอร์(เขาวพา เศษคุปต์. 2544: 2-3; อ้างอิงจาก Gardner.1983) เป็นนักวิทยาศาสตร์ด้านระบบประสาทวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายของ ปัญญาโดยการคิดทฤษฎีปัญญ (Theory of Multiple Intelligences : MI) ขึ้น และจำแนกปัญญาของคนเอาไว้ในหนังสือชื่อ “โครงสร้างของจิตใจ” (Frame of Mind) และหนังสือเรื่อง “พ หุ ปัญ ญา” (Multiple InTelligences.1993) โดยศึกษาจากผู้ที่มีสมองบกพร่องในบางส่วน และพบว่าผู้ที่ถูกศึกษาายังมีความสามารถในส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าสมองของมนุษย์แบ่งเป็นส่วน ๆ แต่ละส่วนได้กำหนดความสามารถเป็นเรื่อง ๆ หรือมีปัญหาหลาย ๆ อย่างถือกำเนิดมาจากสมองเฉพาะส่วนแตกต่างกันการ์ดเนอร์ใช้ฐานความคิดจากศาสตร์ทางการรับรู้ (Cognitive Science) และศาสตร์การทำงานของ

สมอง(Neuro Science)และให้คำจำกัดความคำว่า“ปัญญา”(Intelligences)ว่าเป็นความสามารถเชิงชีวจิต (Biopsychological Potential) นั่นคือคนทุกคนสามารถแสดงออกซึ่งองค์แห่งปัญญาที่เขาสามารถและพัฒนาความสามารถนั้นกับบริบทต่างๆตามสภาพแวดล้อมของตนเขามองสติปัญญาในหลายลักษณะ และเชื่ออีกว่าปัญญาของแต่ละคนจะเป็นกระบวนการทางจิตใจหรือความสามารถที่จะค้นหาแก้ปัญหา และสร้างผลผลิตที่มีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของสังคม (เขาวพาเดชคุปต์. 2544: 2-3; อ้างอิงจาก เชิดศักดิ์ ชุมนุม. 2540)

สรุปได้ว่าแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีพหุปัญญาเกิดจากการสั่งการของสมอง ซึ่งทำให้มนุษย์มีความสามารถในการทำสิ่งต่างๆที่หลากหลายอย่างได้ ซึ่งเมื่อเผชิญกับปัญหาจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างได้อย่างเป็นธรรมชาติ

4.3 ประเภทของพหุปัญญา

โครงสร้างทฤษฎีพหุปัญญาของการ์ดเนอร์ ว่าด้วยปัญญาที่มีลักษณะหลากหลายประเภทและสามารถเห็นผลจากการกระทำและการแก้ปัญหาที่แสดงออกทางพฤติกรรมใน 9 ด้าน ดังนี้

1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) หมายถึงความสามารถในการจัดกระทำเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา เสียง ความหมาย และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษา ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาในการหว่านล้อม การอธิบาย เป็นต้น ผู้ที่มีความสามารถทางด้านภาษาสูง ได้แก่ นักเล่านิทาน นักพูด นักการเมือง หรือด้านการเขียน ได้แก่ กวี นักเขียนบทละคร บรรณาธิการ นักหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2. ปัญญาด้านตรรกะ-คณิตศาสตร์ (Logical -Mathematical Intelligence) หมายถึงความสามารถไว้ในการมองเห็น ความสัมพันธ์แบบแผนตรรกวิทยา การคิดเชิงนามธรรม และการคิดที่เป็นเหตุผล (Cause-effect) และการคิดคาดการณ์ (If -then) วิธีการที่ใช้ในการคิด ได้แก่ การจำแนกประเภท การจัดหมวดหมู่ การสันนิษฐาน สรุปการคิดคำนวณ การตั้งสมมติฐานผู้ที่มีความสามารถสูงในการใช้ตัวเลข ได้แก่ นักบัญชี นักคณิตศาสตร์ นักสถิติ และผู้ให้เหตุผลที่ดี ได้แก่ นักวิทยาศาสตร์นักตรรกศาสตร์ นักจัดทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

3. ปัญญาด้านมิติ (Spatial Intelligence) หมายถึงความสามารถไว้ต่อสี เส้น รูปร่าง เนื้อที่ และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเหล่านั้น นอกจากนี้ยังหมายถึงความสามารถที่จะมองเห็นและแสดงออกเป็นรูปร่างถึงสิ่งที่เห็นและความคิดเกี่ยวกับพื้นที่ ผู้ที่มีความสามารถสูงในการมองเห็นพื้นที่ ได้แก่ นายพรานลูกเสือผู้นำทางและสามารถปรับปรุงวิธีการใช้เนื้อที่ได้ดี ได้แก่ สถาปนิก มัณฑนากร ศิลปิน นักประดิษฐ์ เป็นต้น

4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) หมายถึงความสามารถ ทักษะทางกาย ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความรวดเร็ว ความยืดหยุ่น ความประณีต และความไวทางประสาทสัมผัส ผู้ที่มีความสามารถสูงในการใช้ร่างกายของตนแสดงความคิด

ความรู้สึกได้แก่ นักแสดงท่าใบ้ นักกีฬา นาฏกร นักฟ้อนรำ และความสามารถในการใช้มือประดิษฐ์ได้แก่นักปั้นช่างซ่อมรถยนต์ ศัลยแพทย์ เป็นต้น

5. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) หมายถึง ความสามารถในการไวต่อเรื่องของจังหวะ ทำนอง เสียง ตลอดจนความสามารถในการเข้าใจและวิเคราะห์ดนตรี ผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านดนตรี ได้แก่ นักแต่งเพลง นักดนตรีนักวิจารณ์ดนตรี

6. ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด และเจตนาของผู้อื่น ทั้งนี้รวมถึงความไวในการสังเกตน้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง ทั้งยังมีความสามารถสูงในการรู้ถึงลักษณะต่างๆ ของสัมพันธภาพของมนุษย์และความสามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความสามารถทำให้บุคคลหรือกลุ่มชนปฏิบัติตาม ผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ได้แก่ ครู นักแสดง นักสังคมสงเคราะห์นักการเมือง พนักงานขายของ เป็นต้น

7. ปัญญาด้านตนเองหรือความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) หมายถึงความสามารถในการรู้จักตนเอง และสามารถประพฤติปฏิบัติตนได้ด้วยตนเองความสามารถในการรู้จักตนเอง ได้แก่ การรู้จักตนเองตามความเป็นจริง ได้แก่มีจุดอ่อนจุดแข็งในเรื่องใด มีความรู้เท่าทันอารมณ์ ความคิด ความปรารถนาของตน มีความสามารถในการฝึกฝนตนเอง และเข้าใจตนเองผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านความเข้าใจตนเอง ได้แก่ นักจิตวิทยา ผู้นำศาสนา เป็นต้น

8. ปัญญาด้านธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เข้าใจความสำคัญของตนเองกับสิ่งแวดล้อมและตระหนักถึงความสามารถของตนเองที่จะมีส่วนช่วยในการอนุรักษ์ธรรมชาติ เข้าใจถึงพัฒนาการมนุษย์และการดำรงชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย เข้าใจจำแนกความเหมือนกันของสิ่งของ เข้าใจการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของสสารผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านธรรมชาติ ได้แก่ นักวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

9. ปัญญาด้านอัตถาวนิยม จิตนิยมหรือการดำรงคงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence) เป็น ปัญญาด้านสุดท้ายที่การ์ดเนอร์นำเสนอในปีค.ศ. 1999 ในหนังสือชื่อ Intelligence Reframed และสรุปว่าเป็นปัญญาในปี ค.ศ.2004 ในหนังสือ“Changing Minds” หมายถึงมีความไวและความสามารถในการจับประเด็นคำถามที่เกี่ยวกับการดำรงคงอยู่ของมนุษย์สามารถรับรู้บทบาทและการดำรงอยู่ของตนเองเข้าใจเกี่ยวกับหลักปรัชญาและการตั้งคำถามเพื่อยืนยันความเข้าใจและรับเกี่ยวกับตนเองอย่างลึกซึ้งเข้าใจความสัมพันธ์ของร่างกาย จิตใจและความเป็นจริงในโลกผู้ที่มีความสามารถสูงทางด้านนี้ได้แก่ นักปราชญ์ ผู้นำทางศาสนา เป็นต้น

สรุปได้ว่าพหุปัญญา แบ่งออกได้เป็น 9 ด้านได้แก่ปัญญาด้านภาษาปัญญาด้านตรรกะ-คณิตศาสตร์ปัญญาด้านมิติปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวปัญญาด้านดนตรีปัญญาด้านความ

เข้าใจระหว่างบุคคลปัญญาด้านการเข้าใจตนเองปัญญาด้านธรรมชาติและปัญญาด้านอรรถกถาธรรมวินัยหรือการดำรงคงอยู่ของชีวิตซึ่งในแต่ละด้านจะมีความแตกต่างกันออกไปโดยที่แต่ละคนอาจจะมีไม่เหมือนกันในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือก 2 ด้าน ได้แก่ ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลและปัญญาด้านตนเองหรือความเข้าใจตนเอง

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

กลิ่นประทุม แสงสุระ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างแบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา ของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาคุณภาพของแบบวัดคุณลักษณะที่ถึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 ในด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและความเชื่อมั่น เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนที่เป็นนักกีฬาและไม่เป็นนักกีฬาและศึกษาผลปฏิสัมพันธ์จากการส่งผลร่วมกันของตัวแปรระดับชั้นและตัวแปรสถานภาพต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6) สังกัดโรงเรียนเทศบาลจังหวัดขอนแก่น จำนวน 854 คน ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two – Stages Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดคุณลักษณะที่ถึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 33 ประกอบด้วยคุณลักษณะดังต่อไปนี้ ความยุติธรรม ความมีวินัย ความมุ่งมั่น ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี ความอดทนอดกลั้น ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความมีมารยาทและความซื่อสัตย์ ผลการวิจัยพบว่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่ผ่านการพิจารณามีค่าดัชนีความสอดคล้องจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ อยู่ระหว่าง .60 ถึง 1.00 ค่าอำนาจจำแนกแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .2244 ถึง .5627 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬามีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างจากการหาสหสัมพันธ์ของคะแนนแบบ วัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่สร้างขึ้นกับแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่มีคุณภาพเท่ากับ .733 ค่าความเชื่อมั่นแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬามีความเชื่อมั่นรายด้านตั้งแต่ .542 ถึง .660 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .892 ผลการเปรียบเทียบความมีน้ำใจนักกีฬาด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two Way Analysis of Variance) จำแนกตามระดับชั้น พบว่าความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และความมีน้ำใจนักกีฬาอยู่ ในระดับปานกลางทุกชั้น ส่วนผลการเปรียบเทียบความมีน้ำใจนักกีฬาจำแนกตามสถานภาพการเป็นนักกีฬาพบว่านักเรียนที่เป็นนักกีฬาและไม่เป็นนักกีฬา มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่เป็นนักกีฬาจะมีระดับความมีน้ำใจ

นักกีฬาสูงกว่านักเรียนที่ไม่เป็นนักกีฬา ผลปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการส่งผลร่วมกันและตัวแปรระดับชั้น และสถานภาพการเป็นนักกีฬาของนักเรียนต่อความมีน้ำใจนักกีฬา พบว่า ไม่มีผลปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจาก ตัวแปรระดับชั้นและสถานภาพการเป็นนักกีฬา

วสันต์ ยงศรีปัญญะฤทธิ์. (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนิสิตคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2550 โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตปริญญาตรี คณะพลศึกษา จำนวน 320 คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของ กนกวลี เอ่งฉ้วน วิเคราะห์หาข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างโดยใช้สถิติที วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของบอนเฟอโรนี ผลการศึกษาพบว่า

1. นิสิตพลศึกษา มีบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง
2. นิสิตชายและหญิง มีบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

3. นิสิตชั้นปีที่ 1,2,3 และ 4 มีบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา ไม่แตกต่างกัน

อภิวัฒน์ จั่วลำหิน. (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาและของกลุ่มนักเรียนควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลโดยปกติ 2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน ของโรงเรียนอุทัยพิทย จังหวัดสมุทรปราการ แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์ก จำนวน 8 แผนและแบบวัดคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬามีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความแตกต่างด้วยค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาและคะแนนรายด้าน ได้แก่ ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบและด้านความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาและคะแนนรายด้าน ได้แก่ ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบและด้านความมีระเบียบวินัย ของกลุ่มควบคุม

ก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในด้านความมีระเบียบวินัย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบและด้านความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุพนิต อธิวิรุฒ. (2555: บทคัดย่อ) ได้ทำการ ศึกษาและเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตธนบุรี ปีการศึกษา 2554 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถม ศึกษาปีที่ 6 ในเขตธนบุรี จำนวน 400 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) แบ่งเป็นเพศชาย 200 คน เพศหญิง 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น แบบทดสอบ บุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา ของกลั่นประทุม แสงสุระ ผลการวิจัยพบว่า 1. คุณลักษณะที่เป็นจริงด้าน ความมีน้ำใจนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนน เฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.81 โดยแบ่งชายและหญิงดังนี้ 1.1 คุณลักษณะที่เป็นจริงด้าน ความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชายอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.71 1.2 คุณลักษณะที่เป็นจริงด้าน ความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนหญิงอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91 2. ผลการเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยใช้สถิติ t-test พบว่าไม่แตกต่างกัน

สุกกิจ วิริยะกิจ.2557: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียน โรงเรียนสิริวิรุฒวิทยา ที่เรียนวิชาพลศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 60 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 30 คนและกลุ่มควบคุมเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 10 แผน มีค่าเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.96 และแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีจำนวนทั้งหมด 60 ข้อคำถาม ซึ่งเป็นแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้าน ด้านละ 6 ข้อ คือ 1.ความยุติธรรม 2. ความมีวินัย 3. ความมุ่งมั่น 4. ความรู้แพ้ รู้ชนะและรู้ภัย 5. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความสามัคคี 7.ความอดทนอดกลั้น 8.ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9.ความมารยาท และ 10 ความซื่อสัตย์ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.78 นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีและวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ คะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ย ของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาเท่ากับ 18.83, 19.98, 20.76 และ 20.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.77, 3.26, 3.70 และ 4.18 ตามลำดับ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ มีค่าเฉลี่ย ของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาเท่ากับ 18.83, 19.05 และ 19.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.01, 3.70 และ 3.67 ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ พบว่าไม่แตกต่างกัน

ภรภัทรนิมชัย (2553: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์จากแหล่งการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์จากแหล่งการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ด้านภาษาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวด้านดนตรีด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลด้านความเข้าใจตนเอง และด้านธรรมชาติสูงขึ้นกว่าการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ในทุกช่วงเวลาระหว่างการทดลองและความสามารถทางพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นตลอดแต่ละช่วงเวลาของการจัดประสบการณ์

วรรณิษาบัวสุข (2553: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1. เด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษามีความสามารถทางพหุปัญญาแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลางหลังได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาเด็กปฐมวัยมีความสามารถทางพหุปัญญาแต่ละด้านอยู่ในระดับสูง 2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษามีความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

อัญชนาเถาว์ชาติ(2553: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นตามมุมประสบการณ์ ผลการวิจัยพบว่าหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นตามมุมประสบการณ์เด็กปฐมวัยมีความสามารถทางพหุปัญญาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แมสเซนเกล (นั้ตรชัย เณลิมอิสรระชัย. 2525: 18-19; อ้างอิงจาก Massengale. 1969) ได้ทำการทดลองเพื่อชี้ให้เห็นระดับความแตกต่างของน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาอย่างเป็นทางการ และมีระเบียบกับการปลูกฝังอย่างไม่เป็นทางการและไม่มีระเบียบ โดยให้ครูพลศึกษา 2 คน เป็นผู้ให้การปลูกฝังนักเรียนเกรด 7 และ 9 ในแต่ละชั้นจะได้รับการสอนโดยครูพลศึกษา คนเดียวกัน แต่ละชั้นจะมีกลุ่มควบคุมชั้นละ 1 กลุ่ม กลุ่มทดลองจะได้รับการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการเรียน กิจกรรมพลศึกษาทุกครั้งในตอนต้นชั่วโมงครั้งละ 10 นาทีเป็นเวลา 6 วันติดต่อกัน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการปลูกฝังในเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพส่วน 27 บุคคล หลังจากครบ 6 สัปดาห์แล้วนำเด็กมาทดสอบเอสพีอาร์ (SPR: Sportsmanship Preference Record) ของ Mc-Afee และประเมินค่าเพื่อนในกลุ่มจากแบบประเมินค่าที่ผู้ทดสอบสร้างขึ้น ผลวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ฮอรรอคส์ (สดีโส ยาทองไชย. 2540: 19-20; อ้างอิงจาก Horrocks. 1978: 344-358) ได้ศึกษาเรื่องการส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาและการมีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระหว่างที่เรียนและแข่งขันกีฬาในโรงเรียน โดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนา เหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้น ของโคลเบอร์ก (Kohlberg) เป็นพื้นฐาน ได้ทำการศึกษาดังนี้ 1. กำหนดสถานการณ์ที่เป็นปัญหาในการเล่นกีฬาหรือเล่นเกมต่าง ๆ แล้วให้เด็ก อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน 2. การให้คะแนนลักษณะที่แสดงออกของความมีน้ำใจนักกีฬาในระหว่างที่มีการแข่งขันในทีมของตนเอง ถ้าได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จะให้มีการแก้ตัวใหม่จนกว่าจะได้คะแนนตามเกณฑ์ จึงจะไปทำการแข่งขันกับทีมอื่นได้ พร้อมทั้งให้สมาชิกในทีมวิพากษ์วิจารณ์จุดอ่อนของทีมตนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ผลปรากฏว่าทำให้การแข่งขันภายในโรงเรียนดำเนินไปได้ด้วยดีปราศจากการขัดแย้ง และผู้เล่นมีความสำนึกในการมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้น

ชาร์มา (Shama. 2004: online) ได้ทำการสำรวจความมีน้ำใจนักกีฬาปี 2004 โดยมีการแถลงข่าวและสรุปข้อมูล งานสำรวจใหม่แสดงให้เห็นว่ากีฬาของโรงเรียนเต็มไปด้วยการโกงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในเกมและความวุ่นวายในเรื่องน้ำใจนักกีฬาของโรงเรียนสอนค่านิยมที่ดีและสร้างลักษณะที่ดีได้จริง แต่มีหลายกรณีที่นักกีฬาวัยเยาว์โดยเฉพาะนักกีฬาชายเรียนรู้วิธีการโกง ร่วมในพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในเกมกีฬา แสดงออกในความรุนแรงที่เกินเหตุเพราะตื่นตัวจากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก 2004 ซึ่งมีนักกีฬาเกือบ 24 คนถูกตัดสิทธิ์ออกจากการแข่งขันเพราะใช้ยาผิด และมีเรื่องถกเถียงกันมากในเรื่องน้ำใจนักกีฬา งานสำรวจใหม่เกี่ยวกับนักกีฬาระดับ โรงเรียนจำนวน 4,200 คนแสดงให้เห็นสิ่งที่น่าตื่นตะลึงของคนที่มีปัญหาว่ากำลังวนเวียนอยู่ในเรื่องคุณธรรมและสิ่งสนองตนเอง

งานวิจัยทำโดยคณะ “Character Counts” (online) (โครงการที่หวังผลกำไรของ Josephson Institute of Ethics) ได้เป็นที่ยอมรับเป็นมาตรการที่สมบูรณ์ที่สุดของทัศนคติและพฤติกรรมของนักกีฬา

ระดับมัธยมปลาย Michael Josephson กล่าวว่า ค่านิยมของนักกีฬานับล้านได้รับอิทธิพลโดยตรงและอย่างมากมาจากค่านิยมที่ถ่ายทอดจากกีฬาโรงเรียนมัธยม งานสำรวจแสดงให้เห็นว่าโค้ชและผู้ปกครองไม่ได้ทำหน้าที่ดีพอเพื่อให้ประสบการณ์ทางกีฬานี้เป็นอย่างไร (ทางบวก) มีเด็กเป็นจำนวนมากยังสับสนเกี่ยวกับความหมายของการเล่นอย่างยุติธรรมและน้ำใจนักกีฬา และยังไม่เข้าใจอย่างแท้จริงในเรื่องของการแข่งขันที่มีเกียรติ ผลที่ตามมาคือพวกเขาแสดงพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบ และใช้เทคนิคการเล่นที่ไม่เหมาะสมเพื่อให้ได้เปรียบการแข่งขันจึงดูเหมือนว่าสนามกีฬาคือแหล่งเพาะพันธุ์คนยุคต่อไปให้เป็นโจรสลัดและนักการเมืองที่คดโกง ในข้อมูลสำคัญที่ค้นพบคือ

1. เด็กผู้หญิงจะแสดงออกว่ามีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กผู้ชาย
2. โค้ชไม่ใช่ว่าอย่างที่ดีเสมอไป เช่น
 - 2.1 ถกเถียงกับผู้ตัดสินเพื่อประสงค์ร้ายหรือมีผลในการขานฟาล์วต่อไป (ชาย ร้อยละ 51 และ หญิง ร้อยละ 30)
 - 2.2 สนใจผู้เล่นในวิธีการจับตัวหรือผลกอย่างผิดกติกาโดยไม่ถูกจับผิด (ชาย ร้อยละ 45 และ หญิง ร้อยละ 22)
 - 2.3 ขโมยวิธีการเล่นของอีกทีมหนึ่ง (ชาย ร้อยละ 42 และ หญิง ร้อยละ 24)
 - 2.4 ปิดปากเงียบเมื่อเจ้าหน้าที่แจ้งคะแนนผิดพลาดแต่ให้ประโยชน์แก่ทีมของตนเอง (การคำนวณผิดไม่ใช้การตัดสินผิด) เป็นต้น (ชาย ร้อยละ 40 และ หญิง ร้อยละ 21)
3. นักกีฬาโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวนมากทำผิดกติกาและมีพฤติกรรมที่ขาดน้ำใจนักกีฬา
4. มีพฤติกรรมที่น่าเกลียดน่ากลัวเกี่ยวกับความสำเร็จ (เพื่อชนะ) เช่น
 - 4.1 กล่าวว่าผู้ที่ทำผิดกติกาได้ คือผู้ที่ควรชนะ (ชาย ร้อยละ 30 และ หญิง ร้อยละ 15)
 - 4.2 ในโลกแห่งความเป็นจริงผู้ประสบความสำเร็จทำทุกรูปแบบเพื่อจะชนะแม้จะเป็นการโกงก็ตาม (ชาย ร้อยละ 56 และ หญิง ร้อยละ 45)
 - 4.3 คนต้องโกหกหรือโกงในบางครั้งเพื่อประสพผลสำเร็จ (ชาย ร้อยละ 43 และ หญิง ร้อยละ 27)
 - 4.4 ไม่ใช้การโกง ถ้าคนส่วนใหญ่ต่างก็ทำกัน (ชาย ร้อยละ 19 และ หญิง ร้อยละ 9)
 - 4.5 ถ้าคุณไม่โกงก็แปลว่าคุณยังพยายามไม่พอ (ชาย ร้อยละ 12 และ หญิง ร้อยละ 5)
5. ชัยชนะสำคัญกว่าน้ำใจนักกีฬา เช่น
 - 5.1 เพศชายมากกว่าหนึ่งในสามคน (ร้อยละ 37) เมื่อเทียบกับเพศหญิง (ร้อยละ 15) เห็นด้วยที่ว่าเมื่อพูดและทำแล้วชัยชนะสำคัญกว่าจะกล่าวว่กีฬาดี
 - 5.2 เพศหญิง ร้อยละ 94 เห็นด้วยที่ว่า เล่นเกมอย่างยุติธรรม และอย่างมีเกียรติสำคัญกว่าชัยชนะ แต่ร้อยละ 20 ของเพศชายไม่เห็นด้วย เป็นต้น

6. แก้ไขข้อผิดพลาดของผู้ตัดสิน เช่น

6.1 ร้อยละ 22 ของนักกีฬา กล่าวว่า จะไม่เป็นการสมควรในกรณีที่คะแนนชนะในเกม นั้น นักกีฬา วอลเลย์บอล ไม่พูดอะไรจากลูกถูกมือตัวบล็อกออก (ร้อยละ 48 บอกว่าเป็นการดี คือยอมรับได้ และร้อยละ 30 บอกว่าไม่แน่ใจ)

6.2 ร้อยละ 24 เชื่อว่าเป็นการไม่เหมาะสมเมื่อผู้ตัดสินขานลูกออกในเทนนิสแต่นักกีฬา เห็นชัดว่าลูกลงเส้น แต่ปิดปากเงียบและรับเอาแต้มนั้น (ร้อยละ 46 บอกว่ารับได้ และร้อยละ 30 ไม่แน่ใจ)

7. หลอกผู้ตัดสิน เช่น

7.1 ร้อยละ 52 คิดว่าไม่เหมาะสม เมื่อผู้ตัดสินขานฟาล์วตัวผู้เล่นคน หนึ่งในเกม บาสเกตบอล ผู้เล่นในทีมที่โดนทำฟาล์วกลับให้ผู้เล่นคนที่โยนโทษแม่นยำที่สุดไปโยนลูกโทษแทนและผู้ตัดสินจับผิดไม่ได้ (ร้อยละ 21 บอกว่ารับได้ และร้อยละ 27 ไม่แน่ใจ)

8. ยกกีฬาหนีสิ่งอื่นใด นักกีฬาร้อยละ 52 เท่านั้นที่คิดว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่ดิงเกรด นักกีฬาเก่งๆ ไว้เพื่อให้อายุมาก และมีร่างกายใหญ่โตขึ้น เพื่อเล่นอเมริกันฟุตบอลอีก และร้อยละ 25 บอกไม่แน่ใจ

9. ใช้ยากระตุ้นเพิ่มความสามารถ เช่น ชาย ร้อยละ 12 และหญิง ร้อยละ 3 ใช้ยากระตุ้น ดังกล่าวเมื่อปีที่ผ่านมา

คลาร์ก (Clark, 1996: 181) ได้ศึกษาและวิเคราะห์ทางด้านจริยธรรม และความมีน้ำใจนักกีฬา ในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งจัดโดยผู้ฝึกสอนจาก FFL 84% ของผู้ฝึกสอนที่มีสุขภาพดีจาก FFL จากการสัมภาษณ์ผู้ฝึกสอน เห็นว่านักกีฬามีความบกพร่องทางด้านจริยธรรม จากการถูกเชิญพบว่า ประมาณ 74% การแสดงออกด้านจริยธรรมในทางผิด ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ฝึกสอนที่หนักไปทางหลักการ และเหตุผล ซึ่งจะเคร่งครัดมาก แต่กลุ่มที่เคร่งครัดน้อยกับการใช้จริยธรรม จะเป็นผู้ฝึกสอนที่เน้นในด้าน การพูด คือ 68 – 70% โดยสรุปว่าปัญหาใหญ่ในการแข่งขันก็คือ ผู้ฝึกสอนต้องการชัยชนะ จึงทำให้นักกีฬามีพฤติกรรมที่ขัดต่อจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬากับทีมแข่งขัน

ดิกสัน จอห์นสัน และ ซอลส์ (สุมนหา วงษ์สวัสดิ์ 2552: 34-35; อ้างอิงจาก Dixon, Johnson; & Salts, 1977: 379) วิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจัดกิจกรรมการเล่นให้กับเด็กอายุ 3–4 ปี ที่โรงเรียนในเมืองดีทรอยต์จำนวน 46 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เล่นนิทานให้เด็กฟังแล้วให้แสดงบทบาทสมมติประกอบตามเนื้อเรื่อง กลุ่มที่ 2 เล่นนิทานให้ฟังพร้อมทั้งพาไปดูของจริงนอกสถานที่ เช่น ไปสวนสัตว์ ไปซื้อของ กลุ่มที่ 3 เล่นนิทานแล้วสนทนากับเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าให้ฟัง และกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม ผลพบว่า กลุ่มเด็กที่แสดงบทบาทประกอบตามเรื่องได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเนื้อเรื่องไปด้วย จะพัฒนาจิตลักษณะต่าง ๆ ได้ดีที่สุดแสดงว่า เมื่อเด็กได้ฟังนิทานแล้ว เด็กย่อมมีความต้องการที่จะเลียนแบบตัวละครที่ตนชอบหรือตัวละครที่ประสบผลสำเร็จ และยังพบว่า เนื้อเรื่องใน

นิทานเป็นเรื่องไกลความเป็นจริงจะได้ผลดีต่อความคิดของเด็กได้ดีกว่านิทานที่มีเนื้อเรื่องใกล้ชีวิตจริงของเด็ก

คลอร์และโรเบิร์ต (วิจิตรา อุดมกลิ่นท์. 2543: 32; อ้างอิงจาก Clore; Robert. 1978:159) ศึกษาผลของการใช้นิทานที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและทัศนคติของเด็ก โดยใช้หุ่นจำลอง และการแสดงบทบาทสมมติกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชายจำนวน 62 คน จากโรงเรียนประถมศึกษา 2 แห่ง โดยให้นักเรียนแสดงอุปนิสัยท่าทางให้เหมือนกับละครในนิทานนั้น เมื่อเรียนจบแล้ววัดทัศนคติทันที พบว่าเด็กชายเหล่านี้มีทัศนคติที่ดีต่อสัตว์ และหลังจากนั้นอีก 6 สัปดาห์ ทำการวัดอีกครั้งหนึ่งผลปรากฏว่า การวัดทัศนคติของเด็กชายทั้งสองโรงเรียนมีความมั่นคง เด็กชายที่เคยล่าสัตว์เลืกฆ่าสัตว์ โดยแน่นอน ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงว่า นิทานมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมและทัศนคติที่มั่นคงของเด็ก

Dada, Benson Olu, (Ph.D) (2016:online) ได้ทำการศึกษา ยุทธศาสตร์การพัฒนานักกีฬาสำหรับโค้ชของมหาวิทยาลัยนักกีฬาใน South-Southของไนจีเรียการมีน้ำใจนักกีฬาได้กลายเป็นสิ่งสำคัญของการเล่นกีฬาซึ่งบุคคลสามารถสะท้อนถึงชีวิตทางจริยธรรม ของนักกีฬา การศึกษาแสดงให้เห็นว่า นักกีฬามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ไม่ได้มีจิตวิญญาณนักกีฬาที่เหมาะสมในกีฬา การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดกลยุทธ์การพัฒนานักกีฬาที่สามารถนำมาใช้โดยกีฬา โค้ชเพื่อพัฒนานักกีฬาของนักกีฬาในภูมิภาคใต้ - ไนจีเรีย 46 มหาวิทยาลัย ซึ่งประกอบเป็นกลุ่มประชากรและถูกนำมาใช้สำหรับการศึกษาทั้งหมด การออกแบบการวิจัยและการพัฒนาเป็นการปรับเพื่อระบุกลยุทธ์ในการพัฒนานักกีฬาของมหาวิทยาลัยในไนจีเรียด้วยเครื่องมือ 2 ประเภทได้รับการออกแบบขึ้น: สำหรับการระบุลักษณะที่ไม่เป็นนักกีฬาและกลยุทธ์เกี่ยวกับนักกีฬาและอื่น ๆ สำหรับการจับคู่กลยุทธ์กับลักษณะที่ไม่เหมือนนักกีฬาที่ระบุไว้ในนักกีฬา Cronbach ถูกนำมาใช้ในการกำหนดดัชนีความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ UASDSQ การพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬา มีค่าความน่าเชื่อถือ 0.85 ค่าเฉลี่ยของรายการถูกคำนวณและใช้เพื่อเลือกลักษณะของ กลยุทธ์เพื่อการพัฒนา เปอร์เซ็นต์ที่ง่ายใช้ในการพิจารณาผลของรายการที่จับคู่ข้ามกัน โค้ชของมหาวิทยาลัยได้ทำแบบสอบถามเสร็จสมบูรณ์โดยมี 2 ปัจจัยที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ผลแสดงให้เห็นว่าโค้ชระบุกลยุทธ์ต่อไปนี้ได้ :2 การหมุนเวียนของนักกีฬา แนวทางในการแนะนำนักกีฬานักกีฬาควรดูดีโอการฝึกอบรมความมีน้ำใจนักกีฬาการใช้ระดับการประเมินนักกีฬาไป กำหนดการมีน้ำใจนักกีฬาของนักกีฬาและสภาพมหาวิทยาลัยควรจัดแคมเปญให้ทั่วทั้งมหาวิทยาลัยเพื่อ แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณการเล่นที่ยอมรับได้ในกีฬา สรุปได้ว่าจำเป็นต้องมีกลยุทธ์ในการเป็นนักกีฬา 164 kr ในหมู่คนอื่น ๆ ขอแนะนำให้ความมีน้ำใจนักกีฬาควรเป็น ประเด็นสำคัญในกีฬามหาวิทยาลัยและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัยควรพิจารณาจากสภาพ

William Roth Smith (2016: online) ได้ทำการศึกษาการตรวจสอบความความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและจริยธรรมในการเล่นแบบดิจิทัลของ Strava ซึ่งเป็นแอปพลิเคชันการออกกำลังกายเคลื่อนที่ ซึ่งจะบันทึกการขี่จักรยานและอัปโหลดข้อมูลไปยังเครือข่ายออนไลน์ของผู้ใช้รายอื่น โดยเฉพาะ

การศึกษาใช้โครงสร้างทางสังคมและการสร้างกรอบทฤษฎีด้านเทคโนโลยีเพื่อตรวจสอบและอภิปรายเกี่ยวกับวิธีที่ใช้ Strava สื่อสารกันว่ามันหมายถึงการเป็นผู้ใช้ทางด้านจริยธรรมของเทคโนโลยี การสัมภาษณ์ผู้สังเกตการณ์และผู้ร่วมสังเกตการณ์ผู้ใช้อุปกรณ์ออกกำลังกายที่มุ่งเน้นการขี่จักรยานจำนวน 47 รายการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าผู้ใช้รับรู้และเข้าใจการกระทำออนไลน์และออฟไลน์ในแง่ของพฤติกรรมทางจริยธรรมอย่างไร ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ดูการกระทำที่ไม่แน่นอนหรือไม่น่าไว้วางใจ ในขณะที่การกระทำที่น่ารังเกียจถือเป็นเรื่องโง่งงอย่างไม่ถูกต้องการกระทำที่ไม่แน่นอนยังคงอยู่ในพื้นที่สีเทาที่มีปัญหาในเชิงจริยธรรม รายละเอียดการศึกษาแสดงให้เห็นว่าคุณลักษณะการสื่อสารของ Strava ช่วยให้ผู้ใช้สามารถถ่ายทอดความเป็นนักกีฬาผ่านความรุ่งเรือง (เช่นความคิดเห็นที่แสดงความยินดี) และการตัดสินใจ (เช่นการทำเครื่องหมายข้อมูลผู้ใช้) บทความนี้สรุปโดยนำเสนอตัวอย่างของวิธีการที่กลุ่มสังคมที่เกี่ยวข้องกำลังเริ่มพัฒนาเทคโนโลยีการศึกษา

Mary Sara Wells, Gary D. Ellis, Karen P., Skye G. Arthur-Banning (2018: online) ได้ทำการศึกษการพัฒนาและประเมินผลโครงการเพื่อส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาในกีฬาเยาวชน ความมีน้ำใจนักกีฬาที่ไม่ดี เป็นปัญหาที่ร้ายแรงและกำลังเติบโตในกีฬาเยาวชน ประสพการณ์ที่ไม่พึงประสงค์จากเหตุการณ์ที่เกิดจากการมีส่วนร่วมในกีฬาที่ไม่ดีอาจนำไปสู่การ จำกัด การออกกำลังกายเพื่อเพิ่มความเสี่ยงต่อการพัฒนาปัญหาสุขภาพเช่น โรคอ้วนและทำให้คุณภาพชีวิตลดลง ในทางตรงกันข้ามการสร้างประสบการณ์กีฬาที่ส่งเสริมการกีฬาสามารถเพิ่มความสุขในกิจกรรมและกระตุ้นให้เด็ก ๆ ได้ออกกำลังกายเป็นส่วนหนึ่งของไลฟ์สไตล์ของพวกเขา "โปรแกรมเล่นบาสเกตบอลเยาวชนแบบเล่นยากเล่นแฟร์เล่นสนุก" (PHPFPF) ได้รวมเอาองค์ประกอบของทฤษฎีพฤติกรรมทางสังคมนิยมเพื่อเปลี่ยนการโฟกัสจากการแข่งขันไปสู่บรรยากาศของความเป็นนักกีฬา ใช้เทคนิคเฉพาะเพื่ออำนวยความสะดวกในการมีส่วนร่วมของนักกีฬาและผู้ชมในโครงการบาสเกตบอลเยาวชนเพื่อเพิ่มความรู้สึกของความร่วมมือและเพื่อช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วมแข่งขันกับทีม ตัวอย่างของเทคนิคเหล่านี้รวมถึงการเปิดตัวเกมก่อนระหว่างผู้เล่นและผู้ตัดสินการลงนามในคำร้องบนกระดานโปสเตอร์ขนาดใหญ่เพื่อสนับสนุนกีฬาที่โพสต์ไว้อย่างเด่นชัดนอกห้องยิมป้ายโฆษณาขนาดใหญ่และโปสเตอร์ส่งเสริมกีฬาในการแสดงผลในโรงยิมรางวัลแก่ผู้เล่นให้ดี นักกีฬาอีกครั้งตั้งค่าคะแนนให้เป็นศูนย์เมื่อความแตกต่างของคะแนนระหว่างทั้งสองทีมมีขนาดใหญ่เกินไปโพสต์เกมเหตุการณ์ทางสังคมสำหรับผู้เล่นและโค้ชและเว็บไซต์ของลีกที่มีภาพของทีมผู้ชนะรางวัลกีฬาแต่ละสัปดาห์ ข้อมูลการประเมินแสดงให้เห็นว่าเทคนิคดังกล่าวนำไปสู่ความรู้สึกที่ดีจากพ่อแม่เกี่ยวกับทัศนคติของนักกีฬาเด็กและให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสนุกอายุผลการแข่งขันและความคล้ายคลึงกันของระดับความสามารถของทีมฝ่ายตรงข้าม โดยรวมแล้วผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ให้ความสนุกสนานในระดับที่สูงขึ้นเมื่อเกมใกล้เคียงกัน (เมื่อเทียบกับ "การระเบิด") ผลกระทบเชิงลบของเกมที่จะเปิดออกไปในระดับที่สนุกสนานของผู้เข้าร่วมกิจกรรมนั้นเป็นเรื่องที่รุนแรงที่สุดสำหรับผู้เข้าร่วมที่อายุนมากที่สุดที่มี

สถิติทางสถิติคือผู้ที่ตงงาน ขอนี้แสดงให้เห็นว่าการพยายามส่งเสริมนักกีฬาและการปรับระดับทักษะ
และความสามารถของทีมอาจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อความสนุกสนานและการมีส่วนร่วมอย่าง
ต่อเนื่อง ผลการทดสอบแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของโปรแกรม PHPFPF ในการเสริมสร้างความ
สนุกสนานและความเป็นนักกีฬาในกีฬาเยาวชน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

- 1.การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 2.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 4.การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนสาธิต 54 โรงเรียนทั่วประเทศ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการจำนวน 29,168 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 60 คน โดยวิธีเลือกตามความสมัครใจ กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน และ กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ได้ค่าความเชื่อมั่น 1.00 ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างคามมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

2. แบบวัดคามมีน้ำใจเป็นนักกีฬา พัฒนาจากสุภกิจ วิริยะกิจ (2557) โดยผู้วิจัยจัดเรียงข้อคำถามให้สอดคล้องกับด้านต่างๆของคามมีน้ำใจนักกีฬาดังนี้

1. การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย จำนวน 2 ข้อ

ข้อ 20. นักเรียนไม่เสียใจเมื่อแพ้ในการแข่งขันเพราะได้ทำดีที่สุดแล้ว

ข้อ 22. นักเรียนให้อภัยในความผิดพลาดของคนอื่น

2. การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา จำนวน 5 ข้อ

ข้อ 7. นักเรียนจะเข้าแถวทุกครั้ง เมื่อครูให้ไปหยิบลูกฟุตบอลกับเพื่อนๆ

ข้อ 24. นักเรียนจะไม่ได้แย้งการตัดสินของกรรมการเมื่อแพ้ฝ่ายตรงข้าม

ข้อ 53. นักเรียนขออนุญาตก่อนลุกเดินออกจากสนามหรือห้องเรียน

ข้อ 54.นักเรียนจะตั้งใจเวลาครูสอน ไม่ทำนอกเหนือจากคำสั่งของครู

ข้อ 60.นักเรียนจะยอมรับทันที เมื่อถูกจับได้ว่าทำผิดกติกาในการเล่นเกมส์

3. ความซื่อสัตย์ จำนวน 6 ข้อ

ข้อ 8.นักเรียนจะออกนอกบริเวณเมื่อครูอนุญาตเท่านั้น

ข้อ 55.นักเรียนจะไม่หยิบอุปกรณ์ใด ๆ ที่ไม่ใช่ของตนเองมาเป็นของตัวเอง

ข้อ 56.ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีการแข่งขัน นักเรียนจะปฏิบัติตามกติกาอย่าง

เคร่งครัด

ข้อ 57.เมื่อเก็บของได้ นักเรียนจะรีบนำไปให้คุณครู เพื่อหาเจ้าของ

ข้อ 58.นักเรียนไม่เคยโกหกคุณครูว่าป่วย เพราะไม่อยากเรียนวิชาพลศึกษา

ข้อ 59.เมื่อนักเรียนทำผิด นักเรียนยอมรับผิดโดยที่ไม่โกหก

4. ความยุติธรรม จำนวน 4 ข้อ

ข้อ 1.นักเรียนไม่ลำเอียงในการให้ความช่วยเหลือเพื่อน

ข้อ 2.เมื่อนักเรียนเป็นคนกลางในการตัดสินปัญหาของเพื่อนก็จะตัดสินด้วยความ

ยุติธรรมไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง

ข้อ 4.เมื่อนักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่มนักเรียนจะแบ่งงานรับผิดชอบให้เพื่อนอย่าง

เท่าเทียมกัน

ข้อ 6.นักเรียนปฏิบัติต่อเพื่อนร่วมห้องอย่างเท่าเทียมกัน

5. ความสามัคคี จำนวน 6 ข้อ

ข้อ 30.นักเรียนให้เพื่อนยืมของใช้เมื่อเพื่อนลืมเอามาจากบ้าน

ข้อ 31.นักเรียนจะคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมก่อนส่วนตน

ข้อ 32.นักเรียนทำงานร่วมกับคนอื่นด้วยความเต็มใจ

ข้อ 33.นักเรียนและเพื่อนช่วยกันฝึกซ้อมทักษะเมื่อใกล้ถึงวันสอบ

ข้อ 34.นักเรียนให้คำแนะนำเพื่อนว่าความสามัคคีจะนำไปสู่ชัยชนะ

ข้อ 35.นักเรียนทำงานกลุ่มอย่างสุดความสามารถถึงแม้จะมีความคิดเห็นที่ไม่ตรง

กับเพื่อน

6. ความรับผิดชอบ จำนวน 2 ข้อ

ข้อ 11.นักเรียนจะเก็บอุปกรณ์กีฬาหลังจากเล่นเสร็จแล้ว บริเวณที่คุณครูจัดไว้ให้

ข้อ 17.นักเรียนมักจะประสบผลสำเร็จกับสิ่งตนที่เลือกและตัดสินใจ

7. ความขยันหมั่นเพียร จำนวน 4 ข้อ

ข้อ 13.นักเรียนคิดว่าถ้ามีความพยายาม งานก็ย่อมสำเร็จ

ข้อ 14.นักเรียนคิดว่าถ้ามีความตั้งใจก็สามารถเอาชนะงานที่ยากไปได้

	ข้อ 15.เมื่อได้รับมอบหมายงานก็ตั้งใจทำงานประสบผลสำเร็จ
	ข้อ 18.เมื่อนักเรียนต้องเข้าแข่งขันกีฬา ก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อให้ได้รับชัยชนะ
อย่างเท่าเทียมกัน	8. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จำนวน 10 ข้อ
	ข้อ 3.ถ้านักเรียนเป็นหัวหน้า นักเรียนจะแบ่งอุปกรณ์ให้เพื่อนทุกคนใช้และเล่น
	ข้อ 5.นักเรียนจะให้ความสนใจและช่วยเหลือเพื่อนทุกคน เมื่อเพื่อนมีปัญหา
	ข้อ 9.นักเรียนมักจะแนะนำและตักเตือนเพื่อนที่ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียนอยู่
เสมอ	
	ข้อ 10.นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน
	ข้อ 21.นักเรียนให้โอกาสกับบุคคลที่รู้ตัวเองว่าทำผิดและคิดจะกลับตัว
	ข้อ 25.นักเรียนช่วยสอนการบ้านเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่เข้าใจ
	ข้อ 26.นักเรียนให้ความช่วยเหลือคนอื่น โดยไม่หวังผลตอบแทน
	ข้อ 27.นักเรียนจะเสียสละให้น้องที่เล็กกว่า ยืมลูกฟุตบอลก่อน เมื่อเข้าแถวยืม
อุปกรณ์	
	ข้อ 28.เมื่อนักเรียนทำงานในส่วนของตนเองเสร็จก็จะช่วยเหลือเพื่อนที่ทำงานยังไม่เสร็จ
ไม่เสร็จ	
	ข้อ 29.นักเรียนให้เพื่อนยืมของใช้เมื่อเพื่อนลืมเอามาจากบ้าน
	9. ความอดทนอดกลั้น จำนวน 9 ข้อ
	ข้อ 16.นักเรียนจะไม่แสดงอาการท้อแท้เมื่อต้องเรียนรู้หรือทำในสิ่งที่
ยากลำบาก	
	ข้อ 19.นักเรียนจะยกโทษให้กับเพื่อนที่ทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ได้เจตนา
	ข้อ 23.เมื่อนักเรียนแพ้ในการแข่งขัน นักเรียนจะไม่หาเหตุผลเข้าข้างตัวเองว่า
ถูกโกง	
	ข้อ 36.นักเรียนจะไม่แสดงอาการไม่พอใจเพื่อนที่ทำงานผิดพลาด
	ข้อ 37.เมื่อนักเรียนหกล้มเกิดแผลเพียงเล็กน้อย นักเรียนก็สามารถเล่นต่อได้
	ข้อ 38.นักเรียนจะไม่ตำหนิคนอื่นเมื่อทำงานไม่ได้ตั้งใจ
	ข้อ 39.นักเรียนจะไม่ระบายอารมณ์โกรธออกมาอย่างเต็มที่ เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่
ไม่พอใจ	
	ข้อ 40.นักเรียนจะไม่ระบายอารมณ์ใส่คนอื่นเมื่อมีอารมณ์โกรธ
	ข้อ 41.นักเรียนได้เถียงกับเพื่อนโดยใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์

10. ความมีมารยาท จำนวน 12 ข้อ

- ข้อ 12. นักเรียนจะไม่คุยกับเพื่อนขณะที่ครูสอน
- ข้อ 43. นักเรียนจะไม่ไว้วางยันทันทีถ้าได้รับมอบหมายงานมากกว่าคนอื่น
- ข้อ 44. นักเรียนจะลงท้ายคำพูดว่า “ค่ะ ครับ” เมื่อพูดกับคุณครู
- ข้อ 45. นักเรียนปฏิบัติตนต่อบุคคลอื่นด้วยความเกรงใจ
- ข้อ 46. นักเรียนไม่เคยคิดว่าบุคคลอื่นต่ำต้อยกว่าตนเอง
- ข้อ 47. นักเรียนกล่าวขอโทษเพื่อนเมื่อทำผิด
- ข้อ 48. นักเรียนไม่พูดเยาะเย้ยคนอื่นเมื่อผลคะแนนสอบได้คะแนนมากกว่า
- ข้อ 49. นักเรียนยกมือไหว้สวัสดีกับคนที่สูงวัยกว่า
- ข้อ 50. นักเรียนไหว้ขอบคุณเมื่อได้รับของจากคุณครูหรือผู้ใหญ่
- ข้อ 51. นักเรียนพูดจากับบุคคลอื่นด้วยถ้อยคำที่สุภาพ
- ข้อ 52. นักเรียนจะยกมือขออนุญาตก่อนแสดงความคิดเห็น
- ข้อ 53. นักเรียนจะยืนด้วยความเรียบร้อยเวลาพูดกับผู้ใหญ่

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการทดลอง

1. ศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
2. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหาและแนวทางการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
3. สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาจำนวน 8 แผน (ฟุตบอล) โดยดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนดังนี้
 - 3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อนำมากำหนดการเรียนรู้
 - 3.2 ศึกษาการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาจากหนังสือเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.3 ศึกษารูปแบบและเทคนิคการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้
 - 3.4 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมีน้ำใจนักกีฬา จำนวน 8 แผน

4. แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของสุภกิจ วิริยะกิจ (2557) นำมาพัฒนาและจัดเรียงข้อคำถามให้สอดคล้องกับความมีน้ำใจนักกีฬาด้านต่างๆ

วิธีการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาและแบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไข
2. นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาและแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านตรวจความเที่ยงตรงเชื่อถือหา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินงานเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนในการดำเนินการวิจัย
2. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อทำการทดลองและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต
3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยการวัดและประเมินผลแก่หัวหน้าฝ่ายวิชาการและหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้พลศึกษาและสุขศึกษา และร่วมกันกำหนดตารางการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมีน้ำใจนักกีฬา(ฟุตบอล)
4. ดำเนินการทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา(ฟุตบอล) ที่สร้างความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
 - 4.1 ทำการวัดความมีน้ำใจนักกีฬาในกลุ่มผู้ทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองในครั้งแรกก่อนทำการทดลอง
 - 4.2 หลังจากสิ้นสุดการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ทำการวัดความมีน้ำใจนักกีฬาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อดูผลว่าค่าเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬามีความแตกต่างกันหรือไม่

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎี พหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ

2. ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาแบบปกติในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่า ที่

3. ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญา และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ โดยการทดสอบค่า ที่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนน

S.D. หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t หมายถึง ค่าสถิติที่คำนวณได้

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ

2. ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาแบบปกติในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่า t

3. ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ โดยการทดสอบค่า t

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตาม ทฤษฎีพหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ

ตาราง 1 คะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้านของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง
(N = 30)

ความมีน้ำใจนักกีฬา	กลุ่มทดลอง			
	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1.การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย	7.53	1.50	9.47	1.01
2.การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา	18.13	3.17	26.83	1.68
3.ความซื่อสัตย์	23.63	4.65	27.93	1.55
4.ความยุติธรรม	15.53	3.10	18.57	1.74
5.ความสามัคคี	21.30	5.10	28.63	1.30
6.ความรับผิดชอบ	7.33	1.71	9.77	0.50
7.ความขยันหมั่นเพียร	15.13	3.10	19.33	0.92
8.ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	36.07	6.74	43.90	1.26
9.ความอดทนอดกลั้น	31.87	6.71	44.30	0.92
10.ความมีมารยาท	44.73	7.24	58.87	1.68
ผลรวม	223.57	28.98	287.60	4.88

จากตาราง 1 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้าน คือการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัยการ เคารพและปฏิบัติตามกฎกติกาความซื่อสัตย์ความยุติธรรมความสามัคคีความรับผิดชอบความขยันหมั่น เพียรความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ความอดทนอดกลั้นและความมีมารยาทของกลุ่มทดลองเท่ากับ 223.57 คะแนน (S.D.=28.98)หลังการทดลองเท่ากับ 287.60 ตามลำดับ (S.D.= 4.88)

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้านของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง
(N = 30)

ความมีน้ำใจนักกีฬา	กลุ่มควบคุม			
	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
1.การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย	8.07	1.41	7.37	1.79
2.การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา	19.20	3.38	17.23	2.58
3.ความซื่อสัตย์	24.93	4.23	21.47	3.67
4.ความยุติธรรม	15.23	2.56	14.73	2.31
5.ความสามัคคี	23.10	4.12	21.20	3.85
6.ความรับผิดชอบ	7.73	1.49	7.10	1.40
7.ความขยันหมั่นเพียร	15.70	2.48	15.53	3.29
8.ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	38.00	6.38	34.70	7.11
9.ความอดทนอดกลั้น	34.03	6.82	23.70	6.47
10.ความมีมารยาท	46.73	9.41	43.50	8.04
ผลรวม	232.73	36.86	212.53	31.22

จากตาราง 2 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้าน คือการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความอดทนอดกลั้น และความมีมารยาทของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 232.73 คะแนน (S.D.=36.86) หลังการทดลองเท่ากับ 212.53 คะแนน (S.D.=31.22)

ตาราง 3 การเปรียบเทียบการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาและผลการเปรียบเทียบการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ (N=60)

กลุ่ม	กลุ่มตัวอย่าง				t	p
	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1.กลุ่มทดลอง	233.57	28.98	287.60	4.89	-12.56	.00
2.กลุ่มควบคุม	232.73	36.86	212.53	31.22	2.48	.01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองเท่ากับ 233.57 (S.D.=28.98) และหลังการทดลองเท่ากับ 287.60 (S.D.=4.89) เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยหลังการทดลองเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองและคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองเท่ากับ 232.73 (S.D.=36.86) และหลังการทดลองเท่ากับ 212.53 (S.D.=31.22) เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองสูงกว่าหลังการทดลองจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายด้านดังตาราง

ตาราง 4 ผลการทดสอบการการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีปัญหาเพื่อความมีน้ำใจนักกีฬา
ระหว่างกลุ่มทดลอง (N = 30) และกลุ่มควบคุม (N=30) ก่อนและหลังการทดลอง

ความมีน้ำใจนักกีฬา	กลุ่มตัวอย่าง					p
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1.ก่อนการทดลอง	223.57	28.98	232.73	36.86	-1.07	.14
2.หลังการทดลอง	287.60	4.89	212.53	31.22	13.01	.00

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 แสดงว่าหลังสัปดาห์ที่ 8 คะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลอง 287.60 (S.D.=4.89) สูงกว่ากลุ่มควบคุมเท่ากับ 212.53 (S.D.=31.22)

ตาราง 5 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง โดยแบ่งความมีน้ำใจนักกีฬาออกเป็น 10 ด้าน (N = 60)

ความมีน้ำใจนักกีฬา (ก่อนการทดลอง)	กลุ่มตัวอย่าง				t	p
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1.การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย	7.53	1.50	8.07	1.41	-1.42	0.08
2.การเคารพและปฏิบัติ ตามกฎกติกา	18.13	3.17	19.20	3.78	-1.26	0.11
3.ความซื่อสัตย์	23.63	4.65	24.93	4.23	-1.13	0.13
4.ความยุติธรรม	15.53	3.10	15.23	2.56	0.41	0.34
5.ความสามัคคี	21.30	5.10	23.10	4.18	-1.19	0.08
6.ความรับผิดชอบ	7.33	1.71	7.73	1.48	-0.97	0.17
7.ความขยันหมั่นเพียร	15.13	3.10	15.70	2.48	-0.78	0.22
8.ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	36.07	6.74	38.00	6.38	-1.14	0.13
9.ความอดทนอดกลั้น	31.87	6.71	34.03	6.82	-1.24	0.11
10.ความมีมารยาท	44.73	7.24	46.73	9.41	-0.92	0.18

จากตาราง 5 แสดงว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาทั้ง 10 ด้านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 6 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง โดยแบ่งความมีน้ำใจนักกีฬาออกเป็น 10 ด้าน (N = 60)

ความมีน้ำใจนักกีฬา (หลังการทดลอง)	กลุ่มตัวอย่าง				t	p
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย	9.47	1.01	7.37	1.80	5.60	0.00
2.การเคารพและปฏิบัติตามกฎ กติกา	26.83	1.68	17.23	2.58	17.06	0.00
3.ความซื่อสัตย์	27.93	1.55	21.47	3.67	8.88	0.00
4.ความยุติธรรม	18.57	1.74	14.40	3.15	6.35	0.00
5.ความสามัคคี	28.63	1.30	20.87	4.44	9.20	0.00
6.ความรับผิดชอบ	9.77	0.50	7.10	1.40	9.83	0.00
7.ความขยันหมั่นเพียร	19.33	0.92	15.53	3.29	6.10	0.00
8.ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	43.90	1.26	34.70	7.11	7.00	0.00
9.ความอดทนอดกลั้น	44.30	0.92	29.70	6.47	12.25	0.00
10.ความมีมารยาท	58.87	1.68	43.50	8.04	10.36	0.00

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่าแสดงว่าหลังสัปดาห์ที่ 8 คะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้าน คือการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความอดทนอดกลั้น และความมีมารยาท ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าคะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬาด้านการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความอดทนอดกลั้น และความมีมารยาท $\bar{X}$ = 9.47, 26.83, 27.93, 18.57, 28.63, 9.77, 19.33, 43.90, 44.30 และ 58.87 S.D. = 1.01, 1.68, 1.55, 1.74, 1.30, 0.50, 0.92, 1.26, 0.92 และ 1.68 (ตามลำดับ) สูงกว่ากลุ่มควบคุม $\bar{X}$ = 7.37, 17.23, 21.47, 14.40, 20.87, 7.10, 15.53, 34.70, 29.70 และ 43.50 S.D. = 1.80, 17.06, 8.88, 6.35, 9.20, 9.83, 6.10, 7.00, 12.25 และ 8.04

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพุทัญญาในการเสริมสร้าง
ความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพุทัญญาระหว่างกลุ่ม
ทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2
และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 60 คนกลุ่มควบคุม 30 คนและ
กลุ่มทดลอง 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการ
เก็บข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาตามทฤษฎีพุทัญญา
2. แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินงานเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนในการ
ดำเนินการวิจัย

2. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อทำการทดลอง
และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต

3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยการวัดและประเมินผลแก่หัวหน้า
ฝ่ายวิชาการและหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ผลศึกษาและสุขศึกษา และร่วมกันกำหนดตารางการ
จัดการเรียนรู้ผลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพุทัญญาเพื่อสร้างความมีน้ำใจนักกีฬา(ฟุตบอล)

4. ดำเนินการทดลองการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพุทัญญา(ฟุตบอล)
ที่สร้างความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

4.1 ทำการวัดความมีน้ำใจนักกีฬาในกลุ่มผู้ทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง
ในครั้งแรกก่อนทำการทดลอง

4.2 หลังจากสิ้นสุดการทดลองสัปดาห์ที่ 8 ทำการวัดความมีน้ำใจนักกีฬาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อดูผลว่าค่าเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬามีความแตกต่างกันหรือไม่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS/PC ดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ

2. ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาแบบปกติในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่า t ที่

3. ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาตามปกติ โดยการทดสอบค่า t ที่

สรุปผล

ผลของการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาในการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยของความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้าน คือการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัยการเคารพและปฏิบัติ ตามกฎกติกาความซื่อสัตย์ความยุติธรรมความสามัคคีความรับผิดชอบความขยันหมั่นเพียรความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ความอดทนอดกลั้นและความมีมารยาทของกลุ่มทดลองเท่ากับ 223.57 (S.D.= 28.98) กลุ่มควบคุมเท่ากับ 232.73 (S.D.= 36.86)

2. กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญามีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการจัดการเรียนรู้พลศึกษาสัปดาห์ที่ 8 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน ความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง ($\bar{x}$ =287.60, S.D.=4.89) เพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{x}$ =233.57, S.D.=28.98) และ กลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติมีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลัง การจัดการเรียนรู้พลศึกษา สัปดาห์ที่ 8 ต่ำกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน ความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง ($\bar{x}$ =232.73, S.D.=36.86) สูงกว่าหลังการทดลอง ($\bar{x}$ =212.53, S.D.=31.22)

3. หลังการจัดการเรียนรู้พลศึกษาสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาจะมีความมั่นใจในนักกีฬาแตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนน ความมั่นใจในนักกีฬาของกลุ่มทดลอง ($\bar{x}$ =287.60, S.D.=4.89) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{x}$ =212.53, S.D.=31.22)

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาในการเสริมสร้างความมั่นใจในนักกีฬาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นผู้วิจัยพบว่า

1. ด้านการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิด ทฤษฎีพหุปัญญา มีการเปลี่ยนแปลงในด้านการเข้าใจในการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย จากการฝึกเล่นฟุตบอลตามตำแหน่งที่ตัวเองถนัดที่สุดจึงทำให้นักเรียนได้มีการประเมินตนเอง โดยให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่คิดว่ามีศักยภาพสูงที่สุด 3 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 3 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีมของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มละศักยภาพทางการกีฬา ทำการแข่งขันแบบพบกันหมดโดยมีผู้เล่นในทีมที่มีศักยภาพทางการกีฬามากและน้อยอยู่ในทีม เดียวกัน และเมื่อจบการแข่งขันนักเรียนสามารถยอมรับผลของการแข่งขันได้ ยอมรับศักยภาพของตนเองและเพื่อนร่วมทีมรวมถึงยอมรับผลการแข่งขันที่เกิดขึ้นด้วยทำให้นักเรียนได้รู้จัก การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย จากการเล่นกีฬาและสามารถประเมินตนเองในการเล่นและประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา ตรงกับคำกล่าวของกอง วิสุทธรณณ์ (2523 อ้างถึงใน ดนัย ดวงกุมเมศร์. 2553:) ให้ความหมายของพลศึกษาไว้ว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการฝึกฝนร่างกายให้มีสมรรถภาพดีขึ้น โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวเป็นเครื่องมือประกอบการพลศึกษา ช่วยส่งเสริมให้ร่างกายเจริญเติบโต แข็งแรง ว่องไวช่วยส่งเสริมอบรมจิตใจให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย หนักแน่น อดทน รู้แพ้รู้ชนะมีจิตใจสูงสร้างสรรค์สามัคคีและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และจรรยาพร ธรณินทร์ (2538: 25-26) กล่าวว่า การดำเนินการปลูกฝังความมั่นใจในนักกีฬาแก่เด็กนั้น ควรปฏิบัติดังต่อไปนี้ 1.) ควรปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาจากชั่วโมงพลศึกษา และการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ เมื่อมีโอกาสหรือจังหวะที่เหมาะสม 2.) ควรปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กทุกคนไม่เลือกเฉพาะบางคน แต่ควรเป็นไปอย่างถ้วนหน้า 3.) กีฬาที่จะช่วยปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด คือ กีฬาประเภททีม เนื่องจากการฝึกการทำงานและรับผิดชอบร่วมกัน 4.) กีฬาประเภทศิลปะการต่อสู้มักจะมีปรัชญาชีวิตแฝงไว้ด้วย เช่น มวยไทยกระบี่กระบองจะเน้นความสุขุม อ่อนน้อม การเคารพครูอาจารย์การฝึกให้พลังจิตอ่อนโยน และการนำอาวุธการต่อสู้ไปใช้ในทางที่ดีงาม จึงสามารถฝึกความมั่นใจในนักกีฬาได้อย่างลึกซึ้งถึงจิตใจ 5.) การฝึกน้ำใจนักกีฬาควรปลูกฝังทุกครั้งที่มีการฝึกกีฬา และฝึกได้ทุกวัน ทุกเวลา และทุกสถานที่ ไม่เฉพาะแต่ในสนามกีฬาเท่านั้น 6.) ครูอาจารย์และพ่อแม่ผู้ปกครอง มีส่วนช่วยปลูกฝัง

ความมีน้ำใจนักกีฬาให้เด็กได้เพราะในชีวิตจริงเด็กจะต้องเรียนรู้ความมีน้ำใจนักกีฬาจากผู้ใกล้ชิดและผู้ใหญ่ ไม่ใช่แค่เฉพาะในชั่วโมงพลศึกษา ซึ่งมีเพียง 1 – 2 ครั้งเท่านั้น 7.) การให้เด็กได้มีโอกาสเข้าร่วมแข่งขันกีฬาย่อย ๆ เป็นหนทางหนึ่งที่จะสอนความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กได้ทั้งนี้ครูและผู้ฝึกประจำทีม จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้เล่นกีฬาเพื่อความมีน้ำใจนักกีฬา และมิตรภาพ มากกว่ามุ่งเพียงเพื่อชัยชนะหรือเหรียญทองอย่างเอาเป็นเอาตายจนปราศจากคุณธรรม8.) ควรปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กตั้งแต่เยาว์เพื่อนำไปใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมไทยปัจจุบันได้อย่างราบรื่น 9.) เด็กที่มีน้ำใจนักกีฬามักจะเป็นคนอึดง่าย สนทนสนทนกับผู้อื่นได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี 10.) เด็กควรได้รับการฝึกฝนความมีน้ำใจนักกีฬาทั้งจากประสบการณ์ตรง และโดยทางอ้อม หรือเลียนแบบจากตัวอย่างที่ดีในสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของสุกกิจ วิริยะกิจ ที่ศึกษาเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญในตัวละครและมีความจำเป็นต่อมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันเป็นสังคม ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี ความมีวินัย ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความมุ่งมั่น การอ่อนน้อมถ่อมตนและความมีมารยาท ถ้าคนเราทุกคนมีคุณธรรมดังกล่าวจะช่วยทำให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลโดยใช้ทฤษฎีปัญหา ขั้นที่ 1-ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2-ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนยอมรับการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ทำให้เกิดความมีน้ำใจนักกีฬาและให้ความร่วมมือภายในเวลาเรียนเป็นอย่างดีในเวลา แข่งขันฟุตบอล

2. ด้านการเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิด ทฤษฎีปัญหา มีการเปลี่ยนแปลงในด้านการ เคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา จากการฝึกให้นักเรียน เรียนรู้ประวัติและกฎกติกาการแข่งขัน โดยได้มีการนำใบงานความรู้ เกี่ยวกับประวัติและกฎกติกาการแข่งขันและแบ่งกลุ่มศึกษาประวัติและกฎกติกาการแข่งขัน โดยหลังศึกษาเสร็จให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่คิดว่ามีศักยภาพสูงที่สุด 3 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 3 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีมของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มคละศักยภาพทางการกีฬา ทำการแข่งขันแบบพบกันหมดโดยมีผู้เล่นในทีมที่มีศักยภาพทางการกีฬามากและน้อยอยู่ในทีม เดียวกัน และเมื่อจบการแข่งขันนักเรียนสามารถยอมรับผลของการแข่งขันได้ ยอมรับศักยภาพของตนเองและเพื่อนร่วมทีมรวมถึงยอมรับผลการแข่งขันที่เกิดขึ้นด้วยทำให้นักเรียนได้รู้จัก การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา จากการเล่นกีฬาและสามารถประเมินตนเองในการเล่นและประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีปัญหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา ตรงกับคำกล่าวของ อภิวัฒน์ จั่วลำหิน (2553: 16) การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกายและเกิดการเรียนรู้ทางสังคมจากการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ดังนั้นการเรียนการ

สอนพลศึกษาจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับระเบียบ กติกา ความมีน้ำใจ นักกีฬา โดยจากการสังเกต การเลียนแบบและการฝึกปฏิบัติจนเกิดความเคยชิน สอดคล้องกับกอง ส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ (ไพฑูรย์ กันสิงห์. 2541: 9; อ้างถึงใน กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ. 2522: 67-71) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของผู้มีน้ำใจนักกีฬาไว้ดังนี้ 1.) ลักษณะของนักกีฬาที่มีน้ำใจ นักกีฬา ได้แก่มีความโอบอ้อมอารี ไม่เอาการแพ้นะมาเป็นอารมณ์มากจนทำให้ตนเองแสดงท่าที่ไม่ เหมาะสมออกมาในลักษณะก้าวร้าวหรือการพาล เมื่อแพ้ก็แพ้อย่างสมศักดิ์ศรีแสดงความยินดีและเห็นใจ ซึ่งกันและกันมีความสำนึกในหน้าที่ เช่น การฝึกซ้อม การเข้าแข่งขันเป็นผู้ที่ยอมรับในฝีมือของผู้ร่วม ทีมในการฝึกที่มีการแข่งขันเป็นทีมในสภาพของความเป็นจริงที่ผู้อื่นมีความสามารถแทนตนต้องเข้าใจ ในกฎกติกาอย่างแท้จริงและเคารพในคำตัดสินของผู้ตัดสินเป็นผู้นำผู้ตามที่ดีไม่เป็นผู้มีอคติเป็นผู้ที่ เสียสละ เปิดโอกาสให้นักกีฬาดำรงเล่นบ้างเพื่อสร้างประสบการณ์ให้แก่เขาให้เกียรติผู้อื่นมีขันติ โสรัจ จะ คือมีความอดทนอดกลั้นและสงบเสงี่ยม 2.) ลักษณะของผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬาได้แก่พึงปรบมือแสดงความ ยินดีต้อนรับผู้เข้าแข่งขันทุกฝ่ายไม่เหยียดหยันผู้เข้าแข่งขันไม่บังคับควรรับกวนผู้เข้าแข่งขันหรือ เจ้าหน้าที และไม่ทำให้เกิดการแตกความสามัคคีระหว่างผู้แข่งขันด้วยกันหรือกับผู้คุมเพียงยอมรับคำตัดสิน ของเจ้าหน้าที่อย่างเด็ดขาด เคารพกฎข้อบังคับ และกติกาทั้งปวงไม่บังคับควรเปล่งวาจาสนับสนุนผู้เล่นไป ในทางที่ผิดเป็นผู้รู้แพ้รู้ชนะเป็นผู้ที่เคารพและเชื่อฟังคำตัดสินของผู้ตัดสินให้กำลังใจผู้เล่นทั้งสองฝ่าย แสดงความยินดีต่อผู้ชนะ และแสดงความเห็นใจต่อผู้แพ้เมื่อจบการแข่งขัน 3.) ลักษณะของบุคคลทั่วไป ที่แสดงออกซึ่งการมีน้ำใจนักกีฬา ได้แก่เป็นผู้มีความเสียสละไม่เห็นแก่ตัว ทำงานเพื่อส่วนรวมมี ความเห็นใจซึ่งกันและกันในการทำงานต่าง ๆ เป็นผู้ที่มีใจกว้างยอมรับในความจริงเป็นผู้ไม่มีอคติ ครอบมี ความยุติธรรมเสมอ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมประวัติและกติกากีฬาฟุตบอลโดยใช้ทฤษฎีพหุ ปัญญาขั้นที่ 1-ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2-ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำใ้ นักเรียนรู้จักกติกาการแข่งขันกีฬาฟุตบอลและสามารถเล่นกีฬาฟุตบอลอย่างถูกต้องตามกติกาและให้ ความเคารพต่อตนเองและเพื่อนร่วมชั้นเรียนในการเล่นกีฬาฟุตบอล

3. ด้านความซื่อสัตย์ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิด ทฤษฎีพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงในด้าน ความซื่อสัตย์ จากการฝึกให้นักเรียนเคารพกติกาฟุตบอลและ กำหนดการเคารพกติกาฟุตบอลให้กับนักเรียน ในการนับการเคารพกติกาฟุตบอลทำให้นักเรียนเกิดการยอมรับ ศักยภาพในการเคารพกติกาฟุตบอล ของตนเองประเมินตนเองอีกทั้งยังได้แบ่งทีมโดยให้นักเรียนเลือก หัวหน้าทีมที่คิดว่ามีศักยภาพสูงที่สุด 5 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 5 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีม ของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มละศักยภาพทางการกีฬา ให้ทั้ง 5 ทีม และให้ทั้ง 5 ทีม แข่งขันการเคารพกติกาฟุตบอลและภายในทีมช่วยกันนับการเคารพกติกาฟุตบอล ของทีมตัวเอง ทำให้นักเรียนได้รู้จัก ความซื่อสัตย์ จากการเล่นกีฬาและสามารถประเมินตนเองในการเล่น และประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุ

ปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา ตรงกับคำกล่าวของมงคล พรหมสาขา ณ สกลนคร กล่าวถึงหลักสำคัญแห่งความเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา (Code of Sportsmanship) ไว้ดังนี้ 1.) ปฏิบัติตามกฎกติกา ของการเล่น 2.) ชื่อสัตย์สุจริตต่อคู่แข่งชั้นตลอดจนเพื่อนฝูง 3.) เป็นผู้รู้จักข่มใจ รักษาสติไม่แสดงอาการโมโหโทโส 4.) เป็นผู้รักษาสุขภาพให้ได้อยู่เสมอ 5.) หากปราชัยก็ทำให้หนักแน่น 6.) หากมีชัยก็ไม่แสดงความภูมิใจจนออกนอกหน้า 7.) เป็นผู้ทำตนได้สุภาพทั้งกาย วาจา ใจ อยู่เสมอ เล่นกีฬาด้วยชั้นเชิงกีฬาและประโยชน์ สุทธิสง่า (2538: 18) ได้กล่าวถึงลักษณะของความเป็นน้ำใจนักกีฬาในเกมฟุตบอลว่าควรประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้ 1.) ต้องยอมรับในการตัดสินใจของผู้ตัดสิน 2.) ต้องไม่ต่อว่าเยาะเย้ยคู่แข่งชั้น ผู้ตัดสิน 3.) ต้องรักษาอารมณ์ให้คงที่อยู่เสมอ 4.) ต้องชนะทั้งเกมและใจ 5.) ต้องแสดงความเป็นผู้มีมารยาทของผู้เล่นที่ดีแก่คู่แข่งชั้นทุกคน 6.) ต้องไม่ก่อกวนเมื่อถูกยิงโทษ ณ จุดเตะโทษ 7.) ต้องเล่นอยู่ในกรอบและระเบียบของกติกาอยู่เสมอ 8.) นึกถึงกติกาอยู่เสมอ จงอย่าทำผู้อื่นก่อนเสีย เขาจะทำเราบ้าง 9.) ชนะหรือแพ้ต้องยอมรับเมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน สอดคล้องกับงานวิจัยของกลิ่นประทุม แสงสุระ (2550: บทคัดย่อ) ผลการเปรียบเทียบความเป็นน้ำใจนักกีฬาด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two Way Analysis of Variance) จำแนกตามระดับชั้น พบว่าความเป็นน้ำใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีระดับความเป็นน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และความเป็นน้ำใจนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลางทุกชั้น ส่วนผลการเปรียบเทียบความเป็นน้ำใจนักกีฬาจำแนกตามสถานภาพการเป็นนักกีฬาพบว่านักเรียนที่เป็นนักกีฬาและไม่เป็นนักกีฬา มีระดับความเป็นน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่เป็นนักกีฬาจะมีระดับความเป็นน้ำใจนักกีฬาสูงกว่านักเรียนที่ไม่เป็นนักกีฬา ผลปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการส่งผลร่วมกันและตัวแปรระดับชั้นและสถานภาพการเป็นนักกีฬาของนักเรียนต่อความเป็นน้ำใจนักกีฬา พบว่า ไม่มีผลปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากตัวแปรระดับชั้นและสถานภาพการเป็นนักกีฬานอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการเตะลูกฟุตบอลโดยใช้ทฤษฎีปัญหาขั้นที่ 1-ปัญหาด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2-ปัญหาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนมีความซื่อสัตย์โดยการนับลูกฟุตบอลของตนเองเมื่อฝึกเตะลูกฟุตบอลและเมื่อต้องนับลูกฟุตบอลให้เพื่อนก็จะนับลูกฟุตบอลด้วยความซื่อสัตย์โดยที่จะไม่ลำเอียงหรือทุจริตในการนับลูกฟุตบอล

4. ด้านความยุติธรรม นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีปัญหาปัญหามีการเปลี่ยนแปลงในด้านความยุติธรรม จากการฝึกให้นักเรียนเตะลูกฟุตบอลและกำหนดจุดตกของลูกฟุตบอลลูกให้กับนักเรียน ทำให้นักเรียนได้เกิดการยอมรับศักยภาพในการเตะลูกฟุตบอลของตนเองและประเมินตนเองอีกทั้งยังได้ แบ่งทีม โดยให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่คิดว่ามีศักยภาพสูงสุด 5 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 5 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีมของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มละศักยภาพทางการกีฬาให้ทั้ง 5 ทีม และให้ทั้ง 5 ทีม แข่งขันการเตะลูกฟุตบอลให้ตรงจุดที่กำหนดไว้ให้ทีมใดเตะได้ตรงจุดมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

และหากเสมอกันจะต้องส่งตัวแทนมาเตะเพื่อหาผู้ชนะทำให้นักเรียนได้รู้จัก ความยุติธรรม จากการเล่นกีฬาและสามารถประเมินตนเองในการเล่นและประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา ตรงกับคำกล่าวของวอร์สคี้ เพียร์ชอบ (2548) กล่าวว่า การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ตามหลักการและปรัชญาของการพลศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงด้วยตนเองเป็นสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองในด้านต่างอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งมีกระบวนการเรียนรู้สำคัญ คือ 1.) กระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นกระบวนการเตรียมร่างกายและจิตใจของผู้เรียนก่อนที่จะเริ่มเรียนพลศึกษา ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นต้องในการเรียนพลศึกษาเป็นอันมาก เนื่องจากกระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความตื่นตัว พร้อมที่จะเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายด้วยความปลอดภัยและทำให้ระบบต่างๆของร่างกายได้รับการกระตุ้นให้ตื่นตัวและพร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้โดยไม่เกิดการบาดเจ็บ 2.) กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่ครูช่วยให้นักเรียนได้มีความเข้าใจและเห็นความสำคัญในสิ่งที่เรียน เห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬาหรือกิจกรรมที่สอนรวมทั้งกำหนดระเบียบ กติกาการเล่น หรือข้อตกลงอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การเล่นกีฬาเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้ 3.) กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนาน เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และได้พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตามที่จุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้ 4.) กระบวนการสรุป ประเมินผล และสุขปฏิบัติ เป็นกระบวนการสุดท้ายของการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะเป็นการสรุปและประเมินผลของการเรียนการสอนที่ผ่านมาให้ผู้เรียนทราบเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น สิ่งที่ครูควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบจะมีทั้งด้านการเล่น และพฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียนเกี่ยวกับระเบียบ กติกา การมีน้ำใจนักกีฬา และอื่น ๆ ที่ควรส่งเสริมให้ดีขึ้น ผู้เรียนจะได้มีเวลาพักก่อนที่จะทำความสะอาดและเข้าเรียนในวิชาอื่นต่อไปการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการจัดการในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งมุ่งเน้นเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพเป็นสำคัญ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้จึงให้ความสำคัญกับเรื่องทักษะกระบวนการ โดยผสมผสานเข้ากับเรื่องความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ จะเห็นได้จากผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน คือสามารถปฏิบัติได้ หรือปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอในการดำเนินชีวิตประจำวัน จึงอาจกล่าวได้ว่าการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการปฏิบัติคือกระบวนการที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ การที่ผู้เรียนศึกษาตนเองโดยสังเกตและได้เห็นตัวอย่างจากของจริงหรือการสาธิตผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติเกิดผลดีในการเรียนอย่างยิ่ง ขั้นตอนการปฏิบัติมี 4 ขั้นตอน คือ 1.) สังเกตรับรู้ หมายถึง ให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างหลากหลายจากรูปภาพ วีดิทัศน์ การสาธิตของจริงจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และผู้เรียนสรุปเป็นความคิดรวบยอด

ได้ 2.) ทำตามแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนตามแบบอย่าง หรือตัวอย่างที่แสดงให้เห็นทีละขั้นตอน โดยลำดับจากง่ายไปหายาก 3.) ทำเองโดยไม่มีแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเองโดยลำดับขั้นตอนตั้งแต่เริ่มต้นไปสู่ผลสำเร็จจากประสบการณ์ที่เคยเห็นได้ศึกษาด้วยตัวเอง 4.) ฝึกให้ชำนาญ หมายถึง ให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความชำนาญหรือทำได้โดยอัตโนมัติ ซึ่งอาจจะเป็นผลงานชิ้นเดิมหรือสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ สอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติวัฒน์ จั่วลำหิน (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์ก เพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาและของกลุ่มนักเรียนควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลโดยปกติ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน ของโรงเรียนอุทัย จังหวัดสมุทรปราการ แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์ก จำนวน 8 แผนและแบบวัดคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬามีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความแตกต่างด้วยค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1.) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาและคะแนนรายด้าน ได้แก่ ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบ และด้านความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาและคะแนนรายด้าน ได้แก่ ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบ และด้านความมีระเบียบวินัย ของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในด้านความมีระเบียบวินัย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบ และด้านความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการเตะลูกฟุตบอลโดยใช้ทฤษฎีปัญหาขั้นที่ 1-ปัญหา ด้านความเข้าใจตนเองขั้นที่ 2-ปัญหาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนมีความยุติธรรม เนื่องจากในการจับคู่เตะฟุตบอลนั้นนักเรียนจะต้องเข้าใจตนเองว่าเราควรคู่กับใครและต้องเข้าใจคู่ของตนเองในระหว่างการจับคู่เตะนั้นนักเรียนจะต้องเตะตามความสามารถของตัวเองและคู่ของตัวเองไม่มีการโกงระยะทางในการเตะลูกฟุตบอลของตัวเองและคู่ของตัวเอง

5. ด้านความสามัคคี นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีปัญหา มีการเปลี่ยนแปลงในด้านการเข้าใจในความสามัคคี จากการฝึกเล่นฟุตบอลตามตำแหน่งที่ตัวเองถนัดที่สุดจึงทำให้นักเรียนได้มีการประเมินตนเอง โดยให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่

ในหมู่คนอื่น ๆ ขอแนะนำให้ความมีน้ำใจนักกีฬาควรเป็น ประเด็นสำคัญในกีฬามหาวิทยาลัยและความน้ำใจเป็นนักกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัยควรพิจารณาจากสภากีฬา นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1-ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2-ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนมีความสามัคคีภายในทีมของตัวเองซึ่งนักเรียนจะคอยให้กำลังใจกันภายในทีมไม่รู้สึกรำคาญเพื่อนหรือตัวเองในเวลาที่ผิดพลาดในการเล่นการแข่งขันฟุตบอล

6. ความรับผิดชอบ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงในด้านความรับผิดชอบ จากการฝึกให้นักเรียนหยุดลูกฟุตบอลและกำหนดเขตพื้นที่ในการเล่นลูกฟุตบอล นักเรียนได้เกิดการยอมรับศักยภาพในการเล่นลูกฟุตบอลของตนเองและเข้าใจเพื่อนที่ส่งลูกฟุตบอลให้ ตนเองในการเล่นลูกฟุตบอลจึงทำให้นักเรียนได้ประเมินตนเองโดยให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่คิดว่ามีศักยภาพสูงที่สุด 5 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 5 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีมของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มละศักยภาพทางการกีฬาให้ทั้ง 5 ทีม และให้ทั้ง 5 ทีม แข่งขันการเล่นลูกฟุตบอลให้อยู่ภายในพื้นที่ที่กำหนดไว้ให้ทีมใดหยุดลูกภายในพื้นที่น้อยที่สุดจะต้อง เก็บอุปกรณ์กีฬาทำให้นักเรียนได้รู้จักความรับผิดชอบ จากการเล่นกีฬาและสามารถประเมินตนเองในการเล่นและประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตรงกับคำกล่าวของวรศักดิ์ เทียรชอบ (2548) กล่าวว่า การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ตามหลักการและปรัชญาของการพลศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงด้วยตนเองเป็นสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองในด้านต่างอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งมีกระบวนการเรียนรู้สำคัญ คือ 1.) กระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นกระบวนการเตรียมร่างกายและจิตใจของผู้เรียนก่อนที่จะเริ่มเรียนพลศึกษา ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นต้องในการเรียนพลศึกษาเป็นอันมาก เนื่องจากกระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความตื่นตัว พร้อมที่จะเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายด้วยความปลอดภัยและทำให้ระบบต่างๆของร่างกายได้รับการกระตุ้นให้ตื่นตัวและพร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้โดยไม่เกิดการบาดเจ็บ 2.) กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่ครูช่วยให้นักเรียนได้มีความเข้าใจและเห็นความสำคัญในสิ่งที่เรียน เห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬาหรือกิจกรรมที่สอนรวมทั้งกำหนดระเบียบกติกการเล่น หรือข้อตกลงอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การเล่นกีฬาเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้ 3.) กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนาน เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และได้พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตามที่จุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้ 4.)

กระบวนการสรุป ประเมินผล และสรุปปฏิบัติ เป็นกระบวนการสุดท้ายของการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะเป็นการสรุปและประเมินผลของการเรียนการสอนที่ผ่านมาให้ผู้เรียนทราบเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น สิ่งที่ครูควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบจะมีทั้งด้านการเล่น และพฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียนเกี่ยวกับระเบียบ กติกา การมีน้ำใจนักกีฬา และอื่น ๆ ที่ควรส่งเสริมให้ดีขึ้น ผู้เรียนจะได้มีเวลาพักก่อนที่จะทำ ความสะอาดและเข้าเรียนในวิชาอื่นต่อไปการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการจัดการใน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งมุ่งเน้นเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพเป็นสำคัญ ดังนั้นการ จัดการเรียนรู้จึงให้ความสำคัญกับเรื่องทักษะกระบวนการ โดยผสมผสานเข้ากับเรื่องความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ จะเห็นได้จากผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน คือสามารถปฏิบัติ ได้ หรือปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอในการดำเนินชีวิตประจำวัน จึงอาจกล่าวได้ว่าการจัดการการเรียน การสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการปฏิบัติคือ กระบวนการที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ การที่ผู้เรียนศึกษาตนเองโดยสังเกตและได้เห็นตัวอย่างจากของจริงหรือการ สาธิตผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติเกิดผลดีในการเรียนอย่างยิ่ง ขั้นตอนการปฏิบัติมี 4 ขั้นตอน คือ 1.) สังเกตรับรู้ หมายถึง ให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างหลากหลายจากรูปภาพ วิดีทัศน์ การสาธิต ของจริงจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และผู้เรียนสรุปเป็นความคิดรวบยอดได้ 2.) ทำตามแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนตามแบบอย่าง หรือตัวอย่างที่แสดงให้เห็นทีละขั้นตอน โดยลำดับจากง่ายไปหายาก 3.) ทำเอง โดยไม่มีแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเองโดยลำดับขั้นตอนตั้งแต่เริ่มต้น ไปสู่ผลสำเร็จจาก ประสบการณ์ที่เคยเห็นได้ศึกษาด้วยตัวเอง 4.) ฝึกให้ชำนาญ หมายถึง ให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิด ความชำนาญหรือทำได้โดยอัตโนมัติ ซึ่งอาจจะเป็นผลงานชิ้นเดิมหรือสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ สอดคล้อง กับงานวิจัยของอภิวัดน์ จั่วลำหิน.(2553: บทคัดย่อ)ได้ทำการศึกษา 1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน ความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา โดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬา และของกลุ่มนักเรียนควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลโดยปกติ 2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับนักเรียน กลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน ของโรงเรียนอุทัย จังหวัด สมุทรปราการ แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬา ฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์ก จำนวน 8 แผนและแบบวัดคะแนนความมีน้ำใจ นักกีฬามีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความ แตกต่างด้วยค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1.) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาและคะแนนรายด้าน ได้แก่ ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบและด้านความมี ระเบียบวินัย หลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมั่นใจนักกีฬาและคะแนนรายด้าน ได้แก่ ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบและด้านความมีระเบียบวินัย ของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในด้านความมีระเบียบวินัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมั่นใจนักกีฬา ด้านรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบและด้านความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการหยดลูกฟุตบอลโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1-ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2-ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบเนื่องจากการในการจับคู่หยดลูกฟุตบอลนั้นนักเรียนจะต้องคอยช่วยเหลือคู่ของตัวเองอยู่ตลอดเวลาโดยทำความเข้าใจในคู่ของตัวเองว่ามีความสามารถแค่ไหนในการหยดลูกฟุตบอลนักเรียนจะต้องมีความรับผิดชอบช่วยเหลือคู่ของตัวเองตลอดทั้งกิจกรรมการหยดลูกฟุตบอล

7. ด้านความขยันหมั่นเพียร นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงในด้านความขยันหมั่นเพียร จากการฝึก ทำให้นักเรียนเลี้ยงลูกฟุตบอลและกำหนดเวลาในการเลี้ยงลูกฟุตบอล นักเรียนได้เกิดการยอมรับศักยภาพในการเลี้ยงลูกฟุตบอลของตนจึงทำให้นักเรียนได้ประเมินตนเองโดย ทำให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่คิดว่ามีศักยภาพสูงที่สุด 5 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 5 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีมของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มละศักยภาพทางการกีฬาให้ทั้ง 5 ทีม และให้ทั้ง 5 ทีม แข่งขันการเลี้ยงลูกฟุตบอลจับเวลาทีมใดใช้เวลาเลี้ยงลูกฟุตบอลน้อยที่สุดเป็นทีมชนะ ทำให้นักเรียนได้รู้จัก ความขยันหมั่นเพียร จากการเล่นกีฬาและสามารถประเมินตนเองในการเล่นและประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตรงกับคำกล่าวของอริวิธน์ จั่วลำหิน (2553:16) การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกายและเกิดการเรียนรู้ทางสังคมจากการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ดังนั้นการเรียนการสอนพลศึกษาจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับระเบียบ กติกา ความมีน้ำใจนักกีฬาโดยจากการสังเกต การเลียนแบบและการฝึกปฏิบัติจนเกิดความเคยชินและกองวิสุทธธรรม (2523 อ้างถึงใน ดนัย ดวงกุ่มเมศร์. 2553) ให้ความหมายของพลศึกษาไว้ว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการฝึกฝนร่างกายให้มีสมรรถภาพดีขึ้น โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวเป็นเครื่องมือประกอบการพลศึกษา ช่วยส่งเสริมให้ร่างกายเจริญเติบโต แข็งแรง ว่องไวช่วยส่งเสริมอบรมจิตใจให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย หนักแน่น อดทน รู้แพ้รู้ชนะมีจิตใจสูงสร้างสรรค์สามัคคีและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา สอดคล้องกับงานวิจัยของแมสเซนเกล(ฉัตรชัย เฉลิมอิสระชัย. 2525: 18-19; อ้างอิงจาก Massengale. 1969) ได้ทำการทดลองเพื่อชี้ให้เห็นระดับความแตกต่างของน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนต้นที่มีการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาอย่างเป็นทางการ และมีระเบียบกับการปลูกฝังอย่างไม่เป็นทางการ และไม่ระเบียบ โดยให้ครูพลศึกษา 2 คน เป็นผู้ให้การปลูกฝังนักเรียนเกรด 7 และ 9 ในแต่ละชั้นจะได้รับการสอนโดยครูพลศึกษา คนเดียวกัน แต่ละชั้นจะมีกลุ่มควบคุมชั้นละ 1 กลุ่ม กลุ่มทดลองจะได้รับการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการเรียน กิจกรรมพลศึกษาทุกครั้งในตอนต้นชั่วโมงครั้งละ 10 นาที เป็นเวลา 6 วันติดต่อกัน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการปลูกฝังในเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพส่วน 27 บุคคล หลังจากครบ 6 สัปดาห์แล้วนำเด็กมาทดสอบเอสพีอาร์ (SPR: Sportsmanship Preference Record) ของ Mc-Afee และประเมินค่าเพื่อนในกลุ่มจากแบบประเมินค่าที่ผู้ทดสอบสร้างขึ้น ผลวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการเลี้ยงลูกฟุตบอลโดยใช้ทฤษฎีปัญหาขั้นที่ 1-ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2-ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรเนื่องจากการเลี้ยงลูกฟุตบอลนั้นจะต้องมันฝึกฝนเพื่อจะทำให้เลี้ยงลูกฟุตบอลได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปตามเป้าหมายที่นักเรียนได้กำหนดเอาไว้

8. ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีปัญหา มีการเปลี่ยนแปลงในด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จากการฝึกให้นักเรียนทุ่มลูกฟุตบอลและโหม่งลูกฟุตบอลเข้าประตู นักเรียนได้เกิดการยอมรับศักยภาพในการโหม่งลูกฟุตบอลของตนเองและเข้าใจเพื่อนที่ทุ่มลูกฟุตบอลให้ ตนเองในการทำลูกฟุตบอลจึงทำให้นักเรียนได้ประเมินตนเองโดยให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่คิดว่ามี ศักยภาพสูงที่สุด 5 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 5 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีมของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มละศักยภาพทางการกีฬาให้ทั้ง 5 ทีม และให้ทั้ง 5 ทีม แข่งขันการทุ่มลูกฟุตบอลและโหม่งลูกฟุตบอลเข้าประตูซึ่งทีมที่ทำประตูได้น้อยที่สุด 2 ทีมจะต้อง เก็บอุปกรณ์กีฬาทำให้นักเรียนได้รู้จัก ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จากการเล่นกีฬาและสามารถประเมินตนเองในการเล่นและประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีปัญหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา

ตรงกับคำกล่าวของสุพนิต อิทธิวุฒิ (2555:15) กล่าวว่าความมีน้ำใจนักกีฬาว่าเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญ ในตัวบุคคลและมีความจำเป็นในการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคีความมีวินัย ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความมุ่งมั่นการอ่อนน้อมถ่อมตน และความมีมารยาทและสุภาพ วิริยะกิจ (2557:30) กล่าวว่าความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญในตัวบุคคลและมีความจำเป็นต่อมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันเป็นสังคม ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี ความมีวินัย ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความมุ่งมั่น การอ่อนน้อมถ่อมตนและความมีมารยาท ถ้าคนเราทุกคนมีคุณธรรมดังกล่าวจะช่วยให้ สังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mary Sara Wells, Gary D. Ellis, Karen P., Skye G. Arthur-Banning (2018:online) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาและ

ประเมินผลโครงการเพื่อส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาในกีฬาเยาวชน ความมีน้ำใจนักกีฬาที่ไม่ดี เป็นปัญหาที่ร้ายแรงและกำลังเติบโตในกีฬาเยาวชน ประสบการณ์ที่ไม่พึงประสงค์จากเหตุการณ์ที่เกิดจากการมีส่วนร่วมในกีฬาที่ไม่ดีอาจนำไปสู่การ จำกัด การออกกำลังกายเพื่อเพิ่มความเสี่ยงต่อการพัฒนาปัญหาสุขภาพเช่นโรคอ้วนและทำให้คุณภาพชีวิตลดลง ในทางตรงกันข้ามการสร้างประสบการณ์กีฬาที่ส่งเสริมการกีฬาสามารถเพิ่มความสุขในกิจกรรมและกระตุ้นให้เด็ก ๆ ได้ออกกำลังกายเป็นส่วนหนึ่งของไลฟ์สไตล์ของพวกเขา "โปรแกรมเล่นบาสเกตบอลเยาวชนแบบเล่นยากเล่นแฟร์เล่นสนุก" (PHPFPF) ได้รวมเอาองค์ประกอบของทฤษฎีพฤติกรรมทางสังคมนิยมเพื่อเปลี่ยนการ โฟกัสจากการแข่งขันไปสู่บรรยากาศของความเป็นนักกีฬา ใช้เทคนิคเฉพาะเพื่ออำนวยความสะดวกในการมีส่วนร่วมของนักกีฬาและผู้ชมในโครงการบาสเกตบอลเยาวชนเพื่อเพิ่มความรู้สึกร่วมมือและเพื่อช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วมแข่งขันกับทีม ตัวอย่างของเทคนิคเหล่านี้รวมถึงการเปิดตัวเกมก่อนระหว่างผู้เล่นและผู้ตัดสินการลงนามในคำร้องบนกระดานโปสเตอร์ขนาดใหญ่เพื่อสนับสนุนกีฬาที่โพสต์ไว้อย่างเด่นชัดนอกห้องยิมป้ายโฆษณาขนาดใหญ่และโปสเตอร์ส่งเสริมกีฬาในการแสดงผลในโรงยิมรางวัลแก่ผู้เล่นให้ดี นักกีฬาอีกครั้งตั้งค่าคะแนนให้เป็นศูนย์เมื่อความแตกต่างของคะแนนระหว่างทั้งสองทีมมีขนาดใหญ่เกินไปโพสต์เกมเหตุการณ์ทางสังคมสำหรับผู้เล่นและโค้ชและเว็บไซต์ของลีกที่มีภาพของทีมผู้ชนะรางวัลกีฬาแต่ละสัปดาห์ ข้อมูลการประเมินแสดงให้เห็นว่าเทคนิคดังกล่าวนำไปสู่ความรู้สึกที่ดีจากพ่อแม่เกี่ยวกับทัศนคติของนักกีฬาเด็กและให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสนุกอายุผลการแข่งขันและความคล้ายคลึงกันของระดับความสามารถของทีมฝ่ายตรงข้าม โดยรวมแล้วผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้มีความสุขสนุกสนานในระดับที่สูงขึ้นเมื่อเกมใกล้ถึงกัน (เมื่อเทียบกับ "การระเบิด") ผลกระทบเชิงลบของเกมที่จะระเบิดออกไปในระดับที่สนุกสนานของผู้เข้าร่วมกิจกรรมนั้นเป็นเรื่องที่รุนแรงที่สุดสำหรับผู้เข้าร่วมที่อายุนมากที่สุดที่มีสถิติทางสถิติคือผู้ที่ตกงาน ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าการพยายามส่งเสริมนักกีฬาและการปรับระดับทักษะและความสามารถของทีมอาจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อความสนุกสนานและการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง ผลการทดสอบแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของโปรแกรม PHPFPF ในการเสริมสร้างความสนุกสนานและความเป็นนักกีฬาในกีฬาเยาวชนนอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการโหม่งบอลและการทุ่มบอลโดยใช้ทฤษฎีปัญหาขั้นที่ 1-ปัญหาด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2-ปัญหาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เนื่องจากการโหม่งบอลและทุ่มฟุตบอลนั้นจะต้องช่วยเหลือกันและให้คำแนะนำซึ่งกันและกันไม่ว่าจะเป็นคู่ของตัวเองหรือภายในกลุ่มของตัวเอง

9. ด้านความอดทนอดกลั้น นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีปัญหาขั้นที่ 1-ปัญหาด้านความเข้าใจตนเอง อดทนอดกลั้น จากการฝึกให้นักเรียนเป็นผู้รักษาประตูซึ่งเป็นตำแหน่งเฉพาะ โดยได้พยายามฝึกในตำแหน่งนี้นักเรียนได้เกิดการยอมรับศักยภาพในการเป็นผู้รักษาประตูของตนจึงทำให้นักเรียนได้ประเมินตนเองโดยให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่คิดว่ามี

ศักยภาพสูงสุด 3 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 3 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีมของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มคณะศักยภาพทางการกีฬา และให้หัวหน้าทีมเป็นคนเลือกผู้รักษาประตู ทำการแข่งขันแบบพบกันหมดโดยมีผู้เล่นในทีมที่มีศักยภาพทางการกีฬามากและน้อยอยู่ในทีม เดียวกัน และเมื่อจบการแข่งขันนักเรียนสามารถยอมรับผลของการแข่งขันได้ยอมรับศักยภาพของตนเองและเพื่อนร่วมทีมรวมถึงยอมรับผลการแข่งขันที่เกิดขึ้นด้วยทำให้ นักเรียนได้รู้จัก ความอดทนอดกลั้น จากการเล่นกีฬาและสามารถประเมินตนเองในการเล่นและประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตรงกับคำกล่าวของ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) กล่าวว่า การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ตามหลักการและปรัชญาของการพลศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติจริงด้วยตนเองเป็นสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองในด้านต่างอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งมีกระบวนการเรียนรู้สำคัญ คือ 1.) กระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นกระบวนการเตรียมร่างกายและจิตใจของผู้เรียนก่อนที่จะเริ่มเรียนพลศึกษา ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นต้องในการเรียนพลศึกษาเป็นอันมาก เนื่องจากกระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความตื่นตัว พร้อมที่จะเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายด้วยความปลอดภัยและทำให้ระบบต่างๆของร่างกายได้รับการกระตุ้นให้ตื่นตัวและพร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้โดยไม่เกิดการบาดเจ็บ 2.) กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่ครูช่วยให้นักเรียน ได้มีความเข้าใจและเห็นความสำคัญในสิ่งที่เรียน เห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬาหรือกิจกรรมที่สอนรวมทั้งกำหนดระเบียบกติกาการเล่น หรือข้อตกลงอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การเล่นกีฬาเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้ 3.) กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนาน เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และได้พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้ 4.) กระบวนการสรุป ประเมินผล และสรุปปฏิบัติ เป็นกระบวนการสุดท้ายของการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะเป็นการสรุปและประเมินผลของการเรียนการสอนที่ผ่านมาให้ผู้เรียนทราบเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น สิ่งที่ครูควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบจะมีทั้งด้านการเล่น และพฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียนเกี่ยวกับระเบียบ กติกา การมีน้ำใจนักกีฬา และอื่น ๆ ที่ควรส่งเสริมให้ดีขึ้น ผู้เรียนจะได้มีเวลาพักก่อนที่จะทำความสะอาดและเข้าเรียนในวิชาอื่นต่อไปการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการจัดการในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งมุ่งเน้นเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพเป็นสำคัญ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้จึงให้ความสำคัญกับเรื่องทักษะกระบวนการ โดยผสมผสานเข้ากับเรื่องความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ จะเห็นได้จากผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน คือ

สามารถปฏิบัติได้ หรือปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอในการดำเนินชีวิตประจำวัน จึงอาจกล่าวได้ว่าการจัดการการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการปฏิบัติคือ กระบวนการที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ การที่ผู้เรียนศึกษาตนเองโดยสังเกตและได้เห็นตัวอย่างจากของจริงหรือการสาธิตผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติเกิดผลดีในการเรียนอย่างยิ่ง ขั้นตอนการปฏิบัติมี 4 ขั้นตอน คือ 1.) สังเกตรับรู้ หมายถึง ให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างหลากหลายจากรูปภาพ วิดีทัศน์ การสาธิตของจริงจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และผู้เรียนสรุปเป็นความคิดรวบยอดได้ 2.) ทำตามแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนตามแบบอย่าง หรือตัวอย่างที่แสดงให้เห็นทีละขั้นตอน โดยลำดับจากง่ายไปหายาก 3.) ทำเองโดยไม่มีแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเองโดยลำดับขั้นตอนตั้งแต่เริ่มต้นไปสู่ผลสำเร็จจากประสบการณ์ที่เคยเห็นได้ศึกษาด้วยตัวเอง 4.) ฝึกให้ชำนาญ หมายถึง ให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความชำนาญหรือทำได้โดยอัตโนมัติ ซึ่งอาจจะเป็นผลงานชิ้นเดิมหรือสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ สอดคล้องกับงานวิจัยของฮอร์รอกส์(สคิส ยาทองไชย, 2540: 19-20; อ้างอิงจาก Horrocks, 1978: 344-358) ได้ศึกษาเรื่องการส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาและการมีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระหว่างที่เรียนและแข่งขันกีฬาในโรงเรียน โดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนา เหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้น ของโคลเบอร์ก (Kohlberg) เป็นพื้นฐาน ได้ทำการศึกษาดังนี้ 1. กำหนดสถานการณ์ที่เป็นปัญหาในการเล่นกีฬาหรือเล่นเกมต่าง ๆ แล้วให้เด็ก อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน 2. การให้คะแนนลักษณะที่แสดงออกของความมีน้ำใจนักกีฬาในระหว่างที่มีการแข่งขันในทีมของตนเอง ถ้าได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้จะทำให้มีการแก้ตัวใหม่จนกว่าจะได้คะแนนตามเกณฑ์ จึงจะไปทำการแข่งขันกับทีมอื่นได้ พร้อมทั้งให้สมาชิกในทีมวิพากษ์วิจารณ์จุดอ่อนของทีมตนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ผลปรากฏว่าทำให้การแข่งขันภายในโรงเรียนดำเนินไปได้ด้วยดีปราศจากการขัดแย้ง และผู้เล่นมีความสำนึกในการมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการฝึกผู้รักษาประตูโดยใช้ทฤษฎีปัญหาขั้นที่ 1 -ปัญหาด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2 -ปัญหาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนมีความความอดทนอดกลั้นเนื่องจากการฝึกผู้รักษาประตูนั้นจะต้องอาศัยอดทนเพราะตำแหน่งผู้รักษาประตูนั้นจะฝึกแตกต่างจากผู้เล่นในตำแหน่งอื่นจำเป็นต้องอดทนในการฝึกผู้รักษาประตู

10. ด้านความมีมารยาท นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีปัญหาได้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านการเข้าใจใน ความมีมารยาท จากการฝึกเล่นฟุตบอลตามตำแหน่งที่ตัวเองถนัดที่สุดจึงทำให้นักเรียนได้มีการประเมินตนเอง โดยให้นักเรียนเลือกหัวหน้าทีมที่คิดว่ามีศักยภาพสูงที่สุด 3 คน และให้หัวหน้าทีมทั้ง 3 ทีม ผลัดกันเลือกผู้เล่นภายในทีมของตนเองทำให้เกิดการยอมรับการเลือกจากเพื่อนและทีม เป็นการแบ่งกลุ่มละศักยภาพทางการกีฬา ทำการแข่งขันแบบพบกันหมดโดยมีผู้เล่นในทีมที่มีศักยภาพทางการกีฬามากและน้อยอยู่ในทีม เดียวกัน และเมื่อจบการแข่งขันนักเรียนสามารถยอมรับผลของการแข่งขันได้ ยอมรับศักยภาพของตนเองและเพื่อนร่วมทีม รวมถึงยอมรับผลการแข่งขันที่เกิดขึ้นด้วยทำให้ นักเรียนได้รู้จัก ความมีมารยาท จากการเล่นกีฬาและ

สามารถประเมินตนเองในการเล่นและประเมินเพื่อนร่วมทีมในการเล่นกีฬาซึ่งเป็น ผลมาจากการเรียนรู้ พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา ตรงกับคำกล่าวของวอร์คส์ดีเพียร์ชอบ (2523: 20 –21) กล่าวว่าการเล่นกีฬานั้นนอกจากจะเล่นเพื่อจุดประสงค์ในการแข่งขันและเพื่อความ สนุกสนานแล้วนั้น บุคคลผู้มีน้ำใจนักกีฬานั้นควรมีลักษณะดังต่อไปนี้ 1.) เมื่อเป็นผู้เล่น ได้แก่เล่นด้วย น้ำใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักความสามัคคียึดมั่นปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของการเล่นไม่เอา ริดเอาเปรียบคู่แข่งเล่นกีฬาเต็มกำลังความสามารถรู้จักถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกันเล่นด้วยความ สุภาพเรียบร้อยไม่เย่อหยิ่งจองหองหรือโอ้อวดตนรู้จักควบคุมอารมณ์มีความอดกลั้นและยับยั้งชั่งใจ 2.) เมื่อเป็นผู้ดูปรบมือให้เกิดริตแก่ผู้ตัดสินและผู้เล่นทั้งสองฝ่ายเมื่อ ลงสนามเริ่มเล่นและเมื่อเล่นจบเกม แล้วปรบมือแสดงความชื่นชมในฝีมือหรือความสามารถของผู้เล่นทั้งสองฝ่ายในระหว่างเล่นยอมรับใน คำตัดสินและเจ้าหน้าที่ควบคุมเกมการเล่นด้วยดีปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของสนามโดยเคร่งครัด ชมกีฬาในแง่ของชั้นเชิงและความสามารถในการเล่นกีฬาอย่างแท้จริงไม่ไห้ ขู่ข่มผู้เล่น เจ้าหน้าที่ หรือ ผู้เล่นทั้งของฝ่ายตนเองและฝ่ายตรงข้าม เปล่งเสียงสนับสนุน ให้กำลังใจผู้เล่นด้วยวาจาสุภาพเมื่อฝ่าย เดียวกันเป็นผู้ชนะก็ไม่แสดงความดีใจจนออกนอกหน้า เกินไปและไม่ดูถูกหรือเหยียดหยามผู้แพ้เมื่อ ฝ่ายเดียวกันเป็นผู้แพ้ก็ไม่แสดงอาการออกนอกหน้าเกินไปและไม่อาฆาตผู้ชนะ มีใจเป็นธรรม ชมกีฬา โดยยึดมั่นในอุดมคติของการกีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อมิตรภาพและกีฬาเพื่อความสนุกสนานอย่าง แท้จริงมีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเป็นมิตรกับเพื่อนผู้ชมกีฬาด้วยกันยอมรับในผลของการเล่นและใน ความสามารถของผู้เล่นทั้งของฝ่ายตนเองและฝ่ายตรงข้าม

สอดคล้องกับงานวิจัยของคลาร์ค (Clark, 1996: 181) ได้ศึกษาและวิเคราะห์ทางด้านจริยธรรม และความมีน้ำใจนักกีฬาในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งจัดโดยผู้ฝึกสอนจาก FFL 84% ของผู้ฝึกสอนที่มี สุขภาพดีจาก FFL จากการสัมภาษณ์ผู้ฝึกสอน เห็นว่านักกีฬามีความบกพร่องทางด้านจริยธรรม จากการ ถกเถียงพบว่า ประมาณ 74% การแสดงออกด้านจริยธรรมในทางผิด ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ฝึกสอนที่หนัก ไปทางหลักการ และเหตุผล ซึ่งจะเคร่งครัดมาก แต่กลุ่มที่เคร่งครัดน้อยกับการใช้จริยธรรม จะเป็นผู้ ฝึกสอนที่เน้นในด้านการพูด คือ 68 – 70% โดยสรุปว่าปัญหาใหญ่ในการแข่งขันก็คือ ผู้ฝึกสอนต้องการ ชัยชนะ จึงทำให้นักกีฬามีพฤติกรรมที่ขัดต่อจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬากับ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ใช้กิจกรรมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1-ปัญญา ด้านความเข้าใจตนเอง และขั้นที่ 2-ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนมีมารยาท เนื่องจากการแข่งขันฟุตบอลนั้นนอกจากจะแพ้ชนะกันแล้วนักเรียนจะต้องมีมารยาทที่ดีต่อคู่แข่งขันไม่ว่าทีมตัวเองจะแพ้หรือชนะก็ตามซึ่งนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากกิจกรรมนี้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวันของตัวเองได้

ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยในครั้งนี้

1. ก่อนการทดลองควรจะให้แก่นักเรียนทราบก่อนที่จะเลือกกิจกรรม
2. ควรจะแก่นักเรียนเรื่องรูปแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา
3. แก้นจุดประสงค์ของการทำวิจัยให้นักเรียนทราบให้ชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรนำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดทฤษฎีพุทปัญญาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนปลายหรือในระดับอุดมศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวลี เอ๋ออ่อน. (2529) . การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กลิ่นประทุม แสงสุระ. (2550). การสร้างแบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กอง วิสุทธารมณ. (2523). การปลูกฝังน้ำใจในตัวนักเรียน. วารสารสุศึกษาพลศึกษาและนันทนาการ. 6(1):7-8.
- จรวพร ธรณินทร์. (2538). รักลูกให้ลูกรักเล่นกีฬา. กรุงเทพฯ. เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2514). วิชาพลศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฉัตรชัย เฉลิมอิสระชัย. (2525). การสร้างแบบวัดความรู้ความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธิษณะ ขอบธรรม. (2558). การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีน้ำใจนักกีฬาของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บรรจบ สุพรรณพิทักษ์. (2529). วารสารสุศึกษา พลศึกษาและนันทนาการ. 12(1): 1-4.
- ประโยชน์ สุทธิสง่า. (2528). ยุทธวิธีการเล่นฟุตบอลเป็นทีม. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พิมพ์พันธ์ เฉลิมบุปผ์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิดวิธีและเทคนิคการสอน 1. กรุงเทพฯ: เอเชียเตอร์กรุ๊ปแมเนจเม้นท์.
- พีระพงศ์ บุญศิริ. (2536). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ไพฑูรย์ กันสิงห์. (2541). ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฟอง เกิดแก้ว. (2527). วารสารสุศึกษา พลศึกษาและนันทนาการ. 10(1): 110–118.
- นภเนตร ธรรมบวร. (2545). การพัฒนากระบวนการคิดในเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มงคล พรหมสาขา ณ สกลนคร. (2493). กรมพลศึกษาแผนใหม่สำหรับ โรงเรียน. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.

- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2523, เมษายน). วารสารสุศึกษา พลศึกษาและนันทนาการ. 11(2): 20 – 2.
- (2545, 27 กันยายน) สารานุกรมศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วสันต์ ยงศรีปัญญาฤทธิ์. (2550). บุคลิกภาพ ความมีน้ำใจนักกีฬา ของนิสิตคณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2550.วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาสุศึกษา
และพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สาธิต เจริญรัตน์. (2537). การเปรียบเทียบความสามารถทางกลไกของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ที่เรียนตามปกติและเรียนโดยวิธีแทรกกิจกรรมพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาสุศึกษา
และพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนทรี สายสุทธิ. (2546). ความต้องการกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอ่างทอง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาสุศึกษา
และพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). การวัดและประเมินผล. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- สุกกิจ วิริยะกิจ. (2557). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนิต อธิวุฒ. (2554). คุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจในนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
6ในเขตธนบุรี ปีการศึกษา 2554. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อดิศักดิ์ ดวงศรี. (2553). การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดของคาร์รอลเพื่อ
พัฒนาความสามัคคีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาสุศึกษา
และพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อภิวัฒน์ จั่วลำหิน. (2553). การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนา
จริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์
กศ.ม. (สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.

- อร่าม เกียนขุนทด. (2533). ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีต่อพฤติกรรม การสอนพลศึกษาด้านการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อารี สันทนต์. (2535). พหุปัญญาและการเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: สมคมการศึกษาเพื่อเด็ก.
- Andrew, Gllene, John. (1996) . A Comparison of the Sportsmanship Attitudes and/or Moral Reasoning of Interscholastic Coaches. University of Southern Mississippi.
- Clark, BonnicLeingh.(1996).Florida Forensics League Coaches” Perceptons of Ethics and Sportsmanship in High School Forensics (Debate). University of South Florida.
- Sharma, Renuka. (2 0 0 4) . New Survery Shows High School Sports Filled With Cheating, Improper Gamesmanship and Confusion about Sportsmanship. Retrieved March 8,2007, from <http://www.charactercounts.org/sports/survey2004/> <http://www.nst-inter.com/news/detail.php?id=236>

ภาคผนวก ก
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญา
เพื่อสร้างความมั่นใจให้นักกีฬา

โครงสร้างแผนการจัดการเรียนพลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมั่นใจให้นักกีฬาของ

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

(กลุ่มที่เลือกกิจกรรมฟุตบอล)

ครั้งที่/ ชั่วโมงที่	สัปดาห์	สาระการเรียนรู้	หมายเหตุ
1	1	เลือกกิจกรรมกีฬาที่จะเรียนตามความสมัครใจ 6 กลุ่ม ได้แก่ -ฟุตบอล -บาสเกตบอล -วอลเลย์บอล -แบดมินตัน -เทเบิลเทนนิส -แอโรบิก	กลุ่มทดลอง(ฟุตบอล) กลุ่มควบคุม(บาสเกตบอล)
2-3	2	ประวัติและกติกากีฬาฟุตบอล 1. การสำรวจตัวเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและ กติกาของกีฬาฟุตบอลมีมากน้อยเพียงใด พหุปัญญาขั้นที่ 1) 2. การจับคู่กับเพื่อนและสอบถามความรู้เกี่ยวกับกีฬา ฟุตบอลและกติกาของกีฬาฟุตบอลจากคู่ของตัวเองว่าเพื่อน มีความรู้มากน้อยเพียงใดเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและกติกาของ กีฬาฟุตบอล (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 3. การแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกัน เพื่อแลกเปลี่ยน ความรู้เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและกติกาของกีฬาฟุตบอล ภายในกลุ่มของตัวเองและส่งตัวแทนออกมาพูดเกี่ยวกับ กีฬาฟุตบอลและกติกาของกีฬาฟุตบอลให้ทุกคนได้ฟังหน้า ชั้นเรียนเกี่ยวกับความรู้ในกีฬาฟุตบอลและกติกาของกีฬา ฟุตบอลของคนในกลุ่มของตัวเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2)	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่าง บุคคล (Interpersonal Intelligence)

ครั้งที่/ ชั่วโมงที่	สัปดาห์	สาระการเรียนรู้	หมายเหตุ
4-5	3	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล 1.การเตะลูกฟุตบอล 1.1 การเตะลูกฟุตบอลด้วยเท้า 1.2 การเตะลูกฟุตบอลด้วยเข่า 1.3 การเตะลูกฟุตบอลด้วยศีรษะ 1.4 การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการเตะลูกฟุตบอลอยู่ในระดับใด(พหุปัญญาขั้นที่ 1) 1.5 การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเตะลูกฟุตบอลจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 1.6 การแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การเตะลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2)	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)
6-7	4	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล 2.การเตะลูกฟุตบอล 2.1การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 2.2การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า 2.3 การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก 2.4 การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการเตะลูกฟุตบอลอยู่ในระดับใด (พหุปัญญาขั้นที่ 1) 2.5การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเตะลูกฟุตบอลจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 2.6การแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การเตะลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2)	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)

ครั้งที่/ ชั่วโมงที่	สัปดาห์	สาระการเรียนรู้	หมายเหตุ
8-9	5	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล 3.การหยุดลูกฟุตบอล 3.1 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า 3.2 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 3.3 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก 3.4 การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า 3.5 การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการหยุดลูกฟุตบอลอยู่ในระดับใด (พหุปัญญาขั้นที่ 1) 3.6การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การหยุดลูกฟุตบอลจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 3.7การแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การหยุดลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2)	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)
10-11	6	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล 4. การเลี้ยงลูกฟุตบอล 4.1 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 4.2 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก 4.3 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า 4.4 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยปลายเท้า 4.5 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า 4.6 การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลอยู่ในระดับใด (พหุปัญญาขั้นที่ 1) 4.7 การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเลี้ยงลูกฟุตบอลจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 4.8 การแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การเลี้ยงลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2)	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)

ครั้งที่/ ชั่วโมงที่	สัปดาห์	สาระการเรียนรู้	หมายเหตุ
12-13	7	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล 5. การโหม่งบอล 5.1 การยืนโหม่ง 5.2 การยืนกระโดดโหม่งไปทางข้าง 5.3 การวิ่งกระโดดโหม่ง 5.4 การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการโหม่งลูกฟุตบอลอยู่ในระดับใด (พหุปัญญาขั้นที่ 1) 5.5 การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การโหม่งลูกฟุตบอลจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 5.6 การแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การโหม่งลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 6. การทุ่มบอล 6.1 การยืนทุ่มลูกฟุตบอล 6.2 การเคลื่อนที่ทุ่มลูกฟุตบอล 6.3 การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการทุ่มลูกฟุตบอลอยู่ในระดับใด (พหุปัญญาขั้นที่ 1) 6.4 การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การทุ่มลูกฟุตบอลจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 6.5 การแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การทุ่มลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 7. การฝึกผู้รักษาประตู 7.1 คุณสมบัติการเป็นผู้รักษาประตูที่ดี 7.2 ลักษณะการเคลื่อนที่ของผู้รักษาประตู 7.3 การขว้างลูกฟุตบอล 7.4 การชก 7.5 การปัดลูกฟุตบอล 7.6 การกระโดดรับ	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)

ครั้งที่/ ชั่วโมงที่	สัปดาห์	สาระการเรียนรู้	หมายเหตุ
		7.7 การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการเป็นผู้รักษาประตูอยู่ในระดับใด (พหุปัญญาขั้นที่ 1) 7.8 การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเป็นผู้รักษาประตูจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน พหุปัญญาขั้นที่ 2) 7.9 การแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การเป็นผู้รักษาประตูภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2)	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)
14-15	8	การแข่งขันกีฬาฟุตบอล 1. การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการเล่นฟุตบอลในตำแหน่งที่ตัวเองเล่นได้ดีที่สุด (พหุปัญญาขั้นที่ 1) 2. การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเป็นการเล่นฟุตบอลจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 3. การแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ทีม เพื่อให้ให้นักเรียนช่วยกันวางแผนการแข่งขันภายในทีมของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2)	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)
16-17	9	การแข่งขันกีฬาฟุตบอล(ต่อ) 1. การเรียนรู้ตัวเองว่ามีความสามารถในการเล่นฟุตบอลในตำแหน่งที่ตัวเองเล่นได้ดีที่สุด (พหุปัญญาขั้นที่ 1) 2. การจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเป็นการเล่นฟุตบอลจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน (พหุปัญญาขั้นที่ 2) 3. การแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ทีม เพื่อให้ให้นักเรียนช่วยกันวางแผนการแข่งขันภายในทีมของตนเอง (พหุปัญญาขั้นที่ 2)	ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 -ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ขั้นที่ 2 -ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)
18	10	ประเมินผลกิจกรรมหลังจากการจัดการเรียนรู้	

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมั่นใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล สัปดาห์ที่ 2

หน่วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสร้างความคุ้นเคยเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล

ชื่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประวัติและกติกากีฬาฟุตบอล

ชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

จำนวน 30 คน

เวลา 2 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระสำคัญ

ประวัติความเป็นมาของฟุตบอล วิวัฒนาการของฟุตบอลกำเนิดฟุตบอลในประเทศไทยและกติกากีฬาฟุตบอล

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อให้ให้นักเรียนรู้จักประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอล
- 2.เพื่อให้ให้นักเรียนรู้จักกติกาของกีฬาฟุตบอล
- 3.เพื่อให้ให้นักเรียนยอมรับและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกายเป็นประจำที่ส่งผล

ต่อการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

- 4.รู้และเข้าใจหลักการออกกำลังกาย การเล่นเกม การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและปฏิบัติเป็นประจำ

สาระกิจกรรมการเรียนรู้

1. ประวัติความเป็นมา
2. วิวัฒนาการของฟุตบอล
3. สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ
4. กำเนิดฟุตบอลในประเทศไทย
5. ยุคทองของกีฬา “ฟุตบอลเป็นมหาอำนาจ”
6. กติกากีฬาฟุตบอล

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน (กระบวนการปฏิบัติ)

1. ขั้นเตรียม

- 1.1 นักเรียนเข้าแถวเป็นแถวตอน 5 แถวเท่าๆกัน
- 1.2 สำนักรายชื่อนักเรียน ตรวจสอบเครื่องแต่งกาย
- 1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4 ออบอุ่นและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายดังนี้
 - วิ่งรอบสนาม 3 รอบ
 - กระโดดตบมือเหนือศีรษะ 20 ครั้ง
 - หมุนข้อต่อส่วนต่างๆของร่างกาย
 - ยืดกล้ามเนื้อร่างกาย

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูอธิบายและเล่าประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการ สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ กำหนดฟุตบอลในประเทศไทยยุคทองของกีฬา “ฟุตบอลเป็นมหาอำนาจ”และกติกากีฬาฟุตบอล

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง 2.2 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและกติกาของกีฬาฟุตบอลว่ามีมากน้อยเพียงใด
*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 2.3 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและสอบถามความรู้เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและกติกาของกีฬาฟุตบอลจากกลุ่มของตัวเองว่าเพื่อนมีความรู้มากน้อยเพียงใดเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและกติกาของกีฬาฟุตบอล
*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 2.4 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกัน เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและกติกาของกีฬาฟุตบอลภายในกลุ่มของตัวเอง

3. ขั้นฝึกหัด

- 3.1 แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกัน
- 3.2 ให้นักเรียนไปศึกษา ประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการ สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ กำหนดฟุตบอลในประเทศไทย ยุคทองของกีฬา “ฟุตบอลเป็นมหาอำนาจ” และกติกากีฬาฟุตบอลตามใบงานที่ 1

3.3 ให้นักเรียนส่งตัวแทนออกมาพูดเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการ สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ กำเนิดฟุตบอลในประเทศไทย ยุคทองของกีฬา “ฟุตบอลเป็นมหาอำนาจ” และกติกากีฬาฟุตบอล

3.4 ครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติกีฬาฟุตบอลและกติกากีฬาฟุตบอล

4. ขั้นนำไปใช้

4.1 ให้นักเรียนบอกประโยชน์ของกีฬาฟุตบอลมาคนละ 1 ข้อ

4.2 ครูสังเกตพฤติกรรมในเรื่องความมีน้ำใจนักกีฬา

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

5.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงประโยชน์ของกีฬาฟุตบอล

5.2 เน้นให้นักเรียนมีวินัยมีความรับผิดชอบ ตรงเวลา สามัคคี ประหยัด มีน้ำใจนักกีฬาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตาม หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง ครุ่นดหมายครั้งต่อไป

5.3 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายด้านสุขปฏิบัติ

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้ทั่วไป

2. สนามฟุตบอล

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้ทั่วไป

วิวัฒนาการของฟุตบอล

ภาคตะวันออกไกล

ขงจื้อได้กล่าวไว้ในหนังสือ “กั๋งฟู” เกี่ยวกับกีฬาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาซึ่งต้องใช้เท้าและศีรษะใน สมัยจักรพรรดิเซ่งตี้ (Emperor Cheng Ti) (ปี 32 ก่อนคริสตกาล) มีการเล่นกีฬาล้ำฟุตบอล ซึ่ง เรียกว่า “ซื่อ ชู” (Tsuchu) ซึ่งหมายถึงการเตะลูกหนังด้วยเท้า กีฬานี้ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง จนมีนักประพันธ์และนักประวัติศาสตร์ในสมัยนั้นได้ยกย่องผู้เล่นที่มีชื่อเสียงให้เป็นวีรบุรุษของชาติ และในสมัยเดียวกันก็มีการเล่นกีฬาล้ำฟุตบอลในประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย

ภาคตะวันออกกลาง

ในกรุงโรม ความเจริญของตะวันออกไกลได้แผ่ขยายไปถึงตะวันออกกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ เล่นกีฬาชนิดหนึ่งเรียกว่า “ฮาร์ปาสตัม” (Harpastum) เป็นที่นิยมเล่นของชาวโรมและชาวกรีก โบราณ มาก่อน แล้ววิธีการเล่นที่มีจุดมุ่งหมาย หรือประตุนละขำแล้วเตะลูกบอลไปยังจุดหมายที่ต้องการ เช่น จากหมู่บ้านหนึ่งไปยังหมู่บ้านหนึ่ง การเล่นจะไปโดยการเตะการทุ่ม หรือการขว้างไปข้างหน้า “ฮาร์ปาสตัม” หมายถึงการเหวี่ยงไปข้างหน้า การเล่นกีฬา “ฮาร์ปาสตัม” ในกรุงโรมซึ่งดูเหมือนจะเป็นต้นกำเนิดของกีฬา “จิโอโก เดลคาลซิโด” และกีฬา “ซูลอ” ในฝรั่งเศส

ในประเทศอังกฤษ เมื่อ 900 ปีกว่ามาแล้วนั้นได้ตกอยู่ในความปกครองของพวกเคนส์ เชื้อสาย โรมัน ซึ่งยกกองทัพมาตีหมู่เกาะอังกฤษตอนใต้ และได้ปกครองเรื่อยมาจนถึงปี ค.ศ.1046 อังกฤษเริ่ม เข้มแข็งขึ้น สามารถขับไล่พวกเคนส์ออกจากประเทศ หลังจากนั้น 2-3 ปี อังกฤษ จึงเริ่มปรับปรุง ประเทศมีการขุดคูเมืองค้ำตามพื้นที่หลายแห่ง ในการขุดคูเมืองนี้คนงานคนหนึ่งได้ขุดพบกะโหลกศีรษะ หัวหนึ่ง ซึ่งบริเวณนี้เคยเป็นสนามรบและเป็นที่พักศพของพวกเคนส์มาก่อน ทุกคนในที่นั้นแน่ใจว่า เป็นกะโหลกของพวกเคนส์ อารมณ์แค้นจึงเกิดขึ้นทันทีเมื่อต่างคนต่างคิดถึงเหตุการณ์ที่ย้อนหลังไปถึง การปกครองที่ถูกพวกเคนส์กดขี่ทารุณจิตใจต่อคนอังกฤษสมัยนั้น ด้วยเหตุนี้คนงานคนหนึ่งจึงเตะ กะโหลกศีรษะนั้นทันที ฝ่ายคนอื่น ๆ ที่อยู่ในบริเวณนั้นก็พากันหยุดงานชั่วคราว หันมาช่วยกันเตะ กะโหลกศีรษะเป็นการใหญ่ เพื่อระบายอารมณ์แค้นที่เก็บไว้ช้านานแล้ว อย่างสนุกสนาน มีเด็กหนุ่ม กลุ่มหนึ่งเห็นกะโหลกนี้เข้า แม้จะมีความแค้นเช่นเดียวกันแต่ก็มีความคิดอย่างหนึ่งซึ่งเห็นเป็นความ สนุกสนานมากกว่า ในที่สุดเมื่อพวกนี้หากะโหลกศีรษะเตะกันไม่ได้ก็เอาถุงลมของวัวมาทำเป็นลูก กลมขึ้นเตะแทนกะโหลกศีรษะ ปรากฏว่าเป็นที่รื่นเริงสนุกสนานกันมาก

ในตอนแรกการเล่นฟุตบอลจะเล่นกันเป็นกลุ่ม เฉพาะคนธรรมดาเท่านั้นไม่มีการจำกัดจำนวนผู้ เล่น ประตูก็ห่างกันเป็นไมล์ ๆ และใช้เวลาเล่นเป็นชั่วโมง ๆ เกมมีเล่นระหว่างทหารใหม่ที่ถูกเกณฑ์

นักบวชคนแต่งงานแล้วคนโสด และพวกพ่อค้า เกมได้กลายเป็นสิ่งฉลองในงานพิธี เช่น ในวันโชรพทิวส์เดย์ (Shrove Tuesday) จะมีฟุตบอลนัดสำคัญให้คนดูเกมสมัยนั้นจะเล่นกันอย่างรุนแรงมีการบาดเจ็บกันมาก

วันที่ 13 เมษายน ค.ศ.1314 พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 2 ได้ทรงออกพระราชฎีกา “เนื่องจากมีเสียงอีกทีกรีกโคมจากการวิ่งแข่งลูกบอล ซึ่งอาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุมากมายอันเป็นข้อห้ามของพระเจ้า จึงมีพระบรมราชโองการในนามของพระเจ้าแผ่นดิน ให้ห้ามการเล่นกีฬาดังกล่าวในเมือง ผู้ฝ่าฝืนมีโทษถึงจำคุก” นอกจากนี้ยังมีข้อห้ามซึ่งออกในวันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ.1349 ขอให้เล่นยิงธนูในวันฉลองต่าง ๆ แทนการเล่นเกมโง่ ๆ เช่น ฟุตบอล

โอกาสต่อมากีฬาฟุตบอลได้จัดให้มีการแข่งขันกันอีก ซึ่งเป็นการเผชิญหน้ากันระหว่างทีมต่าง ๆ ที่อยู่ห่างกันประมาณ 3 - 4 ไมล์ (5 - 6 กม.) ในปี ค.ศ.1801 กีฬานี้ได้รับการจัดเกลาให้ดีขึ้น มีการกำหนดจำนวนผู้เล่นให้เท่ากันในแต่ละข้าง ขนาดสนามอยู่ในระหว่าง 80 - 100 หลา (73 - 91 ม.) และมีประตูทั้งสองข้างที่ริมสุดของสนามซึ่งทำด้วยไม้ 2 อัน ห่างกัน 2 - 3 ฟุต ในปี ค.ศ.1823 ได้จัดให้มีการจัดการเล่นฟุตบอลในรูปแบบของการเล่นในปัจจุบันในปี ค.ศ.1850 ได้มีการออกกฎและระเบียบการเล่นไปสู่ดินแดนต่าง ๆ ให้ปฏิบัติตาม จำกัดจำนวนผู้เล่นข้างละ 15 - 20 คน ในปี ค.ศ.1870 มีการกำหนดผู้เล่นให้เหลือข้างละ 11 คน โดยมีผู้เล่นกองหน้า 9 คน และมีผู้รักษาประตู 2 คน ผู้รักษาประตูใช้เท้าเล่นเหมือน 9 คนแรก จนกระทั่งลดลงเหลือ ผู้รักษาประตู 1 คน แต่อนุญาตให้ใช้มือจับลูกฟุตบอลได้ในปี 1880

ปี ค.ศ.1857 ได้มีการก่อตั้งสโมสรฟุตบอลเป็นครั้งแรกที่เมืองเชนนิลด์ ประเทศอังกฤษ และต่อมาในวันที่ 26 ตุลาคม ค.ศ.1863 สโมสรฟุตบอล 11 แห่ง มาพบกันที่กรุงลอนดอนเพื่อก่อตั้ง “สมาคมฟุตบอล” ขึ้น ซึ่งเป็นรากฐานในการกำเนิด “สมาคมแห่งชาติ” ขึ้นถึง 140 สมาคม และทำให้ผู้เล่นฟุตบอลต้องเล่นตามกฎและกติกาของสมาคมฟุตบอลจนเวลาผ่านไปจากคำว่า “Association” ย่อเป็น “assoc” และกลายเป็น “Soccer” ขึ้นในที่สุดซึ่งนิยมเรียกกันในประเทศอังกฤษ แต่ชาวอเมริกันเรียกว่า “Football” หมายถึง American Football

ภายนอกเกาะอังกฤษ พวกกะลาสีเรือ ทหาร พ่อค้า วิศวกร หรือแม้แต่คนบวชได้นำกีฬานี้ไปเผยแพร่ ประเทศเดนมาร์ก เป็นประเทศที่ 2 ในยุโรปที่มีสมาคมประจำชาติ

ในอเมริกาใต้ สโมสรแรกได้ถูกตั้งขึ้นในประเทศอาร์เจนตินา เมื่อพี่น้องชาวอังกฤษ 2 คน ได้ลงข้อความโฆษณาในหนังสือพิมพ์ของเมืองบัวโนส ไอเรส เพื่อหาผู้อาสาสมัครในปี ค.ศ.1884 กีฬาฟุตบอลก็กลายเป็นวิชาหนึ่งในโรงเรียนของเมืองบัวโนส ไอเรส (Buenos Aires)

การแข่งขันระดับชาติครั้งแรกในทวีปนี้ ก็คือการแข่งขันระหว่างอาร์เจนตินากับอุรุกวัยในปี ค.ศ. 1905 แต่พวกอเมริกาเหนือได้เริ่มแข่งขันระดับนี้ขึ้นก่อนในปี ค.ศ.1892 ซึ่งเป็นการแข่งขันระหว่างสหรัฐอเมริกา กับ แคนาดา

ฟุตบอลได้เข้ามาเริ่มการแข่งขันภายใต้กฎของสมาคมแห่งชาติ เมื่อปี ค.ศ.1869 ระหว่างทีมรีดเกอร์กับบริตันตัน จากนั้นก็มีการฟุตบอลได้เจริญขึ้นช้า ๆ ได้มีการตั้งสมาคมฟุตบอลต่างจังหวัดขึ้นในปี ค.ศ.1907 และมีการฝึกสอนฟุตบอลในปี ค.ศ.1941

ในทวีปเอเชีย อินเดียเป็นประเทศแรกที่เริ่มเล่นฟุตบอล ศาสตราจารย์วิทยาลัยจากกัลกัตตาเป็นผู้นำสมาคมกฎเกณฑ์การเล่นมาเผยแพร่ในปี ค.ศ.1883 และในปี ค.ศ.1892 ก็ได้มีการแข่งขันชิงถ้วยรางวัลเป็นครั้งแรก

ในบางทวีปซึ่งยังไม่มีชื่อเสียงทางด้านการเล่นฟุตบอล กีฬานี้ก็ได้เริ่มมีการเล่นมาก่อนร่วมร้อยปีแล้ว เช่น สมาคมฟุตบอลแห่งนิวเซาท์เวลส์ได้ถูกตั้งขึ้นในออสเตรเลียในปี ค.ศ.1882 และสมาคมฟุตบอลนิวซีแลนด์ได้ถูกตั้งขึ้นหลังจากนั้น 9 ปี

ในทวีปอาฟริกา สมาคมระดับชาติแห่งแรกได้ถูกตั้งขึ้นในประเทศอาฟริกา แต่อียิปต์เป็นประเทศแรกที่มีการแข่งขันระดับชาติในปี ค.ศ.1924 คือ 3 ปีหลังจากที่ได้ก่อตั้งสมาคมขึ้นอียิปต์สามารถเอาชนะฮังการีได้ 3 - 0 ในกีฬาโอลิมปิกที่ปารีส

การแข่งขันระดับชาติเป็นการแข่งขันระหว่างอังกฤษและสกอตแลนด์ ตั้งแต่ปี ค.ศ.1872 และในปีแรกของศตวรรษที่ 20 โดยประเทศยุโรปอื่น ๆ

สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) (Federation International Football Association)

สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (F.I.F.A) ก่อตั้งขึ้นที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เมื่อ ค.ศ.1904 โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย และ มีประเทศที่ร่วมประชุมก่อตั้ง 7 ประเทศ คือ ฝรั่งเศส เบลเยียม เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ สเปน สวีเดน และสวิตเซอร์แลนด์ มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่เมืองซูริก ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

สมาพันธ์ฟุตบอลที่ได้รับการรับรองจากสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ แบ่งออกเป็นเขตการรับผิดชอบ และขึ้นตรงกับสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ ดังนี้

- (1) Africa (CAF) เป็นเขตที่มีสมาชิกมากที่สุด ได้แก่ ประเทศแอลจีเรีย ตูนิเซีย แอลจีเรีย ชูดาน เป็นต้น
- (2) America-North and Central Caribean (CONCACAF) ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา เม็กซิโก กัวมา ไอดี เอลซาลวาดอร์ กัวเตมาลา ฮอนดูรัส เป็นต้น
- (3) South America (CONIMBOL) ได้แก่ ประเทศเปรู บราซิล อุรุกวัย โบลิเวีย อาร์เจนตินา ชิลี เวเนซุเอลา อิควาดอร์ โคลัมเบีย เป็นต้น
- (4) Ais (AFC) เป็นเขตที่มีสมาชิกรองจากอาฟริกา ได้แก่ ไทย มาเลเซีย เกาหลี ญี่ปุ่น ฮองกง เลบานอน อิสราเอล อิหร่าน จอร์แดน เนปาล เป็นต้น
- (5) Europe (UEFA) เป็นเขตที่มีการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ ประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ฮังการี อิตาลี สกอตแลนด์ รัสเซีย สวีเดน สเปน เนเธอร์แลนด์ เป็นต้น

(6) Oceania เป็นเขตที่มีสมาชิกลน้อยที่สุด และพึงจะได้รับการแบ่งแยกออกไปใหม่ ได้แก่ ประเทศออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฟิจิ และปาปัวนิวกินี เป็นต้น ประเทศต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกจะต้องเสียค่าบำรุงเป็นรายปี ๆ ละ 300 ฟรังก์สวิส ประมาณ 2,400 บาท

Asian Football Confederation (AFC)

ในทวีปเอเชียมีการจัดตั้ง AFC เพื่อดำเนินการด้านฟุตบอล

ค.ศ.1952 มีการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่เฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ได้มีนักกีฬาและเจ้าหน้าที่จากประเทศในเอเชียเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ด้วย จึงได้มีการหารือกันในการที่จะตั้งสหพันธ์ฟุตบอลเอเชียขึ้น

ค.ศ.1954 มีการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่กรุงมนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ก็ได้เริ่มจัดตั้งคณะกรรมการจากชาติต่าง ๆ เข้าร่วมเป็นสมาชิก 12 ประเทศ

ค.ศ.1958 มีการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่ประเทศญี่ปุ่น ได้มีการประชุมเกี่ยวกับเรื่องนี้ และมีการประชุมเพื่อเป็นสมาชิก รวมเป็น 35 ประเทศ

ค.ศ.1966 สหพันธ์ได้มองเห็นความสำคัญของ AFC จึงได้กำหนดให้มีเลขานุการประจำในเอเชีย โดยออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมดรวมทั้งเงินเดือน คนแรกที่ได้รับตำแหน่ง คือ โค้วอิ้วเก็ก

ค.ศ.1974 ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่เดहरาน ประเทศอิหร่าน ได้มีการประชุมประเทศสมาชิกของ AFC และที่ประชุมได้ลงมติขับไล่ประเทศอิสราเอลออกจากสมาชิกและให้รับเงินแดงเข้าแทน ทั้ง ๆ ที่เงินแดงยังไม่ได้เป็นสมาชิกของสหพันธ์ นับว่าเป็นการสร้างเหตุการณ์ ที่ประหลาดใจกับบุคคลทั่วไปเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ก็เนื่องจากเหตุผลทางการเมือง

ค.ศ.1976 มีการประชุมกันที่ประเทศมาเลเซีย ปรากฏว่าประเทศสมาชิกได้ลงมติให้ขับไล่ประเทศไต้หวันออกจากสมาชิก และได้รับเงินแดงทั้ง ๆ ที่ได้หวั่นเป็นประเทศที่ร่วมกันก่อตั้งสหพันธ์ขึ้นมา งานของ AFC

- 1.ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุม Asian Cup
- 2.ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุม Asian Youth
- 3.ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุมฟุตบอลโลกรอบคัดเลือก
- 4.ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุม Pre-Olympic
- 5.ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุม World-Youth
- 6.ควบคุมการแข่งขัน King Cup, President Cup, Merdeka

Djakata Cup นอกจากนี้ยังได้จัดตั้ง Coaching School ขึ้นอีก 3 แห่งที่ญี่ปุ่น มาเลเซีย และอิหร่าน โดยได้รับความร่วมมือจากสหพันธ์จัดส่งวิทยากรมาช่วยดำเนินการ

อย่างไรก็ดี ในปี ค.ศ.1904 ได้มีกลุ่มจากประเทศต่าง ๆ ในแถบนี้ได้ประชุมกันที่ปารีส เพื่อตั้งสหพันธ์สมาคมฟุตบอลนานาชาติขึ้น ในครั้งแรกก่อนการจัดตั้งสหพันธ์ 20 วัน

สเปนและเดนมาร์กไม่เคยร่วมการแข่งขันระดับชาติมาก่อน และ 1 ใน 3 ประเทศที่เข้าร่วมประชุมยังไม่มีสมาคมฟุตบอลในชาติของตน แต่สหพันธ์ก็พัฒนาขึ้นไปเรื่อย ๆ โดยมีสมาชิก 5 ชาติ ในปี ค.ศ.1938 73 ชาติ ในปี ค.ศ.1950 และในปัจจุบันมีสมาชิกถึง 146 ประเทศที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมของสหพันธ์ ทำให้สหพันธ์เป็นองค์การกีฬาที่ใหญ่ที่สุดในโลกสหพันธ์ประจำทวีปของสมาคมฟุตบอลแห่งแรกที่จัดขึ้น คือ Conmebol ซึ่งเป็นสหพันธ์ของอเมริกาใต้ สหพันธ์นี้ได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อจัดการแข่งขันภายในทวีป เพื่อชิงชนะเลิศในอเมริกาใต้ ในปี ค.ศ.1917 เกือบครึ่งศตวรรษต่อมาเมื่อการแข่งขันภายในทวีปได้แพร่หลายมากขึ้น จึงได้มีการจัดตั้งสหพันธ์ในทวีปอื่น ๆ ขึ้นอีก คือ สหภาพสมาคมฟุตบอลยุโรปในปี ค.ศ.1954 ซึ่งเป็นปีเดียวกับการจัดตั้งในทวีปเอเชีย และ 2 ปีก่อนการจัดตั้งสหพันธ์ฟุตบอลแห่งอาฟริกา (Concacaf) หรือสหพันธ์ฟุตบอลแห่งอเมริกากลาง ส่วนอเมริกาเหนือและคาริเบียนได้ถูกจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1961 ซึ่งเป็นสหพันธ์ในวงการฟุตบอลโลก คือ สหพันธ์ฟุตบอลแห่งโอเชียเนีย

กำเนิดฟุตบอลในประเทศไทย

การเล่นฟุตบอลเริ่มในปี พ.ศ.2444 หลังจากมีการตรากติกาฟุตบอลขึ้นใช้เป็นทางการเมื่อปี พ.ศ. 2443 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แต่งตั้ง “คณะกรรมการฟุตบอลแห่งสยาม” อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ และเปลี่ยนชื่อเป็น “สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์” ฉะนั้นจึงถือวันที่ 1 พฤศจิกายน เป็นวันคล้ายวันเกิดของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย

การเริ่มแข่งขันฟุตบอลในประเทศไทย

การกีฬาในเมืองไทยนั้นเป็นที่ปรากฏว่ายังไม่มีแบบแผนที่แน่นอน ยกเว้นเป็นเพียงการฝึกฝนร่างกายเพื่อการทำสงครามและการต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด ตลอดจนเป็นเพียงการละเล่นที่มีเป้าหมายเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยคัดแปลงจากกิจกรรมในชีวิตประจำวันของคนไทยยุคโบราณเท่านั้นเอง

อาณาจักรไทยในแต่ละยุคแต่ละสมัยได้เริ่มมีการคบหากับชาวต่างชาติ ทั้งภูมิภาคเดียวกัน หรือต่างภูมิภาค เช่น กลุ่มประเทศตะวันตก หรือทวีปยุโรป เป้าหมายของการติดต่อในเบื้องต้นนั้น คือ ความต้องการทางเศรษฐกิจหรือการค้าขาย เมื่อชาวต่างชาติเริ่มเข้ามาอยู่เมืองไทยมากขึ้น จึงเริ่มแพร่วัฒนธรรมต่าง ๆ ของตนเองติดตามมา กีฬาของชาวตะวันตกและชาวยุโรปจึงเริ่มเป็นที่รู้จักของชาวไทยมากขึ้น

รัชสมัยของ “พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” รัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ จึงเป็นช่วงที่คนไทยรู้จักกีฬาของชาวยุโรปและชาวตะวันตกมากขึ้นกว่าทุกยุคที่ผ่านมา “ฟุตบอล” ก็เป็นกีฬานชนิดหนึ่งในจำนวนหลาย ๆ อย่างที่ชาวไทยได้เริ่มรู้จักและเริ่มเล่นกันบ้าง แต่ยังไม่เป็นที่นิยมและแพร่หลายนักกระทั่งในสมัยของ “พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” รัชกาลที่ 5 แห่งกรุง

รัตนโกสินทร์ วัฒนธรรมกีฬาของชาวตะวันตกจึงเป็นที่รู้จักของคนไทยมากขึ้นตามลำดับเมื่อพระองค์ส่งพระเจ้าลูกยาเธอและข้าราชการบริพารเดินทางไปศึกษาวิชาการด้านต่าง ๆ จากต่างประเทศกลับมาพร้อมกับนำเอาวัฒนธรรมการเล่นกีฬานานาชาติต่าง ๆ มาเล่นในเมืองไทยกันมากขึ้น โดยมีชาวต่างประเทศในกรุงรัตนโกสินทร์ขณะนั้นเป็นบุคคลสำคัญในการเข้าร่วมกิจกรรมอันนี้

กีฬาในแบบแผนของชาวตะวันตกช่วงนั้นนิยมเล่นกันเฉพาะในเขตพระบรมมหาราชวังหรือวังต่าง ๆ แล้วค่อย ๆ ขยายขอบเขตออกไปสู่โรงเรียนต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ จากนั้นจึงขยายอิทธิพลออกไปถึงประชาชนในชุมชนต่าง ๆ ในเวลาต่อมา

ยุคของการแข่งขันกีฬาอันเป็นแบบแผนและแบบฉบับของชาวตะวันตกในเมืองไทยได้เริ่มอย่างเป็นทางการเมื่อ “วันที่ 11 มกราคม รัตนโกสินทร์ศก 116 หรือพุทธศักราช 2440” อันเป็นวันที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จนิวัตพระนครจากการประพาสทวีปยุโรปบรรดาโรงเรียนและหน่วยงานต่าง ๆ ได้ร่วมกันจัดการแข่งขันกรีฑานักเรียนที่ท้องสนามหลวงหรือทุ่งพระเมรุ เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองและรับเสด็จ นับเป็นครั้งแรกของการแข่งขันกีฬาสากลในเมืองไทย

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงนับว่าได้วางรากฐานของกีฬาในเมืองไทยไว้อย่างมากมายมหาศาลด้วยการออก “พระราชกิจจานุเบกษาว่าด้วยการส่งเสริมกีฬา” ทำให้ชาวไทยสนใจกีฬาสากลมากขึ้น พร้อมทั้งทรงสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาสากลชนิดต่าง ๆ เสมอ ตลอดจนรับเอาบุคลากรต่างชาติมาช่วยเหลือในการวางรากฐานกีฬาสากลและกีฬาไทยให้กับ “กระทรวงธรรมการ” หรือกระทรวงศึกษาธิการในสมัยนั้นอย่างเป็นทางการด้วย“พ.ศ.2442” สนามหลวงคือที่เกิด

การเล่นฟุตบอลตามแบบฉบับสากลนั้น นอกจากชาวต่างชาติโดยเฉพาะ “ชาวอังกฤษ” ที่เป็นต้นฉบับในเมืองไทยแล้ว คนไทยคนแรกที่มีริเริ่มนำฟุตบอลแบบสากลเข้ามาเล่นและเผยแพร่ก็คือ “เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี (สนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา)” ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการ เมื่อ พ.ศ.2454 - 2458 และทำงานในกระทรวงธรรมการมาแล้วในก่อนหน้านั้น

“เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี” เป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมากมาย ด้วยความเป็นผู้มีวิสัยทัศน์เป็นที่ยิ่ง การนำเอากีฬาฟุตบอลมาบุกเบิกในเมืองไทยหนนั้นเริ่มต้นด้วยการเผยแพร่ไปในโรงเรียนต่าง ๆ ท่ามกลางความรู้สึกต่อต้านของบรรดาผู้ปกครองเพราะเห็นว่าการเล่นฟุตบอลนั้นทำให้เสียการเรียน และมีผลร้ายถึงขั้นได้รับอันตรายบาดเจ็บและอาจถึงตายก็ได้ แต่สิ่งเหล่านี้หาได้ทำให้ท่านล้มเลิกความตั้งใจในเรื่องนี้แต่อย่างใดไม่ซ้ำยังมิพยายามหาทางป้องกันอันตรายจากการเล่นฟุตบอลด้านต่าง ๆ อีกด้วย

ระยะนั้นคนที่รู้จักกีฬาฟุตบอลและเล่นฟุตบอล จึงได้รับอิทธิพลแนวความคิด “จงเล่นฟุตบอลอย่าไปเล่นคน” (PLAY THE BALL NOT PLAY THE MAN) อันเป็นแนวความคิดสำคัญทำให้ความเติบโตของกีฬาฟุตบอลในเมืองไทยเริ่มเป็นรูปร่างมากขึ้น โดยเฉพาะหลังจากที่ท่านได้เชิญครูใหญ่จาก

โรงเรียนต่าง ๆ มาประชุมชี้แจงในเรื่องนี้ ตลอดจนช่วยเป็นแรงในการทำความเข้าใจกับบรรดาผู้ปกครองเสียใหม่

หลังจากเสด็จนิวัติพระนครของรัชกาลที่ 5 เมื่อปี 2440 แล้วการละเล่นกีฬาสากลเมืองหลวงเริ่มคึกคักขึ้นตามลำดับ กีฬาฟุตบอลก็เริ่มมีคนเล่นมากขึ้น โดยเฉพาะคนอังกฤษในไทย และบรรดาข้าราชการ ครู - อาจารย์ต่าง ๆ “เสาร์ที่ 2 กุมภาพันธ์ รัตนโกสินทร์ศก 119 พุทธศักราช 2443” เป็นวันซึ่งมีการแข่งขันฟุตบอลตามแบบฉบับสากลขึ้นเป็นครั้งแรกของเมืองไทยที่ท้องสนามหลวง อันเปรียบเสมือน สถานที่ออกกำลังกาย และสถานที่ประกอบงานพิธีต่าง ๆ

การแข่งขันครั้งนั้นเป็นการพบกันระหว่าง “ชุดบางกอก” หรือชื่อเต็มว่า “ชุดที่เหลือของบางกอก” (THE REST OF BANGKOK) กับ “ชุดกรมศึกษาธิการ” จากกระทรวงธรรมการ ชื่อการแข่งขันอย่างเป็นทางการ คือ “การแข่งขันฟุตบอลตามข้อบังคับของแอสโซซิเอชัน” เพราะฟุตบอลในยุคนั้นเรียกกันว่า “แอสโซซิเอชันฟุตบอล” (ASSOCIATION FOOTBALL) และกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่ใช้ลูกบอลเป็นเครื่องมือในการเล่น คือ “รักบี้ฟุตบอล” (RUGBY FOOTBALL)

การแข่งขันฟุตบอลหนแรกของเมืองไทยในครั้งนั้น เป็นการแข่งขันที่เป็นทางการหลังจาก ที่มีการซ้อมกันเล่นอย่างสนุก ๆ มาเป็นเวลานานพอสมควร ทีมบางกอกนั้นประกอบด้วยผู้เล่นต่างชาติในเมืองไทยยามนั้นที่มีความชำนาญในเกมฟุตบอลเป็นอย่างดี และทีมกรมศึกษาธิการประกอบด้วยผู้เล่นต่างชาติที่นอกเหนือจากเล่นให้ทีมบางกอกแล้ว สมทบด้วยผู้เล่นชาวไทยแท้ ๆ อีกประมาณ 4 - 5 คน

นักฟุตบอลไทยยุคต้นในทีมศึกษาธิการนั้นได้แก่ “พลตรีพระยาอนุภาพไตรภพ (จำรัส เทพหัสดิน ณ อยุธยา)” ที่เคยดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารกองพลนครราชสีมา ก่อนถึงแก่กรรม “คุณพระภักดีบรมนารถ (สุดใจ สันธิโยธิน)” อดีตหัวหน้ากองบัญชาการกรมไปรษณีย์โทรเลขถึงแก่กรรมเมื่อปี 2503 “ครูตั่ง” หรือ “ครูบุญตั่ง” ที่เข้าใจว่าเป็นนักเรียนรุ่นแรกในจำนวน 108 คน ของโรงเรียนสายวลีสัตฐานาคาร “หม่อมหลวงคอย ญูธร”

ส่วนนักฟุตบอลชาวต่างชาติในครั้งนั้นล้วนแล้วแต่มีผู้เดินทางมาทำงานและรับราชการด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านการศึกษาในกระทรวงธรรมการของเมืองไทย และมีหลายคนที่แต่งงานกับคนไทยแล้วเป็นต้นตระกูลของนามสกุลดัง ๆ ในเมืองไทยหลายต่อหลายคนในเวลาต่อมา

การแข่งขันฟุตบอลอย่างเป็นทางการครั้งแรกของเมืองไทยนั้น ถือกันว่าเป็น “นัดพิเศษ” ที่ไม่มีการเก็บค่าชมแต่อย่างใด เดิมทีวางแผนกันว่าจะใช้สนามของ “โรงเรียนราชวิทยาลัย” หรือวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยาในปัจจุบันเป็นสถานที่แข่งขันกัน แต่หลังจากพิจารณาแล้วจึงตกลงโยกย้ายมาแข่งขันกันที่สนามหลวงใจกลางพระนครแทน เพื่อให้ประชาชนทั่วไปได้ชม การแข่งขันกันอีกด้านหนึ่งด้วย

“หนังสือพิมพ์บางกอกไทมส์” ฉบับวันที่ 4 มีนาคม คริสต์ศักราช 1901 ได้รายงานผล การแข่งขันฟุตบอลสากลครั้งแรกของเมืองไทยไว้พร้อมกับความเห็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

“เราได้เริ่มใคร่ครวญดูเห็นว่า ฟุตบอลและคริกเก็ตเช่นกัน น่าจะเป็นกีฬาที่เล่นง่ายในบางกอก ผู้สนับสนุนให้มีการแข่งขันฟุตบอลระหว่างชุดในนามกรมศึกษาธิการกับชุดนอกนั้นของบางกอก เมื่อวันเสาร์ที่ทุ่งพระเมรุ ควรแก่การยกย่องทุกด้านในความพยายามที่จะสร้างความสนใจในกีฬาประเภทนี้ และไม่มีอะไรมากไปกว่าความยินดีปรีดีเปรม มีผู้ไปดูที่เป็นฝรั่งค่อนข้างจะคับคั่ง ไม่มีอะไรจะกล่าวถึงสำหรับคนไทยที่ไปดู เว้นเสียแต่ว่าเขาพากันชวนกัน เมื่อเห็นผู้เล่นบางคนที่ย่อนช้อยโหม่งลูกบอล การแข่งขันได้เล่นไปตามกฎของแอสโซซิเอชัน”

ผลการแข่งขันฟุตบอลครั้งแรกของเมืองไทยครั้งนั้น ลงเอยด้วยการเสมอกัน 2-2 ประตู โดยทีมศึกษาธิการยิงนำไปก่อนในครั้งแรก 1-0 และทีมบางกอกตีเสมอก่อนยิงนำไปเป็น 2-1 แล้วทีมศึกษาธิการตีเสมอได้ก่อนหมดเวลาการแข่งขันในที่สุด

การแข่งขันฟุตบอลสามัคยาจารย์ (ฟุตบอลครู)

ระหว่าง ร.ศ.124 นั้นมีการแข่งขันกรีฑาและกีฬาหลายรายการมากขึ้นเรื่อย ๆ “สามัคยาจารย์สมาคม” ซึ่งเป็นสมาคมใหญ่สมาคมหนึ่งในสมัยนั้น และถือว่าเป็นสมาคมที่ใหญ่ที่สุด เพราะมีสมาชิกมากที่สุดเป็นครูบาอาจารย์เสียมากกว่าก่อน มีกิจกรรมสำคัญในการส่งเสริมครูศาสตร์ มีการบรรยายวิชาครูเป็นประจำตลอดจนมีกิจกรรม ดนตรี กรีฑา และศิลปะสมทบอีกด้วย

เดือนพฤศจิกายน ร.ศ.124 หรือ พ.ศ.2448 สามัคยาจารย์สมาคมได้จัดกิจกรรมศิลปะและกีฬาสำหรับโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อเป็นการร่วมเฉลิมฉลองวันเฉลิมพระชนมพรรษาของสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช (พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6) ในเวลาต่อมาซึ่งเป็นองค์อุปถัมภ์สมาคม

กีฬาประจำปีของสามัคยาจารย์สมาคมหนึ่ง มีการแข่งขันฟุตบอลสำหรับนักเรียนด้วยรายการหนึ่ง และในปี พ.ศ.2448 นี้เอง สามัคยาจารย์สมาคมก็จัดการแข่งขันฟุตบอลครู หรือสำหรับสมาชิกที่ยังเป็นครูในโรงเรียนต่าง ๆ ขึ้นมาอีกรายการหนึ่ง และฟุตบอลรายการนี้มีชื่อว่า “ฟุตบอลสามัคยาจารย์” ก็มีการแข่งขันในอีกหลาย ๆ ปีต่อมา

การแข่งขันฟุตบอลสามัคยาจารย์เป็นการแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของกีฬาฟุตบอลในเมืองไทยอีกด้านหนึ่ง เมื่อปรากฏว่าการแข่งขันเป็นไปอย่างเรียบร้อย และอันตรายที่เกิดขึ้นกับผู้เล่นก็ลดน้อยลงตามลำดับ ตลอดจนมาตรฐานในด้านผู้ตัดสินก็เริ่มดีขึ้นตามลำดับ เช่นกัน เมื่อได้ตัว “มร.อี.เอส. สมิธ” อดีตนักฟุตบอลอาชีพจากสโมสรของอังกฤษมาทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินอยู่ช่วงหนึ่งประมาณปี ค.ศ. 2450- 2452 ทำให้คนไทยโดยเฉพาะบรรดาครูได้รับรู้กติกาที่ชัดเจนมากขึ้นตามลำดับ

ฟุตบอลสามัคยาจารย์มีประวัติศาสตร์ที่ไม่น่าลืมไปประการหนึ่งก็คือในการแข่งขันกรีฑาสามัคยาจารย์ระหว่างสมาชิกของสมาคมประจำปี พ.ศ.2451 หรือ ร.ศ.127 นั้นได้จัดให้มีการแข่งขัน “เตะฟุตบอลไกล” ขึ้นมาเป็นพิเศษรายการหนึ่ง ผลปรากฏว่า “ครูพร” จากโรงเรียน

วัดสุทัศนชนะเลิศ, “ครูระเบียบ” จากโรงเรียนบพิตรภิมุขได้รองชนะเลิศ สถิติเตะไกลก็เมตรไม่ได้มีการบันทึกไว้ จากนั้นในปีถัดมา พ.ศ.2452 หรือ ร.ศ.128 กรมศึกษาธิการก็จัดการแข่งขันฟุตบอลระหว่างครูเพิ่มขึ้นมาอีกรายการหนึ่งซึ่งโล่รางวัลของ “พระยาวิสุทธ สิริยศักดิ์” อธิบดีกรมศึกษาธิการสมัยนั้น เป็นการแข่งขันแบบพบกันหมดและมีการแข่งขันเพียง 3 ปีเท่านั้น คือ พ.ศ.2452, 2455, 2456 ปรากฏว่า “โรงเรียนราชแพทยาลัย” ชนะเลิศทั้ง 3 ครั้ง จึงได้โล่ให้ไปเป็นกรรมสิทธิ์ การแข่งขันรายการนี้ในเวลาต่อมาได้ไปโดยไม่ทราบสาเหตุที่ชัดเจน

“โรงเรียนราชแพทยาลัย” นั้นได้ชื่อว่าเป็นมหาอำนาจลูกหนังแห่งยุคหนึ่งเมืองไทยทีเดียว เพราะนอกจากจะเก่งกาจในระดับฟุตบอลนักเรียนแล้ว ยังเก่งในระดับฟุตบอลครูอีกด้วย

ความคลั่งลูกหนังในโรงเรียนนี้ หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า “โรงเรียนแพทย์” นั้น ได้ทำให้เกิดเกมการเล่นฟุตบอลอีกประเภทหนึ่งขึ้นในเมืองไทยระหว่าง พ.ศ.2456 - 2458 มีการเล่นฟุตบอลที่ใช้ตะกร้อแทนลูกหนัง เรียกกันว่า “ฟุตบอลตะกร้อ”

ฟุตบอลตะกร้อนี้เป็นเกมที่ไม่มีความกดดันใดๆ ทั้งสิ้น จะเล่นกี่คนก็ได้ สนามจะแค่นี้ก็ได้ ประตูสมมติเอาขวดเหล้าหรือก้อนหินวางไว้ ผู้เล่นแต่ละคนที่จะลงเล่นต้องประกาศตัวเองว่าอยู่ข้างใดก็เป็นพอแล้ว จากนั้นก็เล่นกันได้ เวลาลูกตะกร้อไปตรงไหนก็จะหลุมกันตรงนั้น เป็นผลให้เท้าและหน้าแข้งของแต่ละคนระบมไปหมด จนเกิดชื่อใหม่อีกชื่อหนึ่งคือ “ฟุตบอลจำบม” หรือ “ฟุตบอลจำเซ่ง”

เมื่อประมาณ 10 ปีที่แล้วมานั้น ฟุตบอลในลักษณะนี้ยังมีการเล่นกันอย่างแพร่หลายในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ก่อนที่จะพัฒนามาเป็น “ฟุตบอลรูหนู” หรือ “ฟุตบอลโต๊ะเล็ก” เหมือนอย่างปัจจุบันในที่สุด

ส่วนที่เรียกว่า “ฟุตบอลจำบม” ก็คือปมหน้าแข้งให้น่วมไป เพราะถูกเตะแบบไม่มีกติกานั้นเอง และ “ฟุตบอลจำเซ่ง” นั้นคาดว่าจะเป็นมาจากคำว่า “เส่ง” ที่แปลว่าแข่งขันจากภาษาทางภาคอีสานด้านหนึ่งที่ไม่มีข้อมูลยืนยันสำหรับชื่อเรียกหลังนี้

ต่อมาในปี พ.ศ.2453 กรมศึกษาธิการได้มีการชำระกติกาฟุตบอลเสียใหม่ โดยจัดการแปลจากภาษาอังกฤษที่มีข้อความทันสมัยอีกครั้งหนึ่ง ช่วงนั้นกิจกรรมกีฬาของคนไทยในเมืองหลวงเริ่มตึกคักและแพร่หลายออกไปยังหัวเมืองต่าง ๆ มากขึ้นตามลำดับ “พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว” รัชกาลที่ 6 ได้ขึ้นเสวยราชย์ในเวลาต่อมา หลังจากที่รัชกาลที่ 5 ถึงแก่สวรรคตเมื่อวันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ.2452 ยังผลให้มีการไว้ทุกข์กันทั่วประเทศ และกิจกรรมกีฬาต่าง ๆ ก็ต้องพักการแข่งขันไปโดยปริยาย

ยุคทองของกีฬา “ฟุตบอลเป็นมหาอำนาจ”

รัชสมัยของรัชกาลที่ 6 นับว่าเป็นยุคทองของวงการกีฬาไทยอีกด้านหนึ่ง เพราะความตื่นตัวและการกระตุ้นให้ประชาชนสนใจในการกีฬามีมากอย่างต่อเนื่อง รัชกาลที่ 6 เองได้ทรงมีส่วนร่วมใน

กิจกรรมกีฬา ทั้งการทรงกีฬาเอง และการเสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรการแข่งขันรายการต่าง ๆ โดยเฉพาะส่วนของฟุตบอล

ในยุคนั้นเป็นการเปิดกว้างงานด้านหนังสือพิมพ์ของเมืองไทยยุคหนึ่งทำให้มีการแสดงความคิดเห็นต่อการบริหารบ้านเมือง รวมทั้งด้านกีฬาอีกด้วย จึงเกิดบทความเกี่ยวกับการกีฬาขึ้นแรกของเมืองไทยขึ้นเมื่อ “พระยาโอวาทวรดิษฐ์ (หม่อม พลพันธุ์)” ใช้นามปากกาว่า “ครูทอง” เขียนบทความกีฬา พ.ศ.2457 เรื่อง “จรรยาของผู้เล่นและผู้ดูฟุตบอล” ขึ้นตีพิมพ์อย่างเป็นทางการโดยหนักกว่าเป็นความเห็นเฉพาะบุคคลหรือของคนเขียนเท่านั้น

ต่อมาก็ได้มีบทความเกี่ยวกับการกีฬาอีกหลายชิ้น จากงานเขียนของหลายคน เช่น บทความเรื่อง “การเล่นฟุตบอล” ที่สอนให้เห็นการเล่นฟุตบอลอันถูกต้อง เป็นประโยชน์ต่อร่างกายและสังคมของผู้ใช้นามปากกาว่า “ว. (ช.ศ.)” หรือ “คุณพระวรเวทย์พิสิษฐ์ (วรเวทย์ ศิวะศรียานนท์)” เป็นต้น เป็นผลให้ทัศนคติต่อการกีฬาสากลของคนไทยเป็นระบบและแบบแผนมากขึ้นตามลำดับ

บทความที่ได้รับความสนใจมากจากวงการฟุตบอลเมืองไทยในยุคนั้นอีกชิ้นหนึ่ง คือ “เรื่องอย่าสำหรับนักฟุตบอล ที่บ่งถึงลักษณะต้องห้ามสำหรับคนดูและคนเล่นฟุตบอลจากการเขียนของ “กีฬา” หรือ “พระยาพนิชยศาสตร์วิธาน (กู๋ พรพรรณแพทย์)”

พ.ศ.2458 นับว่าเป็นยุคทองของกีฬาฟุตบอลในเมืองไทยอย่างแท้จริง เพราะการเล่นและการดูฟุตบอลได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วมาก นอกจากการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนของกรมศึกษาธิการแล้วยังมีการแข่งขันระหว่างทหาร - ตำรวจ - เสือป่า กันมาครั้งขึ้น มีการแข่งขันในหัวเมืองอีกหลายแห่ง “ราชกรีฑาสโมสร” หรือสปอร์ตคลับอันป็นสโมสรของชาวต่างประเทศในกรุงเทพฯ ได้กลายเป็นจุดรวมสำคัญของวงการฟุตบอลเมืองไทยในยุคนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น เหมือนกับที่ศูนย์กลางของการกีฬาประเทศอื่น ๆ เช่นกัน ราชกรีฑาสโมสรในยุคนั้นมีตัวผู้เล่นชั้นนำมากมายส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นชาวอังกฤษเจ้าของกีฬาฟุตบอลทั้งสิ้น โดยเฉพาะ “มร. เอ.ที. โกลปี” อาจารย์โรงเรียนราชวิทยาลัยที่เคยเป็นอดีตผู้เล่นทีมชาติอังกฤษมาแล้ว ผู้เล่นของทีมราชกรีฑาสโมสร ยังประกอบด้วยผู้เล่นชาวไทยประมาณ 2 - 3 คน เป็นธรรมเนียมกลายเป็นเป้าหมายของทีมฟุตบอลต่าง ๆ ทั้งระดับนักเรียนและระดับผู้ใหญ่ เพราะนอกจากจะมีฝีเท้าการเล่นดีแล้วราชกรีฑาสโมสรยังมีสนามดีได้มาตรฐาน มีห้องน้ำ ห้องแต่งตัวที่สะอาดเรียบร้อย พร้อมกับมีน้ำหวานบริการตลอดการแข่งขันอย่างไม้อั้น จึงทำให้ทุกทีมต้องการเป็น “ทีมเยือน” แต่ฝ่ายเดียวและทำให้ราชกรีฑาสโมสรกลายเป็นเจ้าภาพ หรือ “ทีมเหย้า” แต่อย่างเดียวยิ่งเหมือนกัน

พ.ศ.2458 ระบบการแข่งขันฟุตบอลในเมืองไทยเริ่มมีกระบวนการเป็นการแข่งขันแบบ “สโมสร” เหมือนอย่างประเทศตะวันตกและทวีปยุโรปขึ้นมาเป็นหนแรก โดยการรวมเอาผู้มีวิญญูติหรืออาวุโสเกินกว่าการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนมารวมทีมเป็นทีมหรือชุดสโมสรต่าง ๆ เช่น “ทหาร - ตำรวจ - เสือป่า” โดยเฉพาะเสือป่าที่อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ของรัชกาลที่ 6 นับว่าเป็นทีมที่ขึ้นหน้าขึ้นตาที่สุด

แห่งยุค และเป็นทีมเจ้าจำเป็นในการเล่นแบบเหย้า - เยือนกับทีมราชกรีฑาสโมสร เกือบตลอดเวลาด้วย ทีมเสือป่านั้นพอมีสนามเสือป่าเป็นที่รับรองทีมราชกรีฑาสโมสรได้บ้างรัชกาลที่ 6 ทรงเสด็จไปทอดพระเนตรการแข่งขันฟุตบอลหลายรายการเป็นประจำ เพื่อเป็นการให้กำลังใจและสนับสนุนแก่กีฬาประเภทนี้ จนกลายเป็นการแข่งขันที่เรียกกันติดปากว่า “ฟุตบอลหน้าพระที่นั่ง” สำหรับการแข่งขันที่พระองค์เสด็จพระราชดำเนินไปทอดพระเนตรและพระราชทานรางวัลแก่ผู้แข่งขันต่าง ๆ

ฟุตบอลหน้าพระที่นั่งนับว่าสำคัญนัดหนึ่งในยุคนั้นคือ การแข่งขันระหว่างทีมราชกรีฑาสโมสรกับทีมเสือป่ารณหลวง หรือเสือปากองพรานหลวง ที่สนามหน้าสโมสรเสือป่า สวนดุสิตเมื่อวันอาทิตย์ที่ 5 กันยายน พ.ศ.2458 มีคนดูทั้งไทยและต่างประเทศแน่นขนัด ถึงขนาดรถม้าและรถยนต์จอดแน่นขนัด ลานพระบรมรูปทรงม้าราวมีงานมหรสพใหญ่โต ผลการแข่งขันปรากฏว่าสปอร์ตคลับชนะ 3 - 0 ประตู หลังจากนำไปครึ่งแรกอย่างง่ายดาย 2 - 0

ระหว่างพักครึ่งเวลามีการแสดงของ “พวกฟุตบอลดลกหลวง” ต่อหน้าพระที่นั่งเรียกเสียงเฮฮาจากคนดูรอบสนามได้อย่างครึกครื้นตลอดเวลา

ฟุตบอลหน้าพระที่นั่งรายการสำคัญสุดของเมืองไทยเริ่มขึ้นในปีนี้อย่างเป็นทางการรายการหนึ่ง เมื่อรัชกาลที่ 6 ทรงพระราชทานถ้วยทองให้เป็นรางวัลในการแข่งขันฟุตบอลระหว่าง ทหาร - ตำรวจ - เสือป่า เรียกว่า “การแข่งขันฟุตบอลสำหรับพระราชทานถ้วยทองของหลวง” หรือที่เรียกกันติดปากอีกเหมือนเดิมว่า “ฟุตบอลหน้าพระที่นั่ง” และมีชื่อเรียกกันอย่างหนึ่งว่า “ฟุตบอลถ้วยทองของหลวง”

ฟุตบอลรายการนี้นับเป็นการเริ่มเล่นฟุตบอลยุคใหม่ เพราะเป็นการแข่งขันระหว่างผู้มีวุฒิหรือพ้นจากสภาพนักเรียนชั้นประถมและมัธยมแล้ว เป็นการแข่งขันในแบบฉบับ “สโมสร” หนแรกของเมืองไทยมีทีมเข้าแข่งขัน 12 ทีม คือ นักเรียนนายร้อยทหารบก, นักเรียนทหารเรือ, นักเรียนนายตำรวจ, นักเรียนนายสารวัตร, กรมนักเรียนเสือป่าหลวง, เสือป่าเสนากลาง, เสือปากองพันพิเศษรักษาพระองค์, กรมเสือป่ารณหลวงรักษาพระองค์, กรมพรานหลวงรักษาพระองค์, กรมเสือป่าม้าหลวงรักษาพระองค์, กรมทหารมหาดเล็กและกรมทหารรักษาวัง

การแข่งขันมีขึ้นที่สนามเสือป่า ถนนหน้าพระลาน สวนดุสิต หรือสนามหน้ากองอำนวยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติในปัจจุบัน มีการเก็บค่าชมการแข่งขันเป็นครั้งแรกของการเก็บเงินเพื่อชมกีฬาของเมืองไทยแบ่งเป็น 3 อัตรา คือ ชั้นที่ 1 นั่งเก้าอี้ระหว่างกลางสนาม 1.00 บาท ชั้นที่ 2 นั่งอัดจันทร์ระหว่างกลางสนาม 50 สตางค์ ชั้นที่ 3 รอบเส้นข้างและเส้นโกล์ด้านเหนือ 10 สตางค์ สำหรับพลทหาร พลตระเวน พลตำรวจ ลูกเสือ นักเรียนในเครื่องแบบคนละ 1 สตางค์รวด

รายได้จากการแข่งขันครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งส่งเข้าบำรุงราชนาวิสมาคมและอีกส่วนหนึ่งบำรุงราชการทหารบก แต่ได้มีการเปลี่ยนแปลงเงินส่วนหลังนี้เป็นการนำไปบำรุงสภากาชาดแทน

ในเวลาต่อมา และเป็นที่น่าสังเกตว่าการแข่งขันทั้งหมด ซึ่งมี 29 นัด ตั้งแต่ 11 กันยายน - 27 ตุลาคม พ.ศ.2458 นั้น เก็บค่าผ่านประตูได้ทั้งหมดถึง 6,049.95 บาท

ฟุตบอลถ้วยทองของหลวงรายการนี้ รอบแรกทำการแข่งขันโดยการจับฉลากประกบคู่เป็น 6 คู่ รอบสองจับฉลากแข่งขันใหม่โดยแยกพวกกลุ่มผู้แพ้กับกลุ่มผู้ชนะ และไม่ให้ซ้ำคู่ในรอบแรก ทีมแพ้ในรอบนี้ถูกรอบไป ทีมชนะได้เข้ารอบสามต่อไปจำนวน 6 ทีม ในรอบสามนี้แข่งขันแบบพบกันหมด แล้วนับคะแนนรวมหาทีมชนะเลิศ การแข่งขันในรอบนี้จำเป็นต้องมีผลแพ้ชนะหากเสมอกันต้องแข่งขันใหม่จนกว่าจะได้ผู้ชนะการแข่งขันฟุตบอลทัวร์นาเมนต์ระดับชาติครั้งแรกของเมืองไทย ได้รับความสนใจจากประชาชนและบรรดาข้าราชการบริพารเป็นอย่างมาก ตลอดจนเชื้อพระวงศ์อีกหลายพระองค์ เพราะนอกจากรัชกาลที่ 6 ที่เสด็จไปทอดพระเนตรทุกครั้งแล้วยังปรากฏว่า “พระพันปีหลวงเสาวภา” สมเด็จพระราชเทวีในรัชกาลที่ 5 ซึ่งเป็นพระราชชนนีของรัชกาลที่ 6 ได้เสด็จพระราชดำเนินไปทอดพระเนตรการแข่งขันนัดสำคัญ ๆ เช่นกัน ตลอดจนทรงสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับการแข่งขันตลอดเวลา ด้วยทรงสนพระทัยการเล่นกีฬาอยู่แล้ว เพียงแต่มีอาจทรงแสดงออกได้ตามวิสัยของเบญจกัลยาณีสมัยนั้น

ตลอดระยะเวลาของการแข่งขันอันยาวนานหนแรกนี้งานการทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีภายใต้ความรับผิดชอบคณะกรรมการจัดการแข่งขันที่รัชกาลที่ 6 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งขึ้นมา ประกอบด้วย กรรมการฝ่ายต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กรรมการจัดการ พระยาประสิทธิ์ศุภการ (เจ้าพระยารามราฆพ หรือ มล.เพื่อ ฟังบุญ), พระยาบริหารราชมานพ (เนียน สาคริก), พระยาไพศาล ศิลปศาสตร์ (พระยาราชนิกุล วิบูลย์ภักดี หรือ รื่นสยามานนท์), หม่อมเจ้าสิทธิพร กฤษดากร, พระราชครูธรรมา (พระยาปริชาณุตถาย หรือ เสริม ปันยารชุน)

กรรมการตัดสิน หม่อมเจ้าชวลิต เกษมสันต์, หม่อมเจ้าสิทธิพร กฤษดากร, หม่อมเจ้าเขจรวิธฤทธิ กฤษดากร, พระยาประสิทธิ์ศุภการ (มล.เพื่อ ฟังบุญ), พระยาศรีสุริยาพาหะ (พงษ์ สวัสดิ์ชูโต), พระราชครูธรรมา (เสริม ปันยารชุน), พระโอรสท้าวทศ (เหม ผลพันธุ์), พระทนต์สุรเดชหรือพระยาสุรยวงศวิวัฒน์ (เตียง บุนนาค), มร.ซี.เอ.เอ. ซีเวลล์ (อาจารย์โรงเรียน ราชวิทยาลัย), มร.ดี.โรเบิร์ตสัน (บริษัทต่างประเทศแห่งหนึ่งในบางกอก), มร.อาร์ดี.เครก (อธิบดีกรมที่ดิน) และ มร.เอ.ที.โคลปี (อาจารย์โรงเรียนราชวิทยาลัยที่เป็นอดีตผู้เล่นทีมชาติอังกฤษ)

การแข่งขันฟุตบอลถ้วยทองของหลวงจบสิ้นลง เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ.2458 โดยทีม “โรงเรียนนายเรือ” ชนะเลิศได้รับพระราชทานถ้วยทองเป็นรางวัล “กรมราชเลขาพระองค์” รองชนะเลิศได้รับพระราชทานรางวัลจากสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวงพิษณุโลกประชานาถ และ “กรมข้าหลวงรักษาพระองค์” ได้ตำแหน่งที่ 3 ได้รับรางวัลของพลตรีพระยาประสิทธิ์ศุภการ

พิธีรับพระราชทานรางวัลต่าง ๆ มีขึ้นที่สนามเสือป่า สวนดุสิต หลังจากการแข่งขันจบลงไปอีกหลายวันต่อมา คือ วันพฤหัสบดีที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ.2458 เวลา 17.00 น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวราชกาลที่ 6 เสด็จเป็นองค์ประธานพระราชทานรางวัล

ฟุตบอลแห่งชาติ สมาคมแห่งชาติ และทีมชาติ

เมื่อการแข่งขันฟุตบอลถ้วยทองของหลวงครั้งแรกจบลงด้วยความเรียบร้อยแล้วรัชกาลที่ 6 ได้ทรงเล็งเห็นการณ์ไกลถึงอนาคตของการบริหารงานด้านฟุตบอลของสยามประเทศให้เป็นระบบและระเบียบ ตลอดจนมีศูนย์กลางแห่งความเคลื่อนไหวอย่างเป็นเอกภาพ จึงได้โปรดเกล้าฯ ให้มีคณะบุคคลคณะหนึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมการบริหารงานฟุตบอลของสยามประเทศภายใต้ชื่อว่า “กรรมการคณะฟุตบอลแห่งสยาม” หรือกรรมการบริหารสมาคมฟุตบอลฯ ชุดแรกของเมืองไทยขึ้น เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2458 ดังมีรายการต่อไปนี้

นายก - นายพลเสือป่าพระยาประสิทธิ์ศุภการ (เจ้าพระยารามราฆพ หม่อมหลวงฟุ้งบุญ)

อุปนายก - หม่อมเจ้าสิทธิพร กฤษดากร

กรรมการ - ประกอบด้วย พระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวงสิงหวิกรมเกรียงไกร, หม่อมเจ้าเขจรจรัสฤทธิ์ กฤษดากร, พระยาไพศาลศิลปศาสตร์(พระยาราชนุถุณวินนภักดี-รัตนสยามานนท์), พระยาบริหารราชมานพ (เนียน สาคริก), พระราชครูธรรมาภัย(พระยาปริชาณุสรณ์-เสริม ปันยารชุน)

กฎ-กติกาการเล่นฟุตบอล

1. สนามฟุตบอลจะต้องเป็นสนามหญ้ารูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า และมีเส้นในสนามทั้งหมดเป็นสีขาว
2. ลูกฟุตบอล ต้องเป็นลูกกลม ทำมาจากหนัง หรือวัสดุอื่นตามความเหมาะสมและต้องไม่เป็นอันตรายต่อผู้เล่น
3. ผู้เล่นทั้งสองทีมต้องมีตัวจริงและตัวสำรอง โดยตัวจริงมี 11 คน และมีตัวสำรองไม่เกิน 7 คน
4. ผู้เล่นจะต้องใส่เสื้อทีมสีตัดกันอย่างชัดเจน ยกเว้นผู้รักษาประตู
5. ผู้คอยควบคุมการแข่งขันคือผู้ตัดสินหรือกรรมการ และมีผู้ช่วยผู้ตัดสินให้ความช่วยเหลือ
6. ผู้ช่วยผู้ตัดสินมีหน้าที่ในการเป็นผู้คอยชี้แนะหรือให้คำปรึกษาแก่ผู้ตัดสินหรือกรรมการใน

สนาม

7. ระยะเวลาที่ใช้ในการแข่งขันฟุตบอลมี 2 ช่วงเวลาด้วยกันคือครึ่งแรกและครึ่งหลัง แต่ละครึ่งมีเวลา 45 นาทีโดยไม่รวมการทดเวลาและพักครึ่งได้ไม่เกิน 15 นาที
8. ลูกบอลจะอยู่ในการเล่นเมื่อกระดอนจากเสาประตู กานประตู รางมุมสนาม เข้ามาในสนามการแข่งขัน
9. ลูกบอลจะอยู่นอกการเล่นเมื่อลูกบอลได้ผ่านเส้นประตูหรือเส้นข้างออกไปหมดทั้งลูก และเมื่อผู้ตัดสินสั่งหยุดเกม

- 10.การนับคะแนนในการยิงเข้า 1 ลูกให้นับได้ว่าเป็น 1 แต้มหรือ 1 ประตูผู้ชนะคือทีมที่ได้แต้มหรือประตูมากกว่าแต่ถ้าแต้มหรือประตูเท่ากันให้ถือว่าเสมอ
- 11.ตำแหน่งล้ำหน้าคือผู้เล่นที่อยู่ในตำแหน่งล้ำหน้าได้สัมผัสกับลูกบอลโดยผู้ตัดสินเห็นว่ามีส่วนร่วมในการเล่นอย่างชัดเจนแต่จะไม่ถือว่าล้ำหน้าในกรณีที่ลูกบอลถูกเตะออกมาจากประตูหรือเตะมุมหรือจากการทุ่ม
- 12.การทำโทษในการแข่งขันฟุตบอลมี 3 แบบคือ ดักเตือน ใบเหลือง และใบแดง
- 13.ฟรีคิก จะเกิดขึ้นเมื่อมีผู้เล่นทำฟาล์วนอกกรอบเขตโทษ การเตะฟรีคิกผู้เล่นจะนำลูกบอลมาตั้งเตะในจุดที่ผู้เล่นทำฟาล์ว
- 14.ลูกโทษ จะเกิดขึ้นเมื่อมีการทำฟาล์วในกรอบสี่เหลี่ยมหน้าประตู ทำให้เสียลูกโทษ
- 15.การทุ่ม คือการโยนลูกบอลเข้าไปในสนามจากเส้นข้างบริเวณที่ออก
- 16.โกลคิก คือ ลูกที่ผู้รักษาประตูตั้งเตะจากเขตประตู ในกรอบเขตประตู
- 17.การเตะมุมเกิดขึ้นเมื่อลูกบอลทั้งลูกได้ผ่านเส้นประตูออกไปยังนอกสนามไม่ว่าจะกลิ้งหรือลอยออกไปนอกสนามก็ตามโดยผู้รักษาประตูเป็นคนสัมผัสบอลคนสุดท้ายก่อนลูกออกเมื่อได้ลูกเตะมุมผู้เตะต้องตั้งบอลในเขตเตะมุมใกล้กับธงมุมและเมื่อเตะลูกออกจะต้องไม่ทำให้ธงเคลื่อนที่ในการเตะมุมถ้าเตะที่เดียวแล้วลูกเข้าประตูให้นับว่าเป็นประตูผู้เล่นฝั่งตรงข้ามกับผู้เตะมุมจะเข้าใกล้ผู้เตะมมน้อยกว่า 10 หลาไม่ได้นอกจากผู้เตะจะเตะลูกไปไกลแล้วอย่างน้อยเท่ากับระยะรอบวงของลูกจึงจะเริ่มเล่นต่อไปได้และจะเล่นลูกนั้นซ้ำไม่ได้จนกว่าลูกนั้นจะถูกตัวของผู้เล่นคนใดคนหนึ่งก่อน

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล สัปดาห์ที่ 3

หน่วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ชื่อแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การเตะฟุตบอล

ชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

จำนวน 30 คน

เวลา 2 คาบเรียน

.....*

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระสำคัญ

การเล่นกีฬาฟุตบอลนั้นหากต้องการจะเล่นให้เกิดประสิทธิภาพ ผู้เล่นจะต้องเริ่มต้นจากทักษะพื้นฐานก่อนแล้วค่อยๆฝึกขึ้นไปถึงระดับสูง หากแต่ผู้เล่นปฏิบัติข้ามขั้นตอนแล้วผู้เล่นอาจจะประสบปัญหาในการเล่นฟุตบอลทำให้เล่นฟุตบอลได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพหรือพัฒนาได้น้อยกว่าที่ควรจะเป็นพัฒนาได้ทักษะการเตะลูกฟุตบอล เป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นฟุตบอลเพื่อบังคับลูกฟุตบอลให้ไปในทิศทางที่ต้องการและสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอลและนำไปสู่ทักษะต่าง ๆ ของการเล่นฟุตบอล

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อให้ให้นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอลในรูปแบบต่าง ๆ ได้
- 2.เพื่อให้ให้นักเรียนยอมรับและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกายเป็นประจำที่ส่งผล

ต่อการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

- 3.รู้และเข้าใจหลักการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและปฏิบัติเป็นประจำ

สาระกิจกรรมการเรียนรู้

1. การเตะลูกฟุตบอลด้วยเท้า
2. การเตะลูกฟุตบอลด้วยเข่า

3.การเคาะลูกฟุตบอลด้วยศีรษะ

กิจกรรมการเรียนการสอน (กระบวนการปฏิบัติ)

1. ขั้นเตรียม (20 นาที)

- 1.1 นักเรียนเข้าแถวเป็นแถวตอน 5 แถวเท่าๆกัน
- 1.2 สำนวณรายชื่อนักเรียน ตรวจเครื่องแต่งกาย
- 1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4 อบอุ่นและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายดังนี้
 - วิ่งรอบสนาม 3 รอบ
 - กระโดดบมมือเหนือศีรษะ 20 ครั้ง
 - หมุนข้อต่อส่วนต่างๆของร่างกาย
 - ยืดกล้ามเนื้อร่างกาย

2. ขั้นสอน(20 นาที)

- 2.1 ครูอธิบายและสาธิตการเคาะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า, ด้วยเข่าและด้วยศีรษะ
- 2.2 แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันนักเรียนปฏิบัติตามที่ครูสาธิต
- 2.3 ตัวแทนกลุ่มรับใบงานที่ 2 เรื่อง การเคาะลูกฟุตบอล
- 2.4 ครูอธิบายการฝึกตามแบบฝึก

3. ขั้นฝึกหัด(30 นาที)

- 3.1 ครูให้นักเรียนไปฝึกเคาะบอลด้วยหลังเท้า
- 3.2 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

3.3 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเคาะบอลด้วยหลังเท้าอยู่ในระดับใด

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่2ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.4 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเคาะบอลด้วยหลังเท้าจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

3.5ครูให้นักเรียนไปฝึกเคาะบอลด้วยเข่า

- 3.6 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

3.7 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเคาะบอลด้วยเข่าอยู่ในระดับใด

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่2ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.8 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเคาะบอลด้วยเข่าจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยน

คำแนะนำซึ่งกันและกัน

3.9 ครูให้นักเรียน ไปฝึกเคาะบอลด้วยศีรษะ

3.10 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

3.11 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเคาะบอลด้วยศีรษะอยู่ในระดับใด

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล
--

3.12 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเคาะบอลด้วยศีรษะจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล
--

3.13 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การเคาะลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง

4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)

4.1 ทุกกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่ม ๆ ละ 1 คน แสดงการเคาะลูกฟุตบอลด้วยแบบต่าง ๆ

4.2 นักเรียนที่ไม่ได้ปฏิบัติ ช่วยให้กำลังใจ ทุกคนที่ปฏิบัติ

4.3 ครูสังเกตพฤติกรรมในเรื่องความมีน้ำใจนักกีฬา

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (10 นาที)

5.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงประโยชน์ของทักษะการเคาะลูกบอลในรูปแบบต่าง ๆ

5.2 เน้นให้นักเรียนมีวินัยมีความรับผิดชอบ ตรงเวลา สามัคคี ประหยัด มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตาม หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง ครูนัดหมายชั่วโมงต่อไป

5.3 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายด้านสุขปฏิบัติ

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. นกหวีด

2. ลูกฟุตบอล

3. ใบความรู้ที่ 2 เรื่องการเคาะลูกฟุตบอล

4. กรวย

5. สนามฟุตบอล

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

.....

.....

ใบความรู้ที่ 2
เรื่อง การเตะลูกฟุตบอล

นักเรียนอ่านทำความเข้าใจและดูภาพประกอบก่อนจะปฏิบัติ

การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

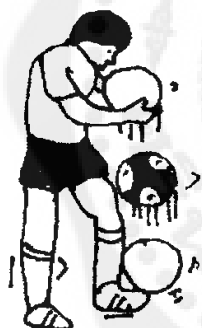
กิจกรรมที่ 1

มือจับลูกฟุตบอล ปล่อยลูกฟุตบอลลง ให้กระดอน
พื้น เตะด้วยหลังเท้าขวา แล้วปล่อยให้ลูกฟุตบอล
พื้นกระดอนขึ้นมา แล้วใช้เท้าซ้ายเตะสลับกันไป
ผู้เตะต้องในใจว่า ขวา-ตก-เตะ, ซ้าย-ตก-เตะ
เช่นนี้ สลับกันไปประมาณ 20 ครั้ง

จาก
ตก
โดย
ทำ

กิจกรรมที่ 2

มือจับลูกฟุตบอลระดับหน้าอก แล้วปล่อยลูกลง เตะด้วยหลัง
เท้าขวาใช้มือจับ แล้วเปลี่ยนไปเตะด้วยเท้าซ้ายแล้วเอามือจับ ทำ
เช่นนี้ สลับกันไปประมาณ 20 ครั้ง

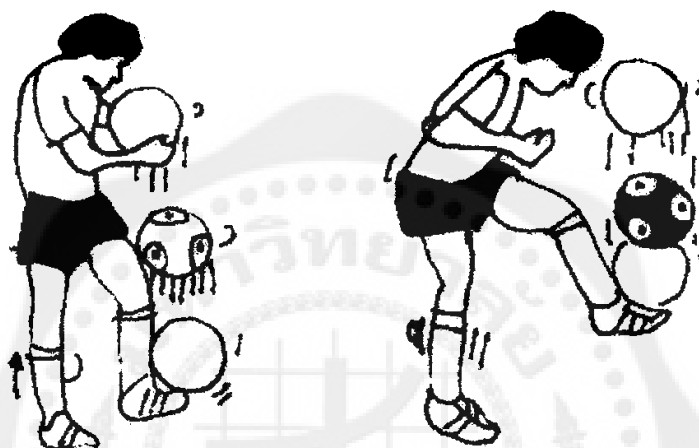
0

กิจกรรมที่ 3

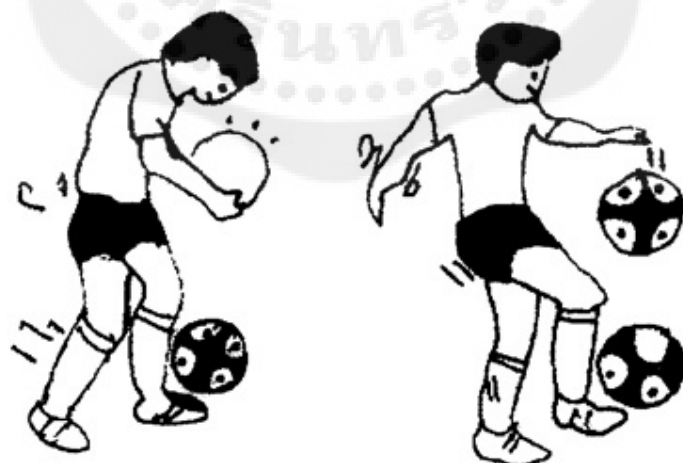
ทำเช่นเดียวกับกิจกรรมที่ 2 แต่เพิ่มการเตะขึ้นแทนที่จะเป็น ขวา-จับ หรือ ซ้ายจับ ให้ปล่อยลูกลงแล้วใช้หลังเท้าขวาเตะลูกขึ้นประมาณหัวเข่า เมื่อลูกตกลงก่อนถึงพื้นก็ให้ใช้หลังเท้าซ้ายเตะลูกขึ้นมาระดับหน้าอก แล้วใช้มือจับ แล้วเริ่มทำใหม่ ทำประมาณ 20 ครั้ง

กิจกรรมที่ 4

ใช้มือทั้งสองจับลูกฟุตบอลระดับหน้าอก ปล่อยลูกลงเตะด้วยหลังเท้าขวา - ซ้ายสลับกันไป ให้นับจำนวนลูกที่เตะได้ทั้งขวาและซ้ายว่าได้เท่าไร จนกว่าลูกฟุตบอลจะตกพื้น เรียกว่า 1 โยน

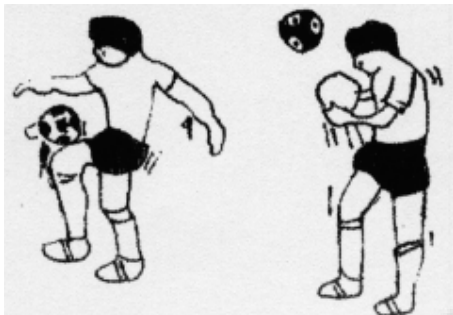
กิจกรรมที่ 5

เหมือนกับกิจกรรมที่ 4 แต่เพิ่มจำนวนการโยน อาจจะให้เตะลูกฟุตบอลภายใน 2 หรือ 3 โยน แล้วเอาครั้งที่มากที่สุด ใครทำได้มากเป็นผู้ชนะ

การเตะลูกฟุตบอลด้วยเข่า

กิจกรรมที่ 1

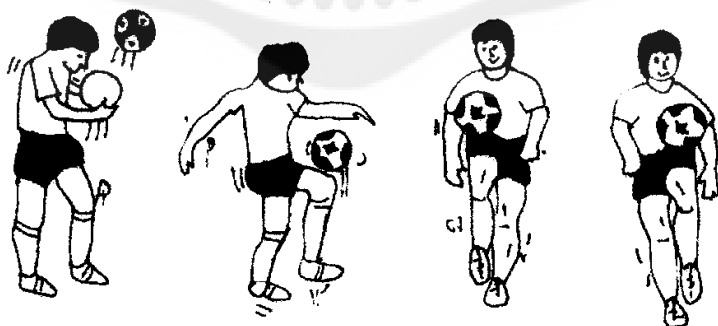
เมื่อจับลูกฟุตบอลโยนขึ้นระดับสายตา เมื่อลูกฟุตบอลตกลงมา เตะลูกฟุตบอลด้วยเข่าข้างขวา แล้วเอามือจับ แล้วเปลี่ยนไปเตะด้วยเข่าซ้ายแล้วเอามือจับ ทำเช่นนี้ สลับกันไป 20 ครั้ง

กิจกรรมที่ 2

เหมือนกิจกรรมที่ 1 แต่เพิ่ม ขวา-จับ, ซ้าย-จับ ทำเช่นนี้ 20 ครั้ง

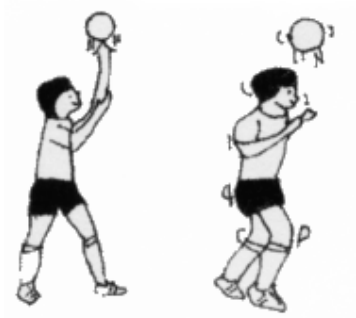
กิจกรรมที่ 3

ใช้มือจับลูกฟุตบอลโยนขึ้น เมื่อลูกฟุตบอลตกลงมาให้เตะด้วยเข่า ขวา-ซ้าย สลับกันไป เรื่อย ๆ จนกว่าลูกฟุตบอลจะตกลงพื้น เรียกว่า 1 โยน

การเตะลูกฟุตบอลด้วยศีรษะ

กิจกรรมที่ 1

ผู้ฝึกเอามือจับลูกฟุตบอลแล้วโยนขึ้น แล้วเตะลูกฟุตบอลด้วยศีรษะ 1 ครั้งแล้วเอามือจับ โดยมีผู้ฝึกสอนพูดประกอบการฝึกว่า หนึ่ง-จับ ฝึกปฏิบัติการเตะด้วยศีรษะไปเรื่อย ๆ พยายามให้ได้ สอง-จับ หรือ สาม-จับ หรือตั้งเกณฑ์ไว้ถึง สิบ-จับ

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมั่นใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล สัปดาห์ที่ 4

หน่วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ชื่อแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การเตะลูกฟุตบอล

ชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

จำนวน 30 คน

เวลา 2 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระสำคัญ

การเตะส่งลูกฟุตบอลเป็นทักษะที่สำคัญของการเล่นฟุตบอล หากผู้เล่นต้องการเล่นฟุตบอลอย่างมีประสิทธิภาพแล้วผู้เล่นจะต้องมีทักษะการเตะส่งลูกฟุตบอลที่ดีเพื่อนำไปสู่การได้เปรียบในการเล่นฟุตบอลซึ่งจะทำให้ทีมประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อให้ให้นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอล
- 2.เพื่อให้ให้นักเรียนยอมรับและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกายเป็นประจำที่ส่งผล

ต่อการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

- 3.รู้และเข้าใจหลักการออกกำลังกาย การเล่นเกม การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและปฏิบัติเป็นประจำ

สาระกิจกรรมการเรียนรู้

- 1.การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 2.การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
- 3.การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน (กระบวนการปฏิบัติ)

1. ขั้นเตรียม (20 นาที)

- 1.1 นักเรียนเข้าแถวเป็นแถวตอน 5 แถวเท่าๆกัน
- 1.2 สำนวณรายชื่อนักเรียน ตรวจสอบเครื่องแต่งกาย
- 1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4 อบอุ่นและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายดังนี้
 - วิ่งรอบสนาม 3 รอบ
 - กระโดดตบมือเหนือศีรษะ 20 ครั้ง
 - หมุนข้อต่อส่วนต่างๆของร่างกาย
 - ยืดกล้ามเนื้อร่างกาย

2. ขั้นสอน (20 นาที)

- 2.1 ครูอธิบายและสาธิตการเตะลูกฟุตบอลในรูปแบบต่าง ๆ
- 2.2 แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันนักเรียนปฏิบัติตามที่ครูสาธิต
- 2.3 ตัวแทนกลุ่มรับใบงานที่ 3 เรื่อง การเตะลูกฟุตบอล
- 2.4 ครูอธิบายการฝึกตามแบบฝึก

3. ขั้นฝึกหัด (30 นาที)

- 3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 3.2 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.3 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในจากคู่ของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

- 3.4 ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

- 3.5 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.6 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าจากคู่ของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

3.7 ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

3.8 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.9 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในจากคู่ของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.10 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การเตะลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง

4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)

4.1 ทุกกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่ม ๆ ละ 1 คน แสดงการเตะลูกฟุตบอลแบบต่าง ๆ

4.2 นักเรียนที่ไม่ได้ปฏิบัติ ช่วยให้กำลังใจ ทุกคนที่ปฏิบัติ

4.3 ครูสังเกตพฤติกรรมในเรื่องความมีน้ำใจนักกีฬา

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (10 นาที)

5.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงประโยชน์ของทักษะการเตะลูกฟุตบอลในรูปแบบต่างๆ

5.2 เน้นให้นักเรียนมีวินัยมีความรับผิดชอบ ตรงเวลา สามัคคี ประหยัด มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตาม หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง ครูนัดหมายชั่วโมงต่อไป

5.3 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายด้านสรุปปฏิบัติ

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ลูกฟุตบอล

2. ใบความรู้ที่ 3 เรื่อง การเตะลูกฟุตบอล

3. กรวย

4. สนามฟุตบอล

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

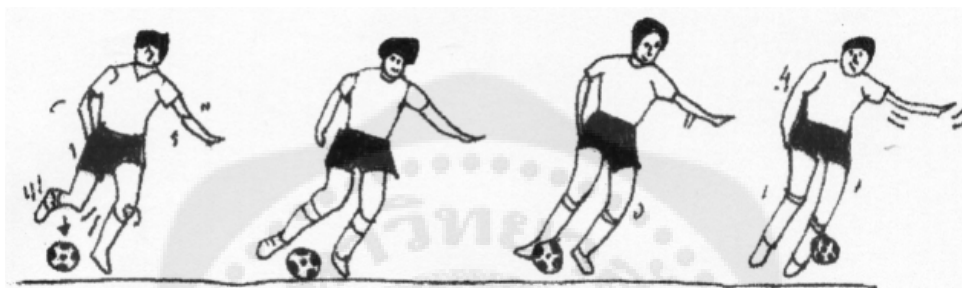
.....

ใบความรู้ที่ 3

เรื่อง การเตะลูกฟุตบอล

แบบฝึกปฏิบัติที่ 1

การเตะลูกข้างเท้าด้านใน

ขั้นตอนที่ 1 ยืนทรงตัวเตรียมพร้อม

ขั้นตอนที่ 2 วางเท้าหลักห่างจากลูกประมาณ 1 ฝ่ามือ ปลายเท้าชี้ตรงไปยังเป้าหมาย ทิ้งน้ำหนักตัวลงบนเท้า งอเข่าเล็กน้อยเพื่อช่วยในการยืนให้มั่นคง

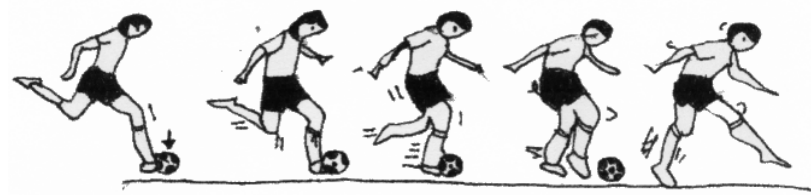
ขั้นตอนที่ 3 ยกปลายเท้าขึ้นเล็กน้อยวางเท้ากลับไปด้านหลัง

ขั้นตอนที่ 4 เกร็งตั้งแต่ข้อเท้า สะโพกจน ถึงปลายนิ้วเท้า บิดปลายเท้าออกนอกท่ามุม 90 องศา กับเท้าหลัก

ขั้นตอนที่ 5 ใช้ข้างเท้าด้านในเตะที่กึ่งกลางด้านหลังลูก แขน เท้าหลักชี้ไปข้างหน้าช่วยทรงตัวขณะเตะลูกส่งเท้าตามลูกไปยังเป้าหมาย

ขณะเตะลูก เข่า ศีรษะ อยู่แนวเดียวกับลูกฟุตบอลพอดี

แบบฝึกปฏิบัติที่ 2 การเตะลูกหลังเท้า

ขั้นตอนที่ 1 ยืนทรงตัวเตรียมพร้อม

ขั้นตอนที่ 2 วางเท้าหลักห่างจากลูกประมาณ 1 ฝ่ามือ ปลายเท้าชี้ตรงไปยังเป้าหมาย ทิ้งน้ำหนักตัวลงบนเท้า งอเข่าเล็กน้อยเพื่อช่วยในการยืนให้มั่นคง

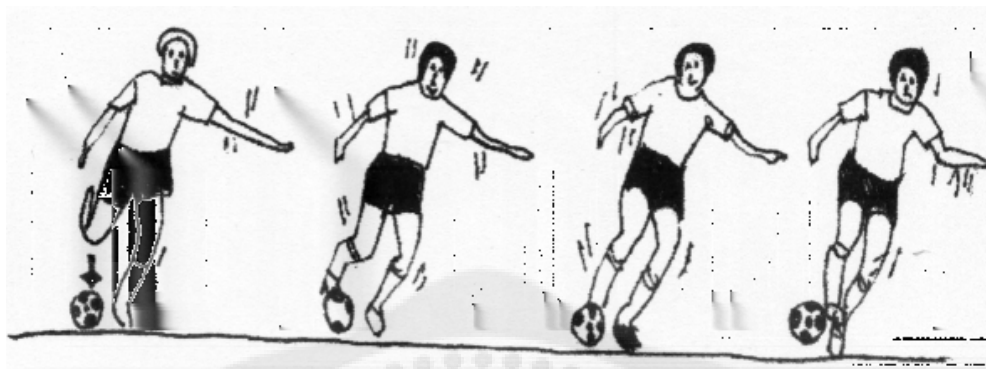
ขั้นตอนที่ 3 ง้างเท้าไปข้างหลังพร้อมกับจุ่มปลายเท้าไปข้างหลังให้มากที่สุด

ขั้นตอนที่ 4 เกร็งตั้งแต่ข้อเท้า สะโพกจน ถึงปลายนิ้วเท้า เป็นท่อนเดียวกัน เหวี่ยงมาข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ขั้นตอนที่ 5 ใช้หลังเท้าเตะที่กึ่งกลางด้านหลังลูก ส่งเท้าพร้อมใช้แขนช่วยทรงตัว

ขณะเตะลูก เข้า ศีรษะ อยู่เหนือลูกบอลพอดี

แบบฝึกปฏิบัติที่ 3 การเตะลูกข้างเท้าด้านนอก

ขั้นตอนที่ 1 ยืนทรงตัวเตรียมพร้อม

ขั้นตอนที่ 2 วางเท้าหลักต่ำกว่าลูกบอลประมาณ 2 ฝ่ามือ

ขั้นตอนที่ 3 จุ่มปลายเท้าชี้ลง

ขั้นตอนที่ 4 เกร็งตั้งแต่ข้อเท้า สะโพกจน ถึงปลายนิ้วเท้า

ขั้นตอนที่ 5 ใช้ข้างเท้าด้านนอกเตะด้านข้างลูก ลูกโค้งให้เตะที่จุดใต้ลูกบอล ถ้าต้องการให้พุ่งออกไปโดยแรงให้เตะที่กึ่งกลางลูกพอดี

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมั่นใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล สัปดาห์ที่ 5

หน่วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ชื่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การหยุดลูกฟุตบอล

ชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

จำนวน 30 คน

เวลา 2 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระสำคัญ

การหยุดลูกฟุตบอลเป็นทักษะที่สำคัญของการเล่นฟุตบอล หากผู้เล่นต้องการเล่นฟุตบอลอย่างมีประสิทธิภาพแล้วผู้เล่นจะต้องมีทักษะการหยุดลูกฟุตบอลที่ดีเพื่อจะนำประสู่การได้เปรียบในการเล่นฟุตบอลซึ่งจะทำให้ทีมประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อให้ให้นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติทักษะการหยุดลูกฟุตบอล
- 2.เพื่อให้ให้นักเรียนยอมรับและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกายเป็นประจำที่ส่งผล

ต่อการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

- 3.รู้และเข้าใจหลักการออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬา การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและปฏิบัติเป็นประจำ

สาระกิจกรรมการเรียนรู้

- 1.การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า
- 2.การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 3.การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
- 4.การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน (กระบวนการปฏิบัติ)

1. ขั้นเตรียม (20 นาที)

- 1.1 นักเรียนเข้าแถวเป็นแถวตอน 5 แถวเท่าๆกัน
- 1.2 สำรวจรายชื่อนักเรียน ตรวจสอบเครื่องแต่งกาย
- 1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4อบอุ่นและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายดังนี้
 - วิ่งรอบสนาม 3 รอบ
 - กระโดดตบมือเหนือศีรษะ 20 ครั้ง
 - หมุนข้อต่อส่วนต่างๆของร่างกาย
 - ยืดกล้ามเนื้อร่างกาย

2. ขั้นสอน (20 นาที)

- 2.1 ครูอธิบายและสาธิตการหยุดลูกฟุตบอลในรูปแบบต่าง ๆ
- 2.2 แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันนักเรียนปฏิบัติตามที่ครูสาธิต
- 2.3 ตัวแทนกลุ่มรับใบงานที่ 4 เรื่อง การหยุดลูกฟุตบอล
- 2.4 ครูอธิบายการฝึกตามแบบฝึก

3. ขั้นฝึกหัด (30 นาที)

- 3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า
- 3.2 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.3 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้าอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้าจากคู่ของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

- 3.4 ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 3.5 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.6 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในจากคู่ของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

3.7 ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกหัดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

3.8 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.9 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการหัดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การหัดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในจากกลุ่มของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

3.10 ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกหัดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

3.11 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.12 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการหัดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การหัดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าจากกลุ่มของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.13 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การหัดลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง

4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)

4.1 ทุกกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่ม ๑ ละ 1 คน แสดงการหัดลูกฟุตบอลแบบต่าง ๆ

4.2 นักเรียนที่ไม่ได้ปฏิบัติ ช่วยให้กำลังใจ ทุกคนที่ปฏิบัติ

4.3 ครูสังเกตพฤติกรรมในเรื่องความมีน้ำใจนักกีฬา

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (10 นาที)

5.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงประโยชน์ของทักษะการหัดลูกฟุตบอลในรูปแบบต่าง ๆ

5.2 เน้นให้นักเรียนมีวินัยมีความรับผิดชอบ ตรงเวลา สามัคคี ประหยัด มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตาม หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง ครูนัดหมายชั่วโมงต่อไป

5.3 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายด้านสรุปปฏิบัติ

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ลูกฟุตบอล

2. ใบความรู้ที่ 4 เรื่อง ความรู้ทั่วไป

3. กรวย

4. สนามฟุตบอล

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

..... *

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ใบความรู้ที่ 4
เรื่อง การหยุดลูกฟุตบอล

กิจกรรมปฏิบัติที่ 1

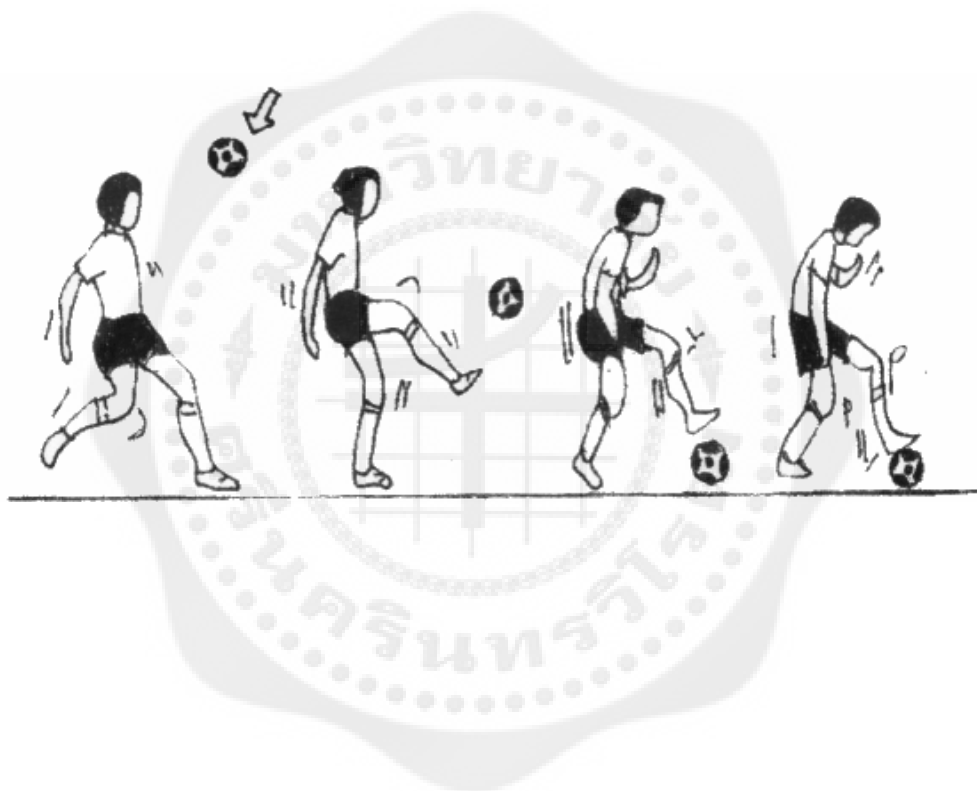
วิธีปฏิบัติการหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า (ลูกเรียกกับพื้น)

1. ตามองลูกฟุตบอลที่เคลื่อนที่เข้ามา
2. ยื่นเท้าที่ใช้หยุดลูกไปข้างหน้า
3. เข่งอ ปลายเท้าอยู่สูงกว่าส้นเท้า ลักษณะพับข้อเท้าขึ้น
4. จุดสัมผัสอยู่ที่บริเวณฝ่าเท้า
5. ขณะที่เท้าสัมผัสลูกฟุตบอลให้ผ่อนแรงขาเล็กน้อยตามแรงกระทบของลูกฟุตบอล
ย่อตัวลงเล็กน้อย

วิธีปฏิบัติการหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า (ลูกโค้ง)

1. ตามองการเคลื่อนที่และระยะการตกของลูกฟุตบอล
2. เคลื่อนตัวเข้าไปยังจุดที่ลูกฟุตบอลจะตก
3. ยกเท้าข้างที่ใช้หยุดลูกขึ้น ให้ปลายเท้าสูงกว่าส้นเท้าลักษณะพับข้อเท้าขึ้น
4. ใช้ฝ่าเท้า (อุ้งเท้า) เข้าไปรับลูกในทันทีที่ลูกตกพื้นต้องเป็นการทำอย่างแผ่วเบา ยืดหยุ่นในการหยุดลูกทุกครั้ง
5. ลำตัวงอรั้งไปข้างหน้าเล็กน้อย

กิจกรรมปฏิบัติที่ 2

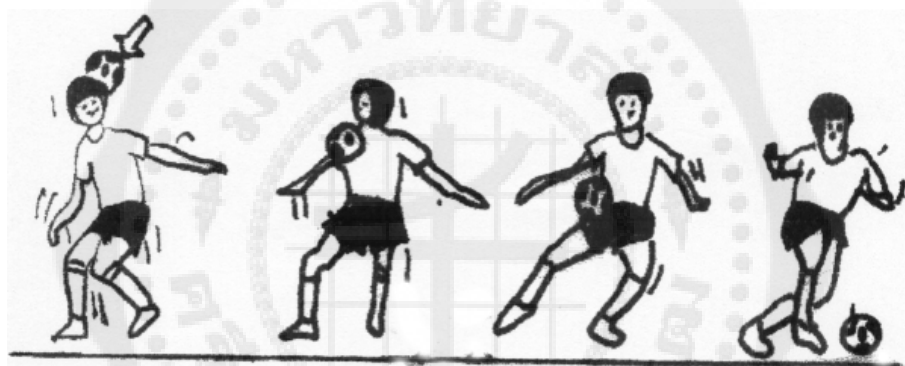
วิธีปฏิบัติการหยุดลูกด้วยข้างเท้าด้านใน (ลูกเรียด)

1. ตามองลูกบอลที่เคลื่อนที่เข้ามา
2. ยกขาข้างที่ใช้หยุดลูกขึ้นเหนือพื้นเล็กน้อย
3. เข่งอ บิดปลายเท้าไปข้างลำตัว
4. เคลื่อนเท้าออกไปรับลูก จุดสัมผัสอยู่บริเวณใต้ตาตุ่ม
5. ขณะที่เท้าสัมผัสลูกฟุตบอล ให้ผ่อนเท้ากลับมาตามแรงของลูกฟุตบอล

วิธีปฏิบัติการหยุดลูกด้วยข้างเท้าด้านใน (ลูกโค้ง)

1. ตามองการเคลื่อนที่และระยะการตกของลูกฟุตบอล
2. เคลื่อนตัวเข้าไปยังจุดที่ลูกฟุตบอลจะตก
3. ยกขาข้างที่ใช้หยุดลูกขึ้นเหนือพื้นประมาณตรงกลางลูกฟุตบอล
4. เท้าที่เป็นหลักย่อเล็กน้อย กางแขนออก
5. ใช้ข้างเท้าด้านในเข้าไปรับลูกในทันทีที่ลูกตกพื้น
6. ลำตัวงอโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย

กิจกรรมปฏิบัติที่ 3

วิธีปฏิบัติการหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก (หยุดลูกเรียด)

1. ตามองบอลที่เคลื่อนที่เข้ามา
2. ยกขาข้างที่ใช้หยุดลูกขึ้นเหนือพื้นเล็กน้อย และวางลำไปข้างหน้า
3. เข่งอ บิดปลายเท้าเข้าหาลำตัว
4. เคลื่อนเท้าออกไปรับลูก จุดสัมผัสอยู่บริเวณโคนนิ้วก้อย
5. ขณะที่เท้าสัมผัสลูกฟุตบอลให้ผ่อนเท้าตามแรงของลูกฟุตบอล

วิธีปฏิบัติการหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก (หยุดลูกโค้ง)

1. ตามองการเคลื่อนที่และกระแสดวงของลูกฟุตบอล
2. เคลื่อนตัวเข้าไปยังจุดที่ลูกฟุตบอลจะตก
3. ยกขาข้างที่ใช้หยุดลูกแล้วออกไปข้างหน้า อยู่เหนือพื้น ตรงกลางลูกฟุตบอล
4. ใช้ข้างเท้าด้านนอกเข้าไปรับลูกในทันทีที่ลูกตกลงพื้น
5. น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าที่เป็นหลัก กางแขนออกเพื่อการทรงตัว
6. ลำตัวโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย

กิจกรรมปฏิบัติที่ 4

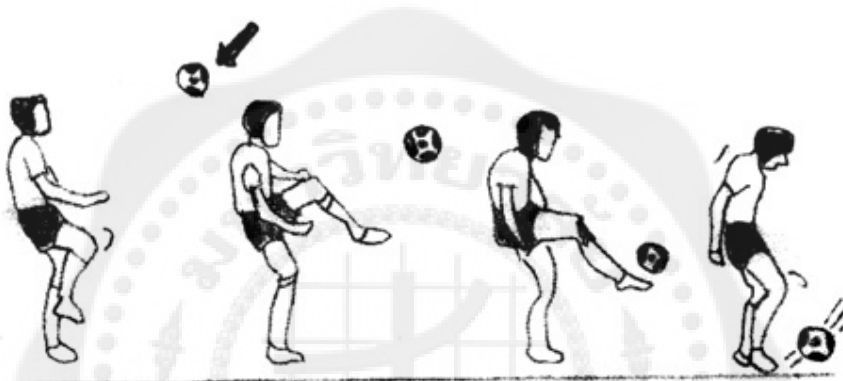
วิธีปฏิบัติการหยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า (หยุดลูกเรียด)

1. ตามองลูกฟุตบอลที่เคลื่อนที่เข้ามา
2. ยื่นเท้าที่จะหยุดลูกไปข้างหน้า หรือยกขึ้นทั้งเท้าอยู่กับระดับลูกที่เคลื่อนมา
3. เข่งอ ปลายเท้าชี้ลงพื้น (งุ่มปลายเท้า)
4. จุดสัมผัสอยู่บริเวณหลังเท้ากับลูกฟุตบอล
5. ขณะที่หลังเท้าสัมผัสลูกบอลให้ผ่อนเท้าตามน้ำหนักและความแรงของลูกฟุตบอล

วิธีปฏิบัติการหยุดลูกด้วยหลังเท้า (ลูกโค้ง)

1. ตามองการเคลื่อนที่และกระเษการตกของลูกฟุตบอล
2. เคลื่อนตัวเข้าไปยังจุดที่ลูกฟุตบอลจะตก
3. ยกเท้าข้างที่ใช้หยุดลูกบอลขึ้นไปรอรับลูกฟุตบอล
4. ใช้ส่วนของหลังเท้าสัมผัสลูกฟุตบอล
5. ขณะที่เท้าสัมผัสลูกฟุตบอลให้ผ่อนแรงขาลงมาสู่พื้น

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมั่นใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล สัปดาห์ที่ 6

หน่วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ชื่อแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การเลี้ยงลูกฟุตบอล

ชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

จำนวน 30 คน

เวลา 2 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระสำคัญ

การเลี้ยงลูกฟุตบอลเป็นทักษะที่สำคัญของการเล่นฟุตบอล หากผู้เล่นต้องการเล่นฟุตบอลอย่างมีประสิทธิภาพแล้วผู้เล่นจะต้องมีทักษะการเลี้ยงฟุตบอลที่ดีเพื่อนำไปสู่การควบคุมลูกฟุตบอลไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ของสนามฟุตบอลและหลอกหลอหกลูกคู่ต่อสู้ในเกมการแข่งขัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลในรูปแบบต่างๆ ได้
- 2.เพื่อให้ นักเรียนยอมรับและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกายเป็นประจำที่ส่งผล

ต่อการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

- 3.รู้และเข้าใจหลักการออกกำลังกาย การเล่นเกม การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและปฏิบัติเป็นประจำ

สาระกิจกรรมการเรียนรู้

- 1.การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 2.การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก
- 3.การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
- 4.การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยปลายเท้า
- 5.การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน (กระบวนการปฏิบัติ)

1. ขั้นเตรียม (20 นาที)

- 1.1 นักเรียนเข้าแถวเป็นแถวตอน 5 แถวเท่าๆกัน
- 1.2 สำนวณรายชื่อนักเรียน ตรวจสอบเครื่องแต่งกาย
- 1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4อบอุ่นและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายดังนี้
 - วิ่งรอบสนาม 3 รอบ
 - กระโดดตบมือเหนือศีรษะ 20 ครั้ง
 - หมุนข้อต่อส่วนต่างๆของร่างกาย
 - ยืดกล้ามเนื้อร่างกาย

2. ขั้นสอน (20 นาที)

- 2.1 ครูอธิบายและสาธิตการเลี้ยงลูกฟุตบอลในรูปแบบต่าง ๆ
- 2.2 แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันนักเรียนปฏิบัติตามที่ครูสาธิต
- 2.3 ตัวแทนกลุ่มรับใบงานที่ 5 เรื่อง การเลี้ยงลูกฟุตบอล
- 2.4 ครูอธิบายการฝึกตามแบบฝึก

3. ขั้นฝึกหัด(30 นาที)

- 3.1 ครูให้นักเรียนไปฝึกเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
- 3.2 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

- 3.3 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในอยู่ในระดับใด

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่2ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

- 3.4 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

- 3.5ครูให้นักเรียนไปฝึกเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

- 3.6 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

- 3.7 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกอยู่ในระดับใด

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่2ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

- 3.8 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกจากเพื่อน

แล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

3.9 ครูให้นักเรียนไปฝึกเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

3.10 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

3.11 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าอยู่ในระดับใด

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.12 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

3.13 ครูให้นักเรียนไปฝึกเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยปลายเท้า

3.14 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

3.15 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยปลายเท้าอยู่ในระดับใด

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.16 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยปลายเท้าจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

3.17 ครูให้นักเรียนไปฝึกเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า

3.18 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง

3.19 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้าอยู่ในระดับใด

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.20 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้าจากเพื่อนแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.21 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การเลี้ยงลูกฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง

4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)

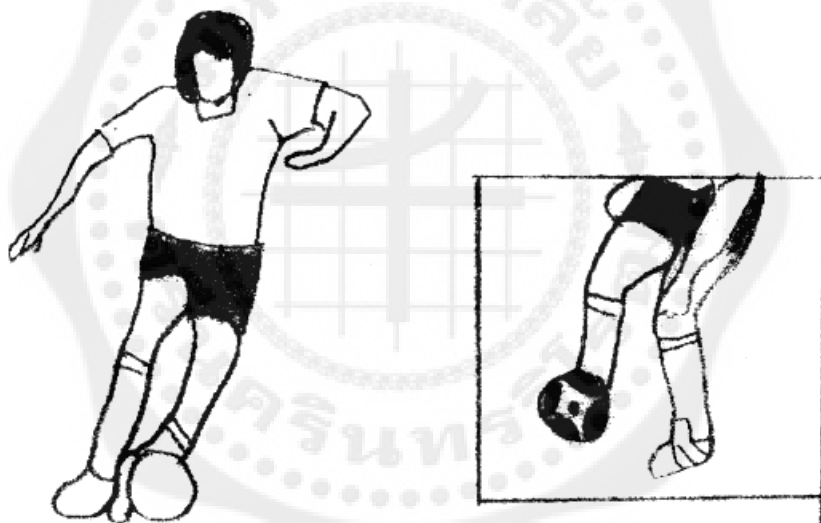
4.1 ทุกกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่ม ๆ ละ 1 คน แสดงการเลี้ยงลูกฟุตบอลแบบต่าง ๆ

ใบความรู้ที่ 5
เรื่อง การเลี้ยงลูกฟุตบอล

กิจกรรมปฏิบัติที่ 1 : การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

วิธีปฏิบัติ

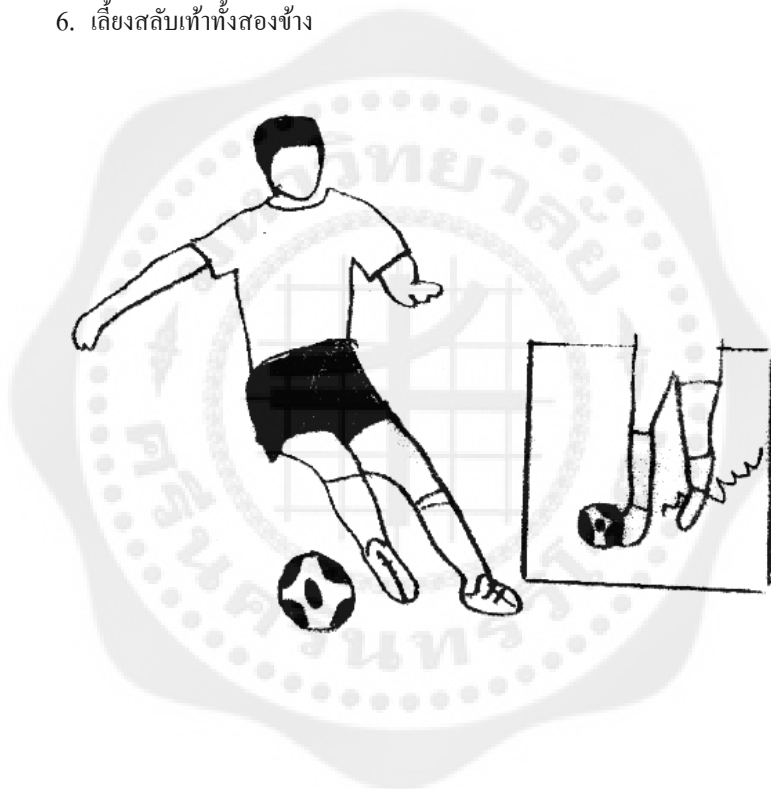
1. สายตามองลูกฟุตบอลที่อยู่ข้างหน้า
2. แปะปลายเท้าที่ใช้เลี้ยงลูกฟุตบอลออกด้านนอก
3. หักข้อเท้าด้านในให้ส่วนโค้งตรงกลางที่เป็นอุ้งเท้าด้านในสัมผัสลูกฟุตบอล
4. เตะลูกฟุตบอลไปข้างหน้าด้วยข้างเท้าด้านใน ลักษณะเรียกไปกับพื้นสนาม
5. วิ่งตามไปให้ชิดลูกเพื่อเลี้ยงลูกฟุตบอลต่อ

กิจกรรมปฏิบัติที่ 2 : การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

วิธีปฏิบัติ

1. สายตามองลูกฟุตบอลที่อยู่ข้างหน้า
2. ให้ปลายเท้าที่ใช้เลี้ยงลูกฟุตบอลชิดเข้าด้านใน
3. หักข้อเท้าออกด้านนอก ให้บริเวณโคนนิ้วก้อยของเท้าด้านนอกสัมผัสลูกฟุตบอล
4. เตะลูกฟุตบอลไปข้างหน้าในลักษณะเรียดไปกับพื้นสนาม
5. วิ่งตามลูกฟุตบอลระยะห่างประมาณ 1 ก้าว เพื่อเลี้ยงลูกฟุตบอลต่อ
6. เลี้ยงสลับเท้าทั้งสองข้าง

กิจกรรมปฏิบัติที่ ๓ : การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

วิธีปฏิบัติ

1. สายตามองคูที่ลูกฟุตบอล
2. เท้าที่จะใช้เตะปลายเท้าขึ้น
3. เตะลูกด้วยหลังเท้าเบา ๆ จุดสัมผัสอยู่บริเวณเชือกผูกรองเท้า
4. ถ้าตัวโน้มไปข้างหน้าอยู่เหนือลูกฟุตบอล ลูกฟุตบอลจะเด้งไปกับพื้นห่างประมาณ 1 ก้าว
5. วิ่งไต่ไปข้างหน้าเป็นจังหวะ ๆ เพื่อเลี้ยงลูกฟุตบอลต่อ
6. เลี้ยงสลับทั้งสองเท้า

กิจกรรมปฏิบัติที่ 4 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

วิธีปฏิบัติ

1. สายตามองดูที่ลูกฟุตบอลที่อยู่ข้างหน้า
2. ให้เข่าและปลายเท้าที่ใช้เลี้ยงลูกฟุตบอลชี้ไปข้างหน้า
3. ใช้ปลายเท้าหรือส่วนหัวของรองเท้าสัมผัสลูกฟุตบอล
4. เตะลูกฟุตบอลไปข้างหน้าในลักษณะเรียดไปกับพื้นสนาม
5. วิ่งตามลูกฟุตบอลไประยะห่างประมาณ 1 ก้าว เพื่อเลี้ยงลูกฟุตบอลต่อ
6. เลี้ยงสลับเท้าทั้งสองข้าง

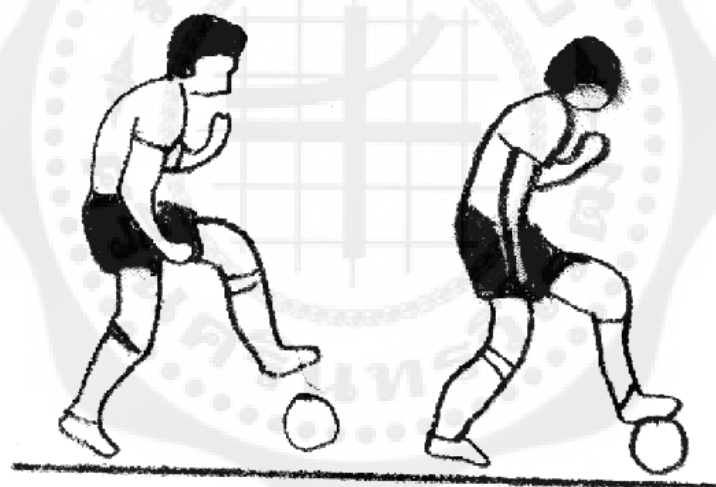

กิจกรรมปฏิบัติที่ ๕ การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ

1. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า (ลูกบอลไปข้างหน้า)

วิธีปฏิบัติ

1. สายตามองลูกฟุตบอลที่อยู่ข้างหน้า
2. ยกปลายเท้าที่ใช้เลี้ยงลูกฟุตบอลขึ้นสูงกว่าส้นเท้า
3. ใช้บริเวณฝ่าเท้าสัมผัสลูกฟุตบอล
- 4.เตะลูกฟุตบอลไปข้างหน้าในลักษณะเรียดไปกับพื้นสนาม
5. ระวังตามลูกฟุตบอลเพื่อเลี้ยงลูกบอลต่อ
6. เลี้ยงสลับทั้งสองเท้า

2. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า (ลูกไปข้างหลัง)

วิธีปฏิบัติ

1. สายตามองลูกฟุตบอลที่อยู่ข้างหน้า
2. ยกเท้าที่ใช้เลี้ยงลูกฟุตบอลขึ้นให้ส้นเท้าสูงกว่าปลายเท้า
3. ใช้บริเวณฝ่าเท้าสัมผัสลูกฟุตบอล
4. ดึงลูกฟุตบอลไปข้างหลังในลักษณะเรียดไปกับพื้น
5. ถอยตัวตามมาข้างหลัง เพื่อเลี้ยงลูกฟุตบอลต่อ
6. เลี้ยงสลับเท้าทั้งสองข้าง

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล สัปดาห์ที่ 7

หน่วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ชื่อแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การโหม่งลูกฟุตบอล, การทุ่มลูกฟุตบอลและการฝึกผู้รักษาประตู

ชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

จำนวน 30 คน

เวลา 2 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระสำคัญ

การโหม่งเป็นทักษะการใช้วัยวะส่วนที่สูงสุดของร่างกายคือศีรษะในการเล่นลูกฟุตบอลในลักษณะการหยุดลูกฟุตบอล การสกัดกั้น การ โหม่งดีของคู่ต่อสู้ และเป็นการทำประตู ทักษะการโหม่งนับเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักกีฬาฟุตบอลที่นำไปใช้ในสนามและการทุ่มลูกฟุตบอลก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นการได้เปรียบคู่ต่อสู้ในการเล่นการทุ่มลูกฟุตบอลเป็นการฝึกที่ถูกละเอียดในการฝึกซ้อมจึงทำให้ผู้เล่นฟุตบอล ทุ่มลูกผิดพลาดอยู่เสมอ การทุ่มลูกฟุตบอล เป็นการเตะบอลที่ออกจากสนามด้านข้าง ที่ฝ่ายตรงข้ามทำออกนอกสนามเป็นครั้งสุดท้ายซึ่งเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้ถูกต้องส่วนตำแหน่งผู้รักษาประตู ถือว่าเป็นตำแหน่งการเล่นทีมฟุตบอลที่สำคัญตำแหน่งหนึ่ง ผู้เล่นในตำแหน่งนี้มีความจำเป็นจะต้องฝึกให้เกิดทักษะพื้นฐานอย่างดีและเกิดความชำนาญ จึงจะให้การเตะทีมที่สมบูรณ์

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อให้ให้นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกฟุตบอลในรูปแบบต่างๆ ได้
- 2.เพื่อให้ให้นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติทักษะการทุ่มลูกฟุตบอลได้

3.เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติทักษะการเป็นผู้รักษาประตูได้

4.นักเรียนยอมรับและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกายเป็นประจำที่ส่งผล

ต่อการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

5.รู้และเข้าใจหลักการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและปฏิบัติเป็นประจำ

สาระกิจกรรมการเรียนรู้

1.การโหม่งบอล

1.1 การขึ้นโหม่ง

1.2 การวิ่งกระโดดโหม่ง

1.3 การขึ้นกระโดดโหม่งไปทางข้าง

2.การทุ่มบอล

2.1 การขึ้นทุ่มลูกฟุตบอล

2.2 การเคลื่อนที่ทุ่มลูกฟุตบอล

3.การฝึกผู้รักษาประตู

3.1 คุณสมบัติการเป็นผู้รักษาประตูที่ดี

3.2 ลักษณะการเคลื่อนที่ของผู้รักษาประตู

3.3 การขว้างลูกฟุตบอล

3.4 การชก

3.5 การปัดลูกฟุตบอล

3.6 การกระโดดรับ

กิจกรรมการเรียนการสอน (กระบวนการปฏิบัติ)

1. ขั้นเตรียม (20 นาที)

1.1 นักเรียนเข้าแถวเป็นแถวตอน 5 แถวเท่าๆกัน

1.2 สำรวจรายชื่อนักเรียน ตรวจเครื่องแต่งกาย

1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

1.4 อบอุ่นและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายดังนี้

-วิ่งรอบสนาม 3 รอบ

- กระโดดตบมือเหนือศีรษะ 20 ครั้ง

- หมุนข้อต่อส่วนต่างๆของร่างกาย

- ยืดกล้ามเนื้อร่างกาย

2. ขั้นสอน (20 นาที)

2.1 ครูอธิบายและสาธิตการเลี้ยงโหม่งลูกฟุตบอลในรูปแบบต่าง ๆ

- 2.2 ครูอธิบายและสาธิตการเลี้ยงท่อมลูกฟุตบอล
- 2.3 ครูอธิบายและสาธิตการเป็นผู้รักษาประตูรับลูกฟุตบอลในรูปแบบต่างๆ
- 2.4 แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันนักเรียนปฏิบัติตามที่ครูสาธิต
- 2.5 ตัวแทนกลุ่มรับใบงานที่ 6 เรื่อง การโหม่งลูกฟุตบอล,การท่อมลูกฟุตบอลและการฝึกผู้รักษา

ประตู

- 2.6 ครูอธิบายการฝึกตามแบบฝึก

3. ขั้นฝึกหัด (30 นาที)

- 3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกการโหม่งฟุตบอลในแบบต่างๆตามใบงาน

- 3.2 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่2ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.3 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการ โหม่งลูกฟุตบอลอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การโหม่งลูกฟุตบอลจากคู่ของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

- 3.4ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกการท่อมบอลแบบต่างๆตามใบงาน

- 3.5 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่2ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.6 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการท่อมบอลอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การท่อมบอลจากคู่ของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

- 3.7ครูให้นักเรียนจับคู่ไปฝึกการเป็นผู้รักษาประตูตามใบงาน

- 3.8 ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเองและขั้นที่2ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.9 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเป็นผู้รักษาประตูอยู่ในระดับใดและเรียนรู้การเป็นผู้รักษาประตูจากคู่ของตัวเองแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่2ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล

3.10ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆ กันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การโหม่งลูกฟุตบอล การท่อมลูกฟุตบอลและการฝึกผู้รักษาประตูภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง

4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)

- 4.1 ทุกกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่ม ๆ ละ 1 คน แสดงการโหม่งลูกฟุตบอลแบบต่าง ๆ
- 4.2 ทุกกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่ม ๆ ละ 1 คน แสดงการทุ่มบอลแบบต่างๆ
- 4.3 ทุกกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่ม ๆ ละ 1 คน แสดงการเป็นผู้รักษาประตูรับลูกฟุตบอลในรูปแบบต่าง ๆ
- 4.4 นักเรียนที่ไม่ได้ปฏิบัติ ช่วยให้กำลังใจ ทุกคนที่ปฏิบัติ
- 4.5 ครูสังเกตพฤติกรรมในเรื่องความมีน้ำใจนักกีฬา

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (10 นาที)

- 5.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงประโยชน์ของทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล การทุ่มลูกฟุตบอล และการเป็นผู้รักษาประตู
- 5.2 เน้นให้นักเรียนมีวินัยมีความรับผิดชอบ ตรงเวลา สามัคคี ประหยัด มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตาม หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง ครูนัดหมายชั่วโมงต่อไป
- 5.3 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายด้านสรุปปฏิบัติ

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้ที่ 6 เรื่อง โหม่งลูกฟุตบอล, การทุ่มลูกฟุตบอลและการฝึกผู้รักษาประตู
2. กรวย
3. สนามฟุตบอล

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ใบความรู้ที่ 6

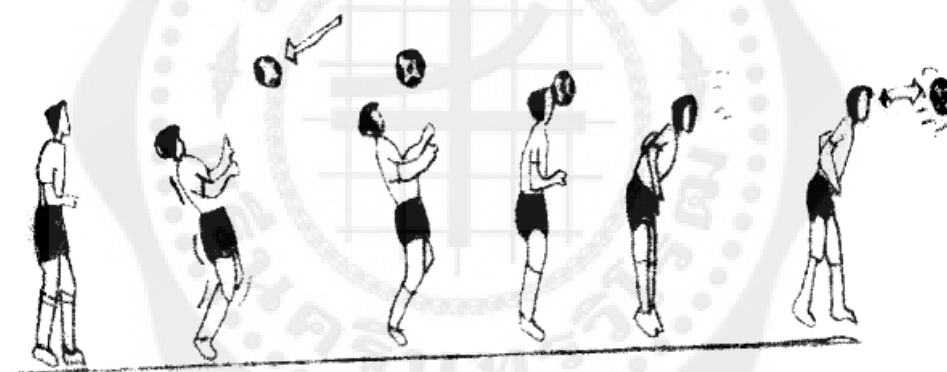
เรื่อง การโหม่งลูกฟุตบอล, การทุ่มลูกฟุตบอลและการฝึกผู้รักษาประตู

กิจกรรมปฏิบัติที่ 1

การยืนโหม่งลูกฟุตบอล

วิธีปฏิบัติ

1. ยืนในลักษณะเตรียมตัวโดยเท้าหนึ่งนำ อีกเท้าหนึ่งตาม
2. สายตามองลูกฟุตบอลตลอดเวลา
3. โยกตัวไปข้างหลังพร้อมกับยกแขนทั้งสองข้าง
4. โยกตัวไปข้างหน้า จะให้น้ำผากระแทบลูกฟุตบอล
5. กระตุกข้อศอกไปข้างหลัง โดยให้ศีรษะ โขกลูกฟุตบอลอย่างแรงไปข้างหน้า

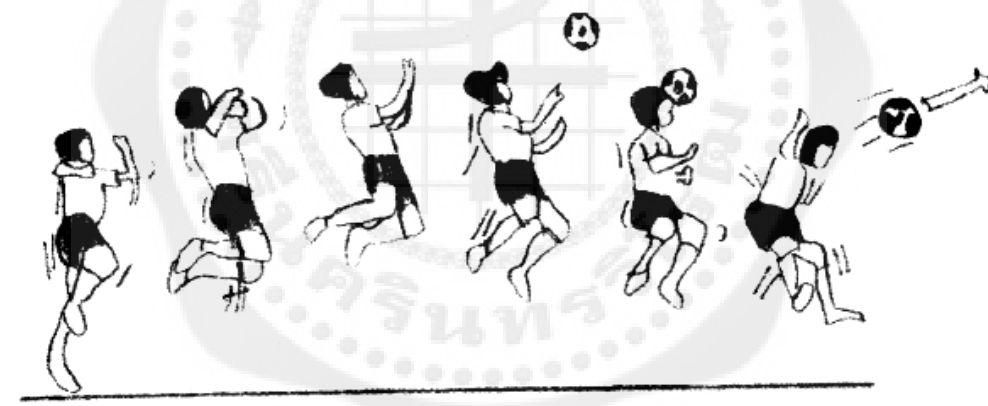

กิจกรรมปฏิบัติที่ 2

การวิ่งกระโดดหม่ง

วิธีปฏิบัติ

1. ยืนในลักษณะเตรียมตัวโดยเท้าหนึ่งนำ อีกเท้าหนึ่งตาม
2. สายตามองลูกฟุตบอลตลอดเวลา
3. วิ่งเข้าหาลูกฟุตบอลในทิศทางที่ลูกเคลื่อนที่เข้ามา
4. ใช้เท้าใดเท้าหนึ่งถีบตัวกระโดดขึ้น
5. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างไปข้างหน้าเพื่อเพิ่มแรงกระโดด
6. จังหวะสูงสุดของการกระโดดหม่ง เข้าทั้งสองข้างจะย่อเล็กน้อย
7. ให้ร่างกายท่อนบนเอนไปข้างหลัง(แตะหน้าอก)ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
8. ขณะเดียวกันให้โยกตัวไปข้างหน้า โดยให้น้ำผากระทบลูกฟุตบอล
9. การลงสู่พื้น เข้า และขาทั้งสองข้างจะย่อลงเล็กน้อยเพื่อลดแรงกระแทก

กิจกรรมปฏิบัติที่ 3

การขึ้นหรือวิ่งกระโดดโหม่งไปทางด้านข้าง

วิธีปฏิบัติ

1. ขึ้นในลักษณะเตรียมตัวโดยเท้าหนึ่งนำ อีกเท้าหนึ่งตาม
2. สายตามองดูลูกตลอดเวลา
3. วิ่งเข้าหาลูกฟุตบอลในทิศทางที่เคลื่อนที่เข้ามา
4. ใช้เท้าใดเท้าหนึ่งถีบตัวกระโดดขึ้น
5. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างไปข้างหน้าเพื่อเพิ่มแรงกระโดด
6. จังหวะสูงสุดของการกระโดดโหม่ง เข่าทั้งสองข้างจะงอ
7. ลำตัวท่อนบนจะเอนไปข้างหลัง และโยกไปข้างหน้าเล็กน้อย
8. ใช้การสะบัดศีรษะ โขกลูกบอลไปตามทิศทางที่ต้องการ โดยให้น้ำผากระทบลูก
9. การลงสู่พื้น เข่าและขาทั้งสองข้างจะย่อลงเล็กน้อยเพื่อลดการกระแทก

กิจกรรมปฏิบัติที่ 4 : การยื่นท่มลูกฟุตบอล

วิธีปฏิบัติ

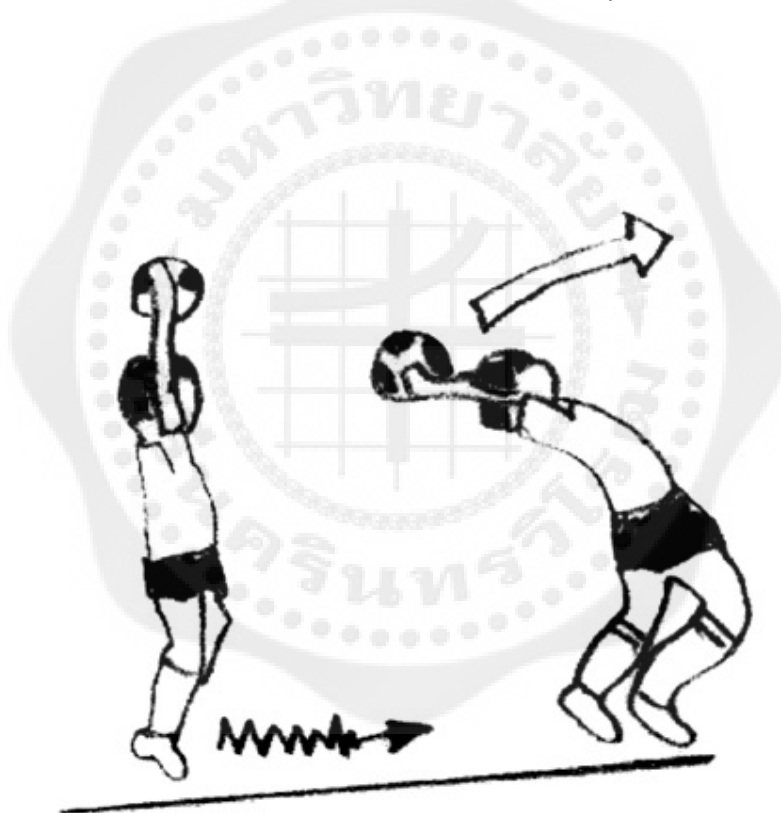
1. ยื่นเท้าชิดกัน หรือยื่นเท้าแยกกัน หรือยื่นในลักษณะเพื่อนำเท้าตาม
2. มือทั้งสองจับลูกฟุตบอลไว้อยู่เหนือศีรษะก่อนข้างไปทางหลัง
3. เขยียดแขนทั้งสองข้างไปข้างหลังเต็มที่ พร้อมกับเอนตัวไปข้างหลัง
4. ท่มลูกฟุตบอลไปด้วยมือทั้งสองข้างตามระยะและเป้าหมายที่ต้องการ
5. มือปล่อยจากลูกฟุตบอลเมื่อลูกอยู่เหนือศีรษะ หรือก่อนไปข้างหลังเล็กน้อย

กิจกรรมปฏิบัติที่ 5 : การเคลื่อนที่ทุ่มลูกฟุตบอล

วิธีปฏิบัติ

1. ขึ้นเท้าชิดกัน หรือลักษณะเท้าหน้าเท้าตาม
2. มือจับลูกฟุตบอลไว้อยู่เหนือศีรษะ
3. วิ่งก่อนที่จะทุ่มลูกสู่เป้าหมาย
4. ทุ่มลูกฟุตบอลด้วยมือทั้งสอง ขณะบอลอยู่เหนือศีรษะ ให้เท้าใดเท้าหนึ่งเป็นหลัก
5. มือปล่อยลูกฟุตบอลขณะที่ลูกฟุตบอลอยู่เหนือศีรษะ แขนและมือเหยียดตาม
6. เท้าที่เป็นเท้าตามให้ลากมากับพื้นตลอดเวลาการทุ่ม

รูปภาพประกอบการอธิบาย

ผู้รักษาประตู

2 การขว้างบอล

1. ก้าวเท้าเหวี่ยงแขนไปด้านหลัง

2. ขว้างบอลมือจับบอลให้แน่น

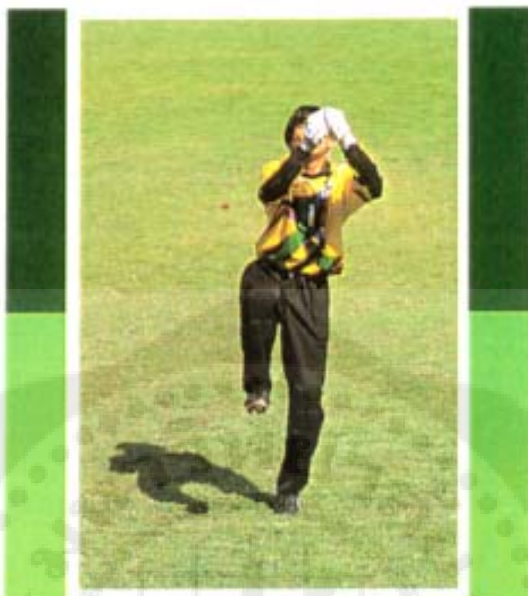

3. ถ่ายน้ำหนักตัวจากด้านหลัง

4. ส่งแขนและถ่ายน้ำหนักตัวตาม [Follow Through]

การชกบอลด้วยสันหมัด

1. เตรียมพร้อมตามองบอล

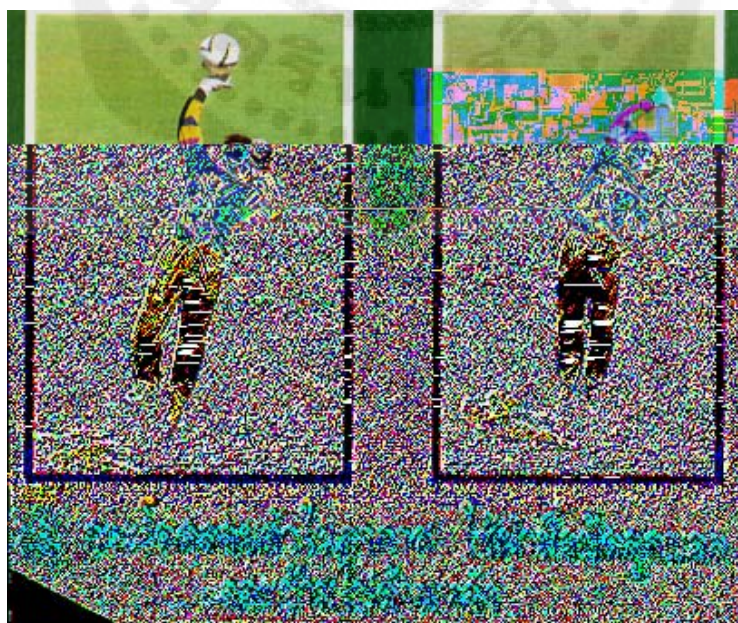

2. ชกบอลด้วยสันหมัดทั้งสองข้าง

3. ส่งแรงจากแขน

การใช้ฝ่ามือปิดลูกบอล

การเป็นผู้รักษาประตูที่ดี

การเป็นผู้รักษาประตูที่ดีต้องฝึกปฏิบัติหน้าที่ของผู้รักษาประตูซึ่งเป็นตำแหน่งในการเล่นกีฬาฟุตบอล โดยเฉพาะเป็นด่านสุดท้ายในการป้องกันประตูไม่ให้ลูกฟุตบอลเข้าประตู ต้องฝึกทักษะต่อไปนี้

1. การชกลูกฟุตบอลและปัดลูกฟุตบอลของผู้รักษาประตู

การชกและการปัดลูกฟุตบอล ลูกเตะเอี่ยมไม่สามารถรับได้บางครั้ง ผู้รักษาประตูอาจจะต้องปัดหรือชกลูกฟุตบอลแทนการรับ เพราะเป็นลูกเตะเอี่ยม หรือลูกจวนตัว

1

2

3

ท่าทางของมือที่ชกลูกบอล

2. การขว้างลูกฟุตบอลและการกลิ้งลูกฟุตบอลออกจากประตู

การขว้างลูกที่รวดเร็วและแน่นอนสามารถเริ่มการตีโต้ ฝ่ายตรงข้ามได้อย่างน่าประหลาดใจ

การกลิ้งลูกฟุตบอลของผู้รักษาประตู เป็นการส่งลูกที่แม่นยำ แน่นอน และรวดเร็ว

3. การเตะลูกฟุตบอลออกจากประตู

การเตะลูกฟุตบอลออกจากประตู ผู้รักษาประตูจะจับลูกฟุตบอลไปยังที่ใดก็ได้ในบริเวณเขตโทษ ก่อนที่จะขว้างหรือเตะลูกฟุตบอลไป

4. การสกัดลูกฟุตบอลด้วยการใช้ลำตัวขวางทางลูกฟุตบอล

การสกัดด้วยการใช้ลำตัวขวางทางบอล ขณะที่คู่ต่อสู้เลี้ยงลูกฟุตบอลเข้ามา ผู้รักษาประตูจะต้องออกมาเล่นลูกด้วยการ ใช้ลำตัวขวางทางลูกฟุตบอลพร้อมกับเอามือเดียว หรือทั้งสองมือตะปบลูก

5. การรักษาตำแหน่งและการปิดมุม

การออกมาปิดมุมของผู้รักษาประตู จะต้องได้รับการฝึกหรือเข้าใจในการปิดมุมบ้าง

1. การยืน ต้องฝึกหัดยืน ให้ถูกตำแหน่งเท้าทั้งสองต้องไม่ตายเคลื่อนได้คล่องแคล่วองไว
2. สายตาต้องเป็นคนที่สายตาดีไม่สั้นหรือมัวพร่า
3. จังหวะในการเล่น การออกรับลูกหรือการเข้าหาคู่ต่อสู้ต้องแน่นนอนไม่เป็นลักษณะรุกรน
4. จิตใจ ต้องเป็นคนที่มีความตั้งใจเข้มแข็ง อดทน เสียสละ และกล้าเสี่ยงต่อการเล่น

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมั่นใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล สัปดาห์ที่ 8

หน่วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การแข่งขันกีฬาฟุตบอล

ชื่อแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การแข่งขันกีฬาฟุตบอล

ชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

จำนวน 30 คน

เวลา 2 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระสำคัญ

การแข่งขันฟุตบอลถือเป็นหัวใจสำคัญของกีฬาฟุตบอลเพื่อเป็นสิ่งที่วัดความรู้ความสามารถของผู้ที่ฝึกทักษะในการเล่นกีฬาฟุตบอล

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาฟุตบอล
- 2.นักเรียนยอมรับและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกายเป็นประจำที่ส่งผล

ต่อการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

- 3.รู้และเข้าใจหลักการออกกำลังกาย การเล่นเกม การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและปฏิบัติเป็นประจำ

สาระกิจกรรมการเรียนรู้

- 1.การแข่งขันกีฬาฟุตบอล

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน (กระบวนการปฏิบัติ)

1. ขั้นเตรียม (15 นาที)

- 1.1 นักเรียนเข้าแถวเป็นแถวตอน 5 แถวเท่าๆกัน
- 1.2 สำรวจรายชื่อนักเรียน ตรวจสอบเครื่องแต่งกาย
- 1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4 อบอุ่นและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายดังนี้
 - วิ่งรอบสนาม 3 รอบ
 - กระโดดตบมือเหนือศีรษะ 20 ครั้ง
 - หมุนข้อต่อส่วนต่างๆของร่างกาย
 - ยืดกล้ามเนื้อร่างกาย

2. ขั้นสอน (15 นาที)

- 2.1 ครูอธิบายถึงวิธีการปฏิบัติทักษะการแข่งขันฟุตบอล

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง 2.2 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเล่นฟุตบอลตำแหน่งใดได้ดีที่สุดในการแข่งขันฟุตบอล
*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 2.3 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้จากเพื่อนในการเล่นฟุตบอลตำแหน่งใดได้ดีที่สุดในการแข่งขันฟุตบอลแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน
*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 2.4 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการเล่นฟุตบอลตำแหน่งใดได้ดีที่สุดในการแข่งขันฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง

- 2.5 ครูอธิบายทบทวนทักษะพื้นฐานในการเล่นฟุตบอล

3. ขั้นฝึกหัด (5 นาที)

- 3.1 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันตามความสมัครใจ
- 3.2 ให้นักเรียนแยกย้ายไปฝึกทบทวนทักษะต่าง ๆ ในการเล่นฟุตบอล
- 3.3 ครูจะคอยเดินดูและให้คำแนะนำเพิ่มเติม

4. ขั้นนำไปใช้ (60 นาที)

- 4.1 แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กัน โดยการจับฉลากและกำหนดให้เป็นกลุ่ม A, B, C
- 4.2 กำหนดการแข่งขันแบบพบกันหมด โดยที่ทีม A พบ B เมื่อหมดครึ่งแล้วเปลี่ยนคู่แข่งใหม่เป็นทีม A พบ C เมื่อหมดครึ่งพักเปลี่ยนคู่แข่งใหม่เป็นทีม C พบ B เมื่อหมดครึ่งพักเปลี่ยนคู่แข่งใหม่เป็นทีม B พบ A เปลี่ยนคู่แข่งใหม่เป็นทีม C พบ A เปลี่ยนคู่แข่งใหม่เป็นทีม B พบ C

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสร้างความมั่นใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล สัปดาห์ที่ 9

หน่วยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การแข่งขันกีฬาฟุตบอล

ชื่อแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การแข่งขันกีฬาฟุตบอล

ชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

จำนวน 30 คน

เวลา 2 คาบเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระสำคัญ

การแข่งขันฟุตบอลถือเป็นหัวใจสำคัญของกีฬาฟุตบอลเพื่อเป็นสิ่งที่วัดความรู้ความสามารถของผู้ที่ฝึกทักษะในการเล่นกีฬาฟุตบอล

จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.เพื่อให้ให้นักเรียนรู้วิธีการและการปฏิบัติเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาฟุตบอล
- 2.เพื่อให้ให้นักเรียนยอมรับและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกายเป็นประจำที่ส่งผล

ต่อการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

- 3.รู้และเข้าใจหลักการออกกำลังกาย การเล่นเกม การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและปฏิบัติเป็นประจำ

สาระกิจกรรมการเรียนรู้

- 1.การแข่งขันกีฬาฟุตบอล

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน (กระบวนการปฏิบัติ)

1. ขั้นเตรียม (15 นาที)

- 1.1 นักเรียนเข้าแถวเป็นแถวตอน 5 แถวเท่าๆกัน
- 1.2 ตำราจรรยาบรรณนักเรียน ตรวจเครื่องแต่งกาย
- 1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4 อบอุ่นและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายดังนี้
 - วิ่งรอบสนาม 3 รอบ
 - กระโดดตบมือเหนือศีรษะ 20 ครั้ง
 - หมุนข้อต่อส่วนต่างๆของร่างกาย
 - ยืดกล้ามเนื้อร่างกาย

2. ขั้นสอน (15 นาที)

- 2.1 ครูอธิบายถึงวิธีการปฏิบัติทักษะการแข่งขันฟุตบอล

*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 1 ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง 2.2 ครูให้นักเรียนสำรวจตัวเองว่ามีความสามารถในการเล่นฟุตบอลตำแหน่งใดได้ดีสุดในการแข่งขันฟุตบอล
*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 2.3 ครูให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนและเรียนรู้จากเพื่อนในการเล่นฟุตบอลตำแหน่งใดได้ดีสุดในการแข่งขันฟุตบอลแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำซึ่งกันและกัน
*ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาขั้นที่ 2 ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 2.4 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มเท่าๆกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการเล่นฟุตบอลตำแหน่งใดได้ดีสุดในการแข่งขันฟุตบอลภายในกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนคำแนะนำในกลุ่มของตนเอง

3. ขั้นฝึกหัด (5 นาที)

- 3.1 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันตามความสมัครใจ
- 3.2 ให้นักเรียนแยกย้ายไปฝึกทบทวนทักษะต่าง ๆ ในการเล่นฟุตบอล
- 3.3 ครูจะคอยเดินดูและให้คำแนะนำเพิ่มเติม

4. ขั้นนำไปใช้ (60 นาที)

- 4.1 แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กันโดยการจับสลากและกำหนดให้เป็นกลุ่ม A, B, C
- 4.2 กำหนดการแข่งขันแบบพบกันหมด โดยที่ทีม A พบ B เมื่อหมดครั้งแล้วเปลี่ยนคู่แข่งขึ้นใหม่เป็นทีม A พบ C เมื่อหมดครั้งเปลี่ยนคู่แข่งขึ้นใหม่เป็นทีม C พบ B เมื่อหมดครั้งเปลี่ยนคู่แข่งขึ้นใหม่เป็นทีม B พบ A เปลี่ยนคู่แข่งขึ้นใหม่เป็นทีม C พบ A เปลี่ยนคู่แข่งขึ้นใหม่เป็นทีม B พบ C
- 4.3 โดยกำหนดให้แข่งขันครั้งละ 10 นาที แบ่งทีมเล่นเป็นฟุตบอล 7 คน

ภาคผนวก ข
แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา

แบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา

คำชี้แจง แบบวัดฉบับนี้ประกอบด้วยข้อคำถาม 60 ข้อ มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบพฤติกรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน ซึ่งการตอบในครั้งนี้อาจไม่มีการตัดสินถูกผิดหรือมีผลกับตัวนักเรียน ขอให้นักเรียนตอบตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด

วิธีการตอบแบบวัด ให้นักเรียนทำเครื่องหมายถูกลงในช่องที่ตรงกับระดับการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด โดยแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

มากที่สุด หมายถึง พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับมากที่สุด

มาก หมายถึง พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับมาก

ปานกลาง หมายถึง พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับปานกลาง

น้อย หมายถึง พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับน้อยที่สุด

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาข้อคำถามในแต่ละข้อ โดยเลือกทำเครื่องหมายถูกลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	พฤติกรรม	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
1	นักเรียนไม่ลำเอียงในการให้ความช่วยเหลือเพื่อน					
2	เมื่อนักเรียนเป็นคนกลางในการตัดสินปัญหาของเพื่อนก็จะตัดสินด้วยความยุติธรรมไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง					
3	ถ้านักเรียนเป็นหัวหน้า นักเรียนจะแบ่งอุปกรณ์ให้เพื่อนทุกคนใช้และเล่นอย่างเท่าเทียมกัน					
4	เมื่อนักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่มนักเรียนจะแบ่งงานรับผิดชอบให้เพื่อนอย่างเท่าเทียมกัน					
5	นักเรียนจะให้ความสนใจและช่วยเหลือเพื่อนทุกคน เมื่อเพื่อนมีปัญหา					
6	นักเรียนปฏิบัติต่อเพื่อนร่วมห้องอย่างเท่าเทียมกัน					
7	นักเรียนจะเข้าแถวทุกครั้ง เมื่อครูให้ไปหยิบลูกฟุตบอลกับเพื่อนๆ					
8	นักเรียนจะออกนอกบริเวณเมื่อครูอนุญาตเท่านั้น					
9	นักเรียนมักจะแนะนำและตักเตือนเพื่อนที่ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียนอยู่เสมอ					
10	นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
11	นักเรียนจะเก็บอุปกรณ์กีฬาหลังจากเล่นเสร็จแล้ว บริเวณที่คุณครูจัดไว้ให้					
12	นักเรียนจะไม่คุยกับเพื่อนขณะที่ครูสอน					
13	นักเรียนคิดว่าถ้ามีความพยายาม งานก็ย่อมสำเร็จ					
14	นักเรียนคิดว่าถ้ามีความตั้งใจก็สามารถเอาชนะงานที่ยากไปได้					
15	เมื่อได้รับมอบหมายงานก็ตั้งใจทำให้งานประสบผลสำเร็จ					
16	นักเรียนจะไม่แสดงจะอาการท้อแท้เมื่อต้องเรียนรู้หรือทำในสิ่งที่ยากลำบาก					
17	นักเรียนมักจะประสบผลสำเร็จกับสิ่งตนที่เลือกและตัดสินใจ					
18	เมื่อนักเรียนต้องเข้าแข่งขันกีฬา ก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อให้ได้รับชัยชนะ					
19	นักเรียนจะยกโทษให้กับเพื่อนที่ทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ได้เจตนา					
20	นักเรียนไม่เสียใจเมื่อแพ้ในการแข่งขันเพราะได้ทำดีที่สุดแล้ว					
21	นักเรียนให้ออกาสกับบุคคลที่รู้ตัวเองว่าทำผิดและคิดจะกลับตัว					
22	นักเรียนให้อภัยในความผิดพลาดของคนอื่น					

ข้อ	พฤติกรรม	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
23	เมื่อนักเรียนแพ้ในการแข่งขัน นักเรียนจะไม่หาเหตุผลเข้าข้างตัวเองว่าถูกโกง					
24	นักเรียนจะไม่ได้แย่งการตัดสินของกรรมการเมื่อแพ้ฝ่ายตรงข้าม					
25	นักเรียนช่วยสอนการบ้านเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่เข้าใจ					
26	นักเรียนให้ความช่วยเหลือคนอื่น โดยไม่หวังผลตอบแทน					
27	นักเรียนจะเสียสละให้น้องที่เล็กกว่า ยืมลูกฟุตบอลก่อน เมื่อเข้าแถว ยืมอุปกรณ์					
28	เมื่อนักเรียนทำงานในส่วนของตนเองเสร็จก็จะช่วยเหลือเพื่อนที่ทำงานยังไม่เสร็จ					
29	นักเรียนให้เพื่อนยืมของใช้เมื่อเพื่อนลืมเอามา					
30	นักเรียนจะคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมก่อนส่วนตน					
31	นักเรียนทำงานร่วมกับคนอื่นด้วยความเต็มใจ					
32	นักเรียนและเพื่อนร่วมมือกันทำงานจนประสบผลสำเร็จ					
33	นักเรียนและเพื่อนช่วยกันฝึกซ้อมทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนไป					
34	นักเรียนให้คำแนะนำเพื่อนว่าความสามัคคีจะนำไปสู่ชัยชนะ					
35	นักเรียนทำงานกลุ่มอย่างสุดความสามารถถึงแม้จะมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับเพื่อน					
36	นักเรียนจะไม่แสดงอาการไม่พอใจเพื่อนที่ทำงานผิดพลาด					
37	เมื่อนักเรียนหกล้มเกิดแผลเพียงเล็กน้อย นักเรียนก็สามารถเล่นต่อได้					
38	นักเรียนจะไม่ตำหนิคนอื่นเมื่อทำงานไม่ได้เสร็จตามเป้าหมาย					
39	นักเรียนจะไม่ระบายอารมณ์โกรธออกมาอย่างเต็มที่ เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่พอใจ					
40	นักเรียนจะไม่ระบายอารมณ์ใส่คนอื่นเมื่อมีอารมณ์โกรธ					
41	นักเรียนได้เถียงกับเพื่อนโดยใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์					
42	นักเรียนจะไม่ไว้วางใจคนที่ถ้าได้รับมอบหมายงานมากกว่าคนอื่น					
43	นักเรียนจะลงท้ายคำพูดว่า “ค่ะ ครับ” เมื่อพูดกับคุณครูหรือผู้ใหญ่					
44	นักเรียนปฏิบัติตนต่อบุคคลอื่นด้วยความเกรงใจ					
45	นักเรียนไม่เคยคิดว่าบุคคลอื่นต่ำต้อยกว่าตนเอง					

ข้อ	พฤติกรรม	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
46	นักเรียนกล่าวขอโทษเพื่อนเมื่อทำผิด					
47	นักเรียนไม่พูดเยาะเย้ยคนอื่นเมื่อผลคะแนนสอบได้คะแนนมากกว่า					
48	นักเรียนยกมือไหว้สวัสดีกับคนที่สูงวัยกว่า					
49	นักเรียนไหว้ขอบคุณเมื่อได้รับของจากคุณครูหรือผู้ใหญ่					
50	นักเรียนพูดจากับบุคคลอื่นด้วยถ้อยคำที่สุภาพ					
51	นักเรียนจะยกมือขออนุญาตก่อนแสดงความคิดเห็น					
52	นักเรียนจะยืนด้วยความเรียบร้อยเวลาพูดกับผู้ใหญ่					
53	นักเรียนขออนุญาตก่อนลุกเดินออกจากสนามหรือห้องเรียน					
54	นักเรียนจะตั้งใจดูเวลาครูสอนไม่ทำนอกเหนือจากคำสั่งของครู					
55	นักเรียนจะไม่หยิบอุปกรณ์ใด ๆ ที่ไม่ใช่ของตนเองมาเป็นของตัวเอง					
56	ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีการแข่งขัน นักเรียนจะปฏิบัติตามกติกาอย่างเคร่งครัด					
57	เมื่อเก็บของได้ นักเรียนจะรีบนำไปให้คุณครู เพื่อหาเจ้าของ					
58	นักเรียนไม่เคยโกหกคุณครูว่าป่วย เพราะไม่อยากเรียนวิชาพลศึกษา					
59	เมื่อนักเรียนทำผิด นักเรียนยอมรับผิดโดยที่ไม่โกหก					
60	นักเรียนจะยอมรับทันที เมื่อถูกจับได้ว่าทำผิดกติกาในการเล่นเกมส์					

ภาคผนวก ค
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผศ.ดร.สมบูรณ์ อินทร์ธมยา	อาจารย์พิเศษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ดร.สาธิต ประจัญบาน	อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผศ.ดร.สุนันทา ศรีศิริ	อาจารย์ประจำภาควิชาสุขศึกษา
คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อ.สุภกิจ วิริยะกิจ	อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครสวรรค์
5. อ.สุวิทย์ หวัดแท่น	อาจารย์
โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายเปรม บ่อมกระโทก
วันเดือนปีเกิด	29 กรกฎาคม 2523
สถานที่เกิด	อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	80 หมู่ 1 ตำบลบ้านใหม่ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา 30200
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2537	การศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนบ้านอังกะโกนห้วยทราย
พ.ศ.2543	การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนบ้านใหม่พิทยาคม
พ.ศ.2546	การศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2561	การศึกษาปริญญาศึกษามหาบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ